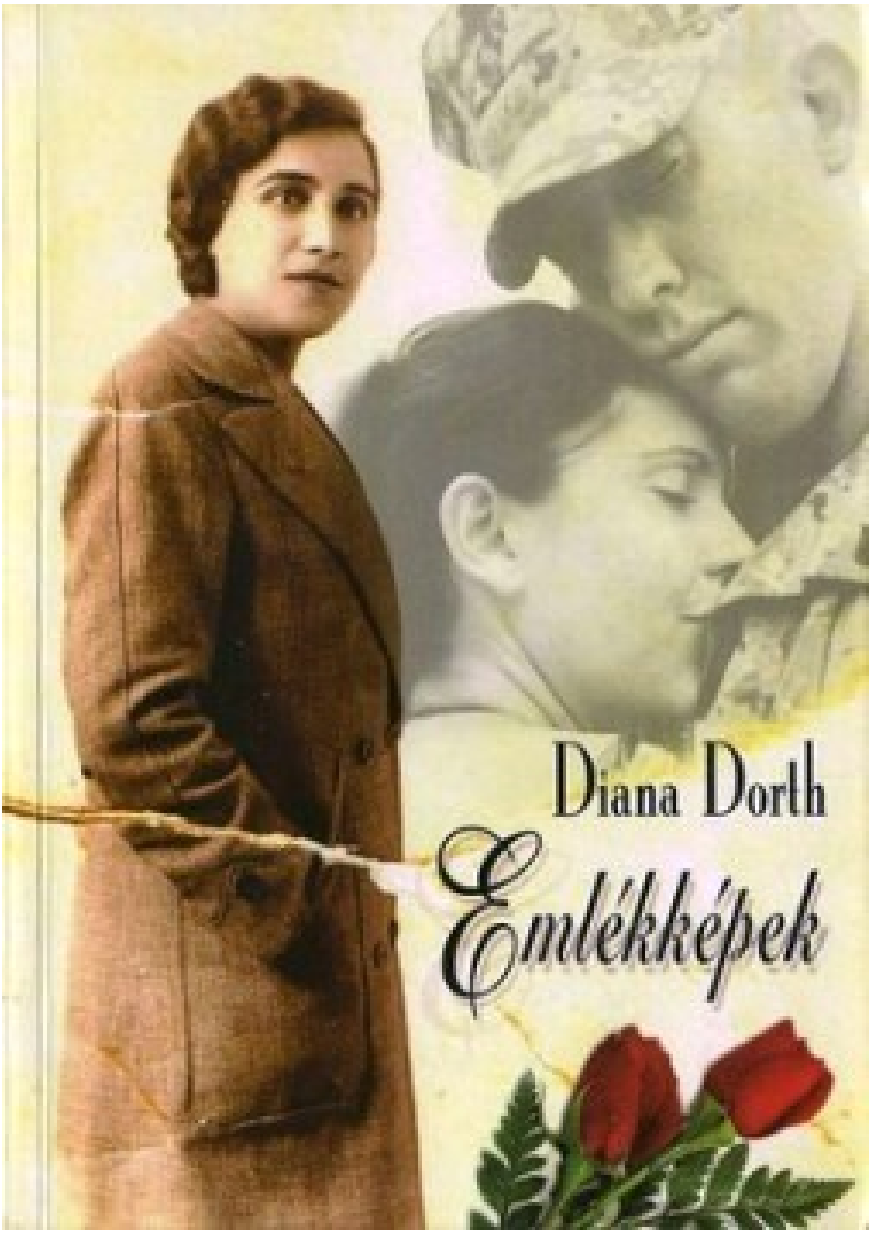
Diana Dorth
Emlékképek

Diana Dorth

Emlékképek

Pallas Antikvárium Kft

© Pallas Antikvárium Kft. 2007

ELSŐ FEJEZET 6
MÁSODIK FEJEZET 22
HARMADIK FEJEZET 42
NEGYEDIK EJEZET 54
ÖTÖDIK FEJEZET 65
HATODIK FEJEZET 74
HETEDIK FEJEZET 88
NYOLCADIK FEJEZET 99
KILENCEDIK FEJEZET 113
TIZEDIK FEJEZET 130
TIZENEGYEDIK FEJEZET 149
TIZENKETTEDIK FEJEZET 153
TIZENHARMADIK FEJEZET 160
TIZENNEGYEDIK FEJEZET 167
TIZENÖTÖDIK FEJEZET 178
TIZENHATODIK FEJEZET 192
TIZENHETEDIK FEJEZET 203
TIZENNYOLCADIK FEJEZET 210
TIZENKILENCEDIK FEJEZET 219
HUSZADIK FEJEZET 234
HUSZONEGYEDIK FEJEZET 245
HUSZONKETTEDIK FEJEZET 256
HUSZONHARMADIK FEJEZET 259
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET 269

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő nevek és helyszínek – vagy kitalációk csupán, vagy megmásítottam őket. Bármilyen hasonlóság élő vagy holt személyekkel a véletlen műve.

ELSŐ FEJEZET

Mrs. Andrew Farlow született Sophie Walland, amikor felébredt szokásos délutáni szunyókálásából nem akarta elhinni, hogy nem kínozza fájdalom. Úgy látszik, használnak azok a gyógyszerek, melyek ott hevertek mellette az éjjeli szekrényen. Hatvankilenc éves korára tizenhat tablettát kellett bevennie naponta, a kapszulától kezdve a keserű piruláig: vérnyomáscsökkentőket, fájdalomcsillapítót a hátára, gyógyszert szedett a gyomrára, meg különböző bélmozgatókat emésztési zavarok ellen, altatót, izomerősítőt, s voltak köztük mindenféle vitaminokat tartalmazó szerek is. Hiába, a szervezete az évek során elhasználódott, működése lelassult, csontjai elkoptak, ízületei fájtak, mozdulatai lelassultak. Azok nélkül a gyógyszeres dobozok nélkül nem tudott volna létezni, melyek katonás sorrendben álltak az éjjeli szekrényén és úgy elfoglalták annak tetejét, hogy oda már egyetlen fényképnek sem jutott hely. Éppen ezért közvetlenül az ágy mellett egy antik kerek asztal magasodott, rajta a nagy becsben tartott, szebbnél szebb keretekbe foglalt felvételek, egy élet emlékei. Nem véletlenül voltak úgy elhelyezve, hogy amint az asszony kinyitja a szemét, egyből megpillantsa őket. Jobban ragaszkodott hozzájuk, mint bármi máshoz. Hiszen azok az arcok, melyek hosszú évek óta mosolyogtak rá, mindig jobb kedvre derítették, az egyre rosszabbodó állapota ellenére is. Mindannyiukat nagyon szerette és valahogy könnyebb volt elviselni a fájdalmakat, ha rájuk gondolt, mialatt a szíve nagyot dobbant.

Öreg korára egyedül maradt, azonban mégsem érezte magát olyan magányosnak, mint azt gondolták róla. Egészségi állapota közel öt éve ebbe a fényűzően berendezett szobába

kényszeríttette, sorra jöttek a betegségek, melyek a szervezetét legyengítették ugyan, de lelkileg sosem tudták megtörni. Az emlékeiből táplálkozott és még mindig élt benne az a hihetetlen akaraterő, mely egész életét végigkísérte és úgy látszott, nem fogy el soha. Ez az asszony vasból van, – mondták róla az emberek, akik ismerték az életútját vagy valamilyen szinten kapcsolatban álltak vele, mint például az ügyvédje, az orvosai vagy az ápolónők, akik szeretettel gondozták és csodálták kitartását. Mrs. Farlow különleges betegnek számított, csodálatos módon a nagy szenvedései közepette sem esett depresszióba, nem volt zsörtölődő vagy hisztériás, nem egrecéroztatta a személyzetet. Mindig emelt fővel viselte a terheket, bármekkora is nehezedett rá. Hatvankilenc évesen is megőrizte méltóságát, úri tartását, s bármilyen furcsa, az eleganciáját is. Mert így is elegáns volt, mikor a nap nagy részében csak hálóinget viselt, nagyon ritkán bújt bele káprázatos ruhagyűjteménye egyikébe, azonban a kedvenc ékszereitől nem tudott megválni, sosem vette le őket. A nyakában egy régi aranylánc lógott egy hatalmas szívmedállal, melyet ha kinyitott, saját magát látta benne fiatalon a férjével, amint egymásra mosolyognak. Ez nem sokkal az esküvőjük után készült Párizsban, harmincnyolc éve… Istenem, hogy rohan az idő, – futott át az asszony agyán, mialatt ujjait gyengéden végigsimította Andrew arcképén. Milyen kár, hogy nem lehet már vele, az Úr magához szólította. Pedig annyi boldog évet és megannyi örömteli pillanatot szereztek egymásnak, s úgy elrepült az idő felettük, hogy észre sem vették. Már a keze is olyan sovány volt, bőre ráncos, a kézfején kidudorodtak az erei, az ujján „lötyögött" a smaragdgyűrű, csuklóján pedig az a vastag aranykarperec, melybe egy név volt gravírozva: Sophie-nak. Ezt is a férjétől kapta annak idején, nagyon értékes darab volt, de az asszonynak nem az ára miatt jelentett sokat. Ez volt a kedvence, ez jelentette számára a múltat, a férjével tartó

elsöprő szerelem emlékét, mely még mindig ott lappangott a szívében és ott is marad, míg le nem hunyja a szemét, örökre.

Még most is tisztán emlékezett arra a pillanatra, mikor szerelme meglepte vele. Mintha csak tegnap lett volna, és máris érezte azt a boldogságot, mely egyből felszabadult benne mikor először elolvasta a feliratot. Sophie-nak. Istenem, milyen rég szólították így, mostanában mindenki Mrs. Farlownak hívta. Már senki sem volt az élők sorában, aki Sophie-nak nevezte volna. Mondjuk, olyan lágyan senki sem tudta kiejteni a keresztnevét, mint Andrew. A férje hangja még mindig ott csengett a fülében, rettentően hiányzott neki, s valahányszor ránézett a fényképeire az asztalon, abban reménykedett, hogy Andrew odafentről nézi őt és vigyáz rá. Nagyon nehéz volt feldolgoznia a halálát, mint ahogy másokét, akiket szintén nagyon szeretett, de megértette. Megértette, hogy ez az élet rendje, emberek születnek és meghalnak, még ha sokkal hamarabb is, mint ahogy szeretnénk. Sok öröm és bánat érte Sophie-t kalandos élete során, de sosem adta fel és megtanult túllépni a veszteségeken, bármennyire fájtak...

Talán a csodálatos felfogásának köszönhette túlélését és azt a hihetetlen akaraterőt, mely ebből táplálkozott és motorként hajtotta előre, a mai napig. Sokan kérdezték tőle, árulja el mi a titka, melyen Sophie csak mosolygott. Hiszen a mások számára megfejthetetlennek tűnő titok roppant egyszerű volt. Bárkit érhet bármi az életben, mindig a dolgok jó oldalát kell nézni. A pohár mindig félig van töltve, s nem azon kell keseregni, hogy miért nincs tele. Annak kell örülni, hogy nem üres. Sophie ezt az elvet követte, nem azon bánkódott, hogy a fele üres, azzal foglalkozott, hogy félig töltve van. És a kettő között óriási a különbség. Más már rég feladta volna a helyében, közel öt éve volt ágyhoz kötve, teletömve gyógyszerekkel. Nagy ritkán mozdult ki a szobából: ha valamelyik nővér beleültette a kerekesszékbe és kitolta.

Ilyen ritka alkalom volt például a hálaadás ünnepe, a karácsony vagy a születésnapja. A házát viszont nem hagyta el soha.

Azonban ő így is értékesnek tartotta az életét, tudott örülni a reggelnek, ha az ablakon besütött a nap, ha a függönyt meglobogtatta egy kósza szellő, mely kellemes virágillatot hozott magával, vagy ha madárcsicsergést hallott odakintről. Minden egyes napot ajándéknak tekintett, melyet a sorstól kapott. Rettentően hiányoztak elhunyt szerettei, de valahogy mégsem akart utánuk menni. Még nem... majd találkoznak akkor, ha eljött az ideje. Különben is, rengeteg tennivalója akadt. Éles eszének követhetően naprakészen követte a világ eseményeit, olvasta a szaklapokat, tisztában volt az új adótörvényekkel, szemmel tartotta a befektetéseit és ebből a szobából kezelte a vagyonát, mely hatvankilenc éves korára hatalmasra duzzadt. Természetesen figyelte a tőzsdét is, holott sosem kockáztatott semmilyen összeget sem, szerette biztonságban tudni a pénzét, éppen ezért a nagy részét ingatlanba fektette. A biztos alap híve volt, nem szerette a kockáztatást. 1929-es tőzsdei krakk és gazdasági válság alatt rengeteg barátja, ismerőse ment tönkre, mely ráébresztette erre. Sosem felejti el, hiába telt el azóta annyi év. És Sophie inkább más kárán tanult, mint a sajátján.

S amikor éppen nem az üzlettel foglalkozott, akkor ott voltak az emlékek, melyek felidézése kitöltötte minden szabad percét. Izgalmas élete volt, történt vele jó és rossz is bőven, átvészelt két világháborút, élt borzalmas szegénységben és csodás gazdagságban, de Sophie csak a jóra gondolt vissza. Andrew-ra, a férjére – ő volt a legcsodálatosabb ember, akit valaha ismert. Nem véletlenül szerette mérhetetlen szerelemmel, őszintén, kötött vele házasságot és ajándékozta meg gyerekekkel. Az egyik fénykép az asztalán fiatalon ábrázolta őt, még katonaként, milyen jóképű és jóvágású férfi volt! Majd a következő a szerényre sikeredett esküvőjükön

készült Párizsban, Sophie ott állt mellette egyszerű menyasszonyi ruhában, de olyan gyönyörűek voltak és olyan boldogok! Aztán jöttek a gyerekek képei a gondosan elrendezett sorban: Anthony, Janet és Justin. Anthony kilenc éves lehetett, fehér ingben és vászonból készült, térdig érő kantáros nadrágban feszített a felvételen, fülig érő szájjal. Aztán a kis Janet nevetett három évesen a labdája mellett, mikor belebújhatott élete első, fodros szoknyás, felül csipkés szegélyes ruhácskájába. Már akkor imádta a csodaszép ruhákat és azt hajtogatta, belőle hercegnő lesz, ha felnő. Majd ismét Andrew következett, a büszke apa, karjában tartva a csecsemő Justint. Aztán születésnapok, karácsonyok csoportképei, ahol mindig együtt volt a család és nyomon lehetett követni a gyerekek felcseperedését. Helyesek voltak, aranyosak, csak olyan hamar felnőttek… Sophie nagyon szerette a gyerekeket, s miután felnevelte a sajátjait, az unokák ismét gyerekzsivajjal töltötték be az üresnek tűnő házat. És lám, hogy rohan az idő, az unokái is lassan felnőnek... Arra volt kíváncsi, vajon megéri-e hogy valamelyik házasságot köt, és végre dédnagymama lehet. A családja úgy vélekedett róla, hogy Sophie mindenkit túlél, azonban az asszony legbelül érezte, hiába a kitartása és az akaratereje, egyszer neki is fel kell adnia. Elkeserítő látványt nyújtott az a rendszeres gyógyszeres doboz. Őszintén szólva, amikor ágynak esett maga sem hitte volna, hogy ilyen sokáig húzza. Talán egy évig, aztán öt év lett belőle. És az alatt is mennyi mindent csinált és mennyi eseménynek volt tanúja a családon belül is.

Sokszor eljátszott a gondolattal, vajon ha Andrew mindezt látná, mit szólna hozzá? Sok minden megváltozott azóta, amióta elment és Sophie csak azt sajnálta, hogy nem tud kimenni hozzá a temetőbe vagy elmenni a templomba gyertyát gyújtani neki, meg a többieknek. Igen, a két háború sok mindent elvett tőle, de sok mindennel meg is ajándékozta. És hiába hitte, ha lecsitul a világ, akkor nem érheti baj a

családtagjait, de más is éppúgy elveheti tőlünk azt, akit nagyon szeretünk. Mondjuk egy alattomos betegség vagy egy szörnyű autóbaleset. Az élet útjai kifürkészhetetlenek, s minden egyes sorscsapás után Sophie úgy érezte, hogy ő lesz a következő. Azonban nem így lett és úgy vészelte át ebben a szobában azt az öt évet, hogy közben úgy érezte, semmiről sem maradt le. Megpróbálta színessé tenni egyhangú hétköznapjait. Az ügyvédje rendszeresen beszámolt a pénzügyi helyzetéről, elintézte azokat a dolgokat, amiket Sophie kért tőle. A nővérek pedig kikeresték a szomszéd szobában azokat az iratokat, melyekre szüksége volt és áthozták neki. Akkor dolgozott, amikor akart. Az ágy másik oldalán volt a telefon, melyen bármikor bárkit elérhetett és a televízióból megszerezte az információit a külvilágról. Emellett szinte minden délután meglátogatta valaki a családtagjai közül, most is a fiát várta, Anthony-t. Tegnap meg az egyik unokája járt nála, Lilli. Úgyhogy egy cseppet sem unatkozott, egyformán anyáskodhatott mindegyikőjük felett. Hatvankilenc éves korára rendelkezett akkora tapasztalattal és bölcsességgel, hogy tanácsokat osztogasson nekik mind az üzleti, mind a magánéletben.

Sophie miután végigfuttatta tekintetét a fényképeken, közben ránézett a szemközti falon lógó kakukkos órára. Az is muzeális darab volt már, s jelezte is az időt, három óra. És percre pontosan be is lépett hozzá a nővér a vesetállal a kezében, mely fehér papírvattával volt letakarva, azonban Sophie jól tudta mi van alatta. A szokásos injekciója, az inzulin, amit cukorbetegsége miatt napjában többször kell megkapnia, a második adag most volt esedékes. Lucy nővér mosolyogva lépett be hozzá és megkérdezte, jól aludt-e. Fiatal kora ellenére nagy gyakorlattal rendelkezett, olyan finoman szúrta be az asszony bőrébe a tűt, hogy az szinte észre sem vette. Nem véletlenül dolgozott nála évek óta, Sophie nem bízta akárkire az ápolását.

Lucy közvetlen volt, barátságos és roppant készséges, olyanokat is megcsinált a betegének, ami nem tartozott a feladatai közé. S olykor Mrs. Farlowot kérte meg, hogy intézzen el neki a városban valamit. Mondjuk ő vette meg a családtagjainak szánt születésnapi és a karácsonyi ajándékokat, vagy választott díszeket, szép asztali terítőt. Sophie elmondta neki az elképzeléseit és sosem csalódott Lucyban, a lánynak mindig sikerült eltalálnia és hazahoznia azt, amit az asszony megálmodott. Lucy volt az egyedüli Mrs. Farlow ápolói közül, akivel belsőségesebb viszonyt alakított ki, a lány sokat ült az ágya felett és élvezettel hallgatta Sophie csodálatos élettörténetét. Olykor még a kezét is megfogta, vagy megsimogatta az arcát, mikor az a fájdalom elviselhetetlen kínjaitól verejtékezett, vagy megtörölte a homlokát. Azonban most erre nem volt szükség, csak mindössze felrázta az asszony párnáját és megigazította az ágy háttámláját, hogy kényelmesen felülhessen. Aztán egy vastag plédet terített rá és kinyitotta neki az ablakot, amit Mrs. Farlow annyira szeretett. Imádta, amint bezúdul a friss levegő, s magába szippanthatta bármelyik évszak illatát. Ilyenkor a függönyt is elhúzatta, hogy gyönyörködhessen a tájban, Los Angeles-i házának varázslatos kertjében.

Ősz volt, a fák levelei már lehullottak és Sophie-nak kiváló maradt hallása, mint a látása is, nem kellett szemüveget viselnie, csak olvasáskor. Úgyhogy hallotta, amint a kertészei lázasan dolgoznak, finoman kapirgálják szerszámaikkal a lehullott leveleket a füvön, valaki sepregetett az udvaron és valaki a szökőkút fehér márványcsészéjét súrolta. Ezekből az apró neszekből ellenőrizte odafentről az alkalmazottait, megfelelően dolgoznak-e, de mindig meg volt elégedve a munkájukkal. Csodaszép rendben tartották a kertet, legyen nyár, ősz vagy tél. És ha Mrs. Farlow egy kicsit ágaskodott az ágyában láthatta is őket, amint zsákokba gyömöszölik a leveleket és elviszik. A hatalmas, kerek ágyások ezúttal üresek

maradtak, tavasszal majd új virágok kerülnek bele, azonban a különböző díszbokrok még mindig roppantul feldobták a szinte csupasz fák által körbevett területet. A ház bejáratától színes kavicsos út vezetett a kovácsolt vaskapuig, úgyhogy Sophie egyből meghallotta, ha kocsival jött hozzá valaki, az apró kavicsok zörgése a gumikerekek alatt mindig felkeltették a figyelmét.

Délután három óra múlt tíz perccel és Anthony késett, mint mindig. Hányszor mondogatta neki, így sosem lesz jó üzletember belőle, azonban a fia őszülő korában sem szerette a pontosságot. Anthony az idén betöltötte a negyvenhármat, de Sophie mégsem érezte őt felnőttnek, számára mindig is az a lázadozó kisgyerek marad, akivel sokszor meggyűlt a baja. Ő volt a legidősebb és a gyermekei közül Anthony okozta neki a legtöbb fejfájást. Már amikor megszületett, hatalmas ordítása még a bábát is megijesztette és éjszakánként nem nagyon hagyta aludni a mamáját. Pedig kevés súllyal jött a világra, s amilyen kicsi volt, olyan nagy volt a hangja. Sophie tisztán emlékezett, mikor az apró csecsemőt először a kezében fogta, mintha tegnap lett volna… Három gyermeket szült és szívesen gondolt vissza bármelyikük érkezésére, mely újabb és újabb áldás volt az életében. Most is hosszasan elmerült volna az emlékeiben, de meghallotta az elektromos vaskapu mozgását és ebből tudta, végre megérkezett a fia. A fekete Mercedes lassan gördült be a kavicsokon a ház elé és néhány perc múlva Sophie hallotta is Anthony hangját, amint utasítást ad a személyzetnek, hogy hová álljanak vele.

Anthony roppant kényelmes ember volt, s minden alkalmat megragadott arra, hogy kiszolgálják. Ellentétben az anyjával, Anthony barátságtalan és rideg volt a személyzettel, a kénye-kedve szerint ugráltatta az alkalmazottakat. Amióta felvitte az isten a dolgát, különleges „lénynek” tekintette magát és elvárta, hogy az emberek is annak tartsák és úgy is viselkedjenek vele. Neki nem volt mindegy, hogyan fogadják

egyes helyeken, biztosítják a kényelmét vagy teljesítik a kívánságait, s mindenek előtt elviselik nem túl kellemes modorát. A személyzet minden tagja szeretett Mrs. Farlownak dolgozni, és akik az asszonyt látogatták, közülük Anthony volt a legkellemetlenebb vendég. Mindenbe belekötött, amibe csak lehetett, még abba is, ami Mrs. Farlownak tökéletesen megfelelt.

Most is, amint Lucy kinyitotta előtte az ajtót és belépett aktatáskával a kezében anyja szobájába, egyből megszidta a nővért.

– Milyen hűvös van ebben a szobában! Megint elfelejtette becsukni az ablakot? Megmondtam, hogy… – fojtatta volna tovább, azonban Sophie közbeszólt.

– Én kértem, hogy maradjon nyitva. Ne morogj Lucyval, inkább gyere ide és üdvözöld végre a beteg anyádat – mondta vidáman, s kitárta a karját. Már megszokta Anthony morgásait.

– Hát éppen ez az. Így könnyen megfázhatsz – zsörtölődött az orra alatt, míg le nem hajolt Sophie-hoz és meg nem csókolta az arcát.

– Szervusz, mama.

– Szervusz, fiam. Örülök, hogy ennyire aggódsz értem. – Oly kevesen voltak már az élők sorában, akiket annyira érdekelt volna a hogyléte, mint Anthony-t.

– Más sem hiányzik, minthogy megint tüdőgyulladást kapj nekem. – Az elmúlt télen Sophie kétszer is megbetegedett és annyira legyengült, nem sokan hittek benne, hogy megéri a tavaszt. És tessék, újra eltelt még egy év, s ismét hűvös idők vártak rá.

– Nem látod, milyen gondosan be vagyok takarva? Lucy jobban vigyáz rám, mint hinnéd – az asszony rámosolygott a megszeppent lányra, aki időközben egy karosszéket tett az ágy mellé Anthony-nak. A férfi illedelmesen megköszönte és kényelmesen elhelyezkedett benne.

Miután a nővér magukra hagyta őket, Sophie tetőtől talpig végignézett a fián, aki roppant elegáns volt szűkre szabott sötétkék öltönyében, csillogó, fekete cipőjében, amint ölébe vette az aktatáskáját és egy gombbal kinyitotta.

– Nos, végre sikerült pontot tennem életem legkínosabb ügyére – sóhajtotta és egy dossziét vett elő a táskájából.

– Mi ez? – kérdezte Sophie.

– A válási papírjaim. Gondolom, kíváncsi vagy rá. Végre Sarah aláírta őket – közölte boldogan. Látszott, hogy az utóbbi hetek feszültsége óta nagy kő esett le a szívéről.

Sophie még sosem fogott a kezében ilyesmit. Azelőtt meg sem fordult volna a fejében, hogy elváljon a férjétől. Számára a házasság szent és sérthetetlen volt, s álmában sem gondolta volna, hogy egyszer valamelyik gyermeke a házassága felbontását kéri. Régebben az emberek megbotránkoztak rajta, manapság viszont bátrabban váltak el és házasodtak össze többször is. Mennyit változott a világ, – gondolta.

– Sikerült megegyeznetek? – A menye és a fia régóta nem éltek jól, ezzel Sophie tisztában volt, mégis nagyon sajnálta, hogy így végződött a dolog. Hosszú évek óta kemény harcot vívtak egymással, s csak a két gyermekük kötötte össze őket.

– Hála istennek, nagy erőfeszítésembe került. Már csak néhány hét és hivatalosan is elválasztanak minket. – Már évek óta külön éltek és egy cseppnyi remény sem maradt arra, hogy újra összejöjjenek. Ugyanis a viszony annyira elmérgesedett köztük, alig álltak szóba egymással és miután a gyerekek felnőttek, nem is volt értelme. Sophie szomorúan futotta végig az iratot és arra gondolt, vége tizenegy évnyi házasságnak, hat év boldogságnak és öt év pokolnak. Azonban Anthony egyáltalán nem látszott elkeseredettnek, sőt. – Amint szabad leszek, elveszem Cecilyt.

– Nem túl korai még? – próbálta figyelmeztetni Anthony-t, aki mindig olyan makacs volt, sosem hallgatott rá.

– Viccelsz, mama? Öt éve erre várok...

Öt éve robbant ki a botrány náluk, amikor fény derült Cecilyvel folytatott viszonyára. Sophie nagyon sajnálta Sarah-t, az első pillanattól kezdve kedvelte a menyét, aki mindig mindent megtett a férjéért. Nem mindenki tudta elviselni Anthony rigolyáit, barátságtalan modorát és amint egyre gazdagabb lett, a józan eszét úgy vette el a pénz. Rengeteget járt el szórakozni és Sophie arról is tudott, hogy egy-egy görbe este mennyibe kerül a fiának. Kaszinókban fordult meg, ahol nem kis összegeket játszott el és egyből megtetszett neki, hogy tapadnak rá a nők. Sarah tudott a férje nőügyeiről, azonban mindig megbocsátott neki, a gyerekek kedvéért. Két szép fiuk volt és az asszony csak tűrt Anthony mellett, hiszen biztonságban és boldogságban tudhatta magát a férje mellett. Sophie annak idején megpróbált beszélni a fiával, hogy hagyjon fel ezzel a bohém élettel, de Anthony sosem hallgatott rá, mindig önző volt és makacs. Neki ez az életvitel tökéletesen megfelelt, volt rendes családja, egy asszony, aki biztosította számára a hátteret, nevelte a gyerekeket, Anthony pedig hazahozta a sok pénzt. Szerette a fiait, s amikor kiderültek a félrelépései, olyan szépen tudott bocsánatot kérni és az utóbbi időben diszkréten intézte az ügyeit, volt egy külön lakása arra a célra, ahová a hölgyeket vitte. Többször volt szeretője, akiket sikerült titokban tartania. Egy ideig még Sophie is elhitte róla, hogy megváltozott, s végre benőtt a feje lágya. Aztán robbant ki az a botrány, a sokadik nő után, csakhogy ez a nőügy komoly volt. A gyerekek addigra már nagyobbak lettek, értették mi folyik a szüleik között, s többé nem kellett miért fent tartaniuk a boldog házasság látszatát. Egy szép napon Anthony odaállt a felesége elé és közölte vele, van valakije.

Saraht villámcsapásként érte a hír, főleg amikor a férfi bevallotta, hogy már négy éve folytat viszonyt egy nála tizenöt évvel fiatalabb nővel. És ez a nő volt Cecily, akiért Anthony otthagyta a családját. Sophie még most is emlékezett a kiborult Sarahra, aki eljött hozzá és neki sírta el bánatát, az évek során

olyan jó viszonyt fojtatott az anyósával, szinte barátnőként tekintettek egymásra. Sokáig Sophie sem akarta elfogadni a tényt, hogy Anthony elhagyja ezt a csodálatos asszonyt, aki annyi mindent megtett érte hosszú éveken át. Mikor négyszemközt beszélt a fiával, Anthony bevallotta, nagyon sajnálja a feleségét, de nem tehet róla, hogy nem szereti, már rég kialudt köztük a tűz... A fiúkért vállaltak áldozatot mindketten, s eddig titokban intézte a magánügyeit, azonban mostantól nem hajlandó bujkálni tovább. Őrülten szerelmes volt a csinos Cecilybe, s végre boldog akart lenni vele. Mindenkinek csak egy élete van, – mondogatta – joga van a boldogsághoz.

Sophie tudta, hogy fia nem él olyan csodálatos házasságban, mint ahogy ők éltek Andrew-val, de olyan biztosnak tűnt a kapcsolatuk, hiszen hosszú évekig kitartottak egymás mellett. Sosem gondolta volna, hogy egyszer vége lesz. Anthony még aznap összepakolta a holmiját és elköltözött feleségétől, ami Saraht nagyon megrengette és bosszút esküdött. Azzal tisztában volt, hogy a férjét nem szerezheti vissza, de azt akarta elérni, hogy azé a fiatal kis cafkáé se legyen. Mindannyian meg voltak győződve róla, hogy Cecily csak a pénzéért akarja megkaparintani magának Anthony-t, és éppen ezért megkezdődött a harc a két nő között. Sarah minden fegyvert bevetett ellene, amit csak lehetett. És Anthony hiába akart békésen elválni, Sarah nem egyezett bele és közel öt éve húzódott már a dolog. Anthony nem akarta rögtön perre vinni a dolgot, roppant türelmes volt és egy ideig meg is felelt neki az élettársi kapcsolat új szerelmével. S ekkor azt hitték, hogy Cecily elhagyja őt, de nem ezt tette. Valahogy egyre szorosabb lett köztük a kötelék, amit – úgy látszik – senki sem tud szétválasztani. Sarahnak be kellett látnia, hogy vetélytársa valóban nagyon szereti a férjét és kitart mellette. A környezetük számára is világossá vált, hogy a válást nem is Cecily erőltette annyira, hanem Anthony.

Sarah pedig megkésve bár, de önként félre állt az útjukból. Ezért sikerült megegyezniük, s az eredményt most Sophie ott tartotta a kezében.

– Nos, mit szólsz hozzá? – nézett az anyjára kíváncsian Anthony. Mindig érdekelte a véleménye, noha a tanácsát sosem fogadta meg.

– Szép összeg üti Sarah markát, nem vitatom, de ismervén a vagyonodat azért egy kicsit bőkezűbb is lehettél volna... – Sophie mindig őszintén kimondta, amit gondolt. Nagyon szerette Saraht és sajnálta, hogy nem láthatja többé. Bánatában elköltözött a szüleihez New Yorkba és két éve nagyon ritka alkalmakkor jött csak Los Angelesbe. A fiai a kezdettől fogva mellette álltak és inkább az anyjukkal mentek, mint az apjukat választották volna. Így, Sophie nagyon ritkán látta az unokáit. Azért rendszeresen írtak neki és felhívták telefonon, de ez nem ugyanaz. Jó, ha évente kétszer találkozhatott velük, amikor meglátogatták őt karácsonykor, vagy felköszöntötték születésnapja alkalmából.

– Az ügyvédem szerint ez teljesen korrekt, főleg öt év huzavona után – jelentette ki tárgyilagosan Anthony és Sophie kiérezte a szavaiból, már tényleg nem jelent neki az asszony semmit. Hihetetlen, mennyire másképp gondolkozik az újabb generáció. Csak ennyi? Megdöbbentette, fia hogy tud kidobni tizenegy év érzelmet az ablakon? Úgy beszélt róla, mintha nem is a házasságáról lett volna szó, hanem valami jelentéktelen dologról.

– És Sarah hány évet szánt rád az életéből, a semmiért?

– Azokat az éveket én is éppúgy megszenvedtem, ahogyan ő. Hibáztam, amikor feleségül vettem. Most már tudom, illetve érzem, hogy jól döntöttem Cecilyvel kapcsolatban. Mondjuk, te nem szívleled őt és szívesebben látnál külön minket, nem de? – ismét az anyja szemébe nézett. Sokszor olyanokat mondott neki, amin más meglepődött volna, azonban Sophie nem. Jól ismerte a fiát.

– Saraht nagyon szerettem az igaz, s Cecily sosem fog a helyébe férkőzni a szívemben, az egyszer biztos. De bármi történjék is, te a fiam vagy, Anthony. Miből gondolod, hogy rosszat akarnék neked? Bevallom, azelőtt nem fűztem túlzott reményeket a kapcsolatotokhoz, de ha ennyi évet kibírt melletted és elviselte a természetedet, az nagy szó. És ha valóban ennyire szereted, ám legyen… ha már egyszer a gyerekeid anyjával nem tudtok együtt élni… – a vallomás növelte Anthony büszkeségét, amit egy kaján vigyor jelzett a szája szélén. Most is olyan volt, mint kiskorában, ha kapott egy csokoládét vagy egy régóta áhított ajándékot.

– Ő még nem tudja, de a válás kimondása után megkérem a kezét. Szerintem is, ha ennyi ideig kitartottam mellettem, ez a legkevesebb, amit megérdemel. – Anthony le sem tagadhatta volna, mennyire oda van ezért a nőért, s mindenáron kényeztetni akarta. Jót tett neki a szabadság friss érzése és valóban, mintha most élte volna második életét, újra fiatalnak érezte magát, hős szerelmesnek...

– Úgy látom, elszántad magad. Ha már itt tartunk, lenne egy kérdésem. – Anthony érdeklődve figyelt. – Íratsz vele házassági szerződést?

– Mama, hogy kérdezhetsz ilyet? Éppen te, amikor mindig is ellene voltál…

– Amikor Andrew-hoz hozzámentem, felháborítónak tartottam volna a dolgot. De azok az idők egészen mások voltak és azóta sok minden megváltozott. Együtt kell haladni a korral és manapság ez a fiatalok körében szokássá vált, nem de? – Hihetetlen, hogy az anyja hatvankilenc éves korára is éles észjárással rendelkezett.

– Még mindig azt hiszed, hogy Cecily csak a pénzemre pályázik? Ez esetben nem áldozott volna rám éveket.

– Meglehet. Azonban egy dolgot ne felejts el fiam, sosem tudhatjuk, mit hoz a holnap. Amikor elvetted Saraht, álmodban sem gondoltad volna, hogy ez lesz a vége. És aki

már egyszer megégette magát, annak ésszerű lenne bebiztosítania a vagyonát. Nem vagy már fiatal és gondolhatnál a fiaidra is. Most még boldognak érzed magad Cecilyvel, de a korkülönbség igen is számít. Mi lesz, ha néhány év múlva rád un, és egy fiatalabbra vágyik? Mint ahogy az előfordult nálad is, pedig Sarahval egy korosztály vagytok. Akkor tétlenül végignézed, hogy elviszi a vagyonod felét, amiért egész életedben megdolgoztál? Akkor mi marad a gyerekeidnek?

– Sarah sem vitte el, holott megtehette volna. – A szerződésben azaz összeg szerepelt, amit Anthony felajánlott neki. Meg sem próbált egyezkedni vele, inkább minden gond nélkül aláírta. Mondjuk Sarahnak sosem kellett nincstelenségtől tartania, a szülei sem voltak szegények és az új választottja is gazdag ember volt, ahogy Anthony hallotta.

– Sarah egy áldott jó lélek, vele nagy szerencséd volt. Cecilyt viszont nem ismerem, éppen ezért – láthatatlanba – tanácsolom ezt neked. Ugyanis mi a garancia arra, hogy nem követeli majd tőled azt, ami jár neki? Ha egy nő igazán szeret téged, akkor megérti, nem jelenthet akadályt, ha az esküvő előtt az orra alá dugsz egy szerződést. Egy aláírást viszont megér a vagyonod biztonsága, vagy nem?

Sophie nagy tapasztalattal rendelkezett, sosem akart rosszat a fiának és ezt Anthony tudta jól. A mondatai célba találtak nála, az arca egyből elkomorodott.

– Még meggondolom – válaszolta, nem merte egyből elutasítani, elvégre volt igazság abban, amit az anyja mondott. Kíváncsi lett volna, vajon az apja hogyan vélekedne erről?

Sophie nem lelkesedett túlzottan ezért a frigyért, de nem is ellenezte. Neki tulajdonképpen mindegy volt mit csinál a fia, ha boldognak érzi magát azzal a nővel... Esze ágában sem volt, hogy beleszóljon és nem is avatkozott bele egy gyermeke vagy unokája életébe sem. Ugyanis a saját bőrén tapasztalta, milyen borzalmakhoz vezethet, tönkretehet egy egész életet, ha az

illetőnek nincsen szerencséje. Azonban neki volt és találkozott Andrew-val. Mindenkinek magának kell kiválasztania, kivel szeretné leélni az életét és Sophie-nak sikerült. Ki tudja, Anthony-nak jó lesz-e a választása? Sophie talán meg sem éri, mire kiderül, helyesen döntött-e. Mindenesetre fia figyelmetlen volt, magától is eszébe juthatott volna a házassági szerződés. Hiába közeledett az ötven felé, Sophie néha úgy érezte, még most sem nőtt fel igazán. Ugyanaz a felelőtlen kisfiú volt, akire ügyelnie kellett gyerekkorában és megfognia a kezét, nehogy rossz helyre nyúljon és megégesse magát. Azonban felnőtt korában már nem tudta megóvni a bajtól, feleslegesen oktatta ki vagy adott jó tanácsokat, mintha süket fülekre talált volna. Anthony ment a saját feje után és hány vállalkozása jutott a csőd szélére, meg a házassága is.

A többi gyerekei nem voltak ennyire önzőek, makacsak és figyelmetlenek. Sokkal talpraesettebbek voltak, s talán Anthony ezért is féltékenykedett rájuk mindig. Holott Sophie mindannyiukat egyformán szerette, sosem tett különbséget köztük, de valahogy ezt Anthony nem érzékelte. Igyekezett úgy nevelni a gyermekeit, hogy ne szenvedjenek hiányt semmiben, legfőképpen a szülői szeretetben nem. Hiszen jól tudta mit jelent annak hiánya, a saját bőrén tapasztalhatta, mennyire fáj. És ahogy a temérdek felvétel közül az asztalon ránézett lánykori fényképére, lelki szemei előtt hirtelen peregni kezdtek az események, akár az archívumból előhalászott filmtekercsek. Olyan rég volt már, mikor az arcát nem csúfította ránc, haját nem fehérítette meg az öregség, bőre selymes volt és üde, mikor gondtalanul szaladhatott a mezőkön és nem kísérte szuszogás minden egyes levegővételét. Istenem, hány évtized telt el azóta és mégis, mintha tegnap lett volna…

MÁSODIK FEJEZET

Sophie reggel általában korán kelt és mindig az ablaknál fésülködött, szeretett gyönyörködni a tájban, mely a hatalmas házukat körülvette. A Walland birtok rettentően hosszúra nyúlt, ameddig a szem ellátott, egészen a dombokig, ahol az ég kéke összeért a föld zöldjével és egy csíkban kékeszöldé változott az erdők találkozása az égbolttal. Micsoda mesés táj, apja nem egyszer festette már le a padlásszobájában berendezett műtermében; egyszer fényes nappal, amikor apró bárányfelhők szaladtak az égen, máskor pedig alkonyatkor és éppen azt a pillanatot választotta, mikor félig lebukott a nap és az izzó égitestet mintha félbe vágták volna. Nem volt egyszerű dolga, hiszen meg kellett jegyeznie és észben tartania a természeti jelenséget, kikevernie a színeket és figyelni az összhatásokra, hogy aztán több napig dolgozva az ecsettel a vászonra vihesse. Hiszen amint lejjebb és lejjebb bukott a nap, a sugarai enyhültek és nem volt mindegy milyen színt visz magával, s körülötte ez hogyan hat az égbolt kékjére. Alapos munkát igényelt, mire megtervezte a képet, magát az eget sem volt könnyű megfesteni egyik festményén sem. Hol világosodott, hol sötétedett és mindezt megbolygatta a természet, amikor felhők vonultak el a dombok felett vagy a nap mozdult meg és amint más szögben szórta sugarait a földre, a színhatások is megváltoztak.

Azonban egy jó festőnek ez nem jelenthetett akadályt, s Hercule Walland annak számított. Igaz, sosem váltak híressé az alkotásai, néha rendezett ugyan egy-egy kiállítást, kirobbanó sikert mégsem ért el vele. Mondjuk nem is szerepelt soha a tervei között, hogy a festésből éljen, mindig saját gazdaságot akart és belebonyolódott az üzleti életbe, melyből sokkal jobban el tudta tartani a családját, mintha csak egy bohém művész lett volna. Gyerekkorától kezdve érdekelte a művészet, először csak papírra rajzolt, aztán a szénceruza

következett, melyet idővel felváltott az ecset, majd évről évre jött rá a színkeverés tudományára. És akkor már nem érte be egy egyszerű csendélettel, tehetsége az évek során fokozatosan bontakozott ki, a vázában egy szál virág vagy egy kosár gyümölcs után, már mert komolyabb dolgokat is lefesteni. Kedvencei a csodás tájképek voltak, aztán megpróbálkozott az állatokkal, először csak repülő madarakkal foglalkozott, aztán egy kiskutyával, majd a lovakkal. Lefestett egy fekete mént, mikor az első két lábait az égnek emelve ágaskodott és sötétkék háttérbe helyezte. Ez volt az első festménye, amit megvettek tőle.

Büszke is volt rá, azonban sosem ragadtatta el magát és nem fűzött hozzá túlzott reményeket. Amolyan házi festő volt, csak hobbiként használta az ecsetet, meg unaloműzésre vagy nyugtatásképpen. A gazdasága mellett kevés ideje maradt felmenni a padlásszobába, hogy a művészetnek hódoljon, azonban amióta visszavonult, nem telt el úgy nap, hogy minimum négy órát ne dolgozott volna az alkotásain. Három éve adta át a gazdaságot a fiának, Xavier-nek. Hercule ötvennyolc éves volt, s nagyon elfáradt. A kemény munka igencsak megerőltette és legyengítette a szervezetét. A csontjai elkoptak, az ízületei fájtak, azonban a legnagyobb gondot a gerince jelentette. Még negyvenévesen egy lovasbaleset áldozata lett, azóta nem jött rendbe a dereka teljesen. Az orvos szerint átkozott szerencséje volt, mikor a ló levetette magáról, akár le is bénulhatott volna. Mostanra viszont már olyannyira fájt a háta, hogy abba kellett hagynia a kemény fizikai munkát. És ahogy teltek az évek, a csontjai annyira elmeszesedtek, hogy már a hosszas ülés is nehezére esett. Hercule-nek naponta többször kellett lefeküdnie és hetente járt hozzá egy csontkovács, aki masszírozta a hátát, azonban csodát ő sem tudott művelni. Együtt kellett élnie a fájdalmakkal, s azt a néhány óra hosszát, mikor ereje teljében érezte magát, azt mind a padlásszobában töltötte. Ő már megdolgozott

mindenért és megette a kenyere javát, ahogy mondogatta, éppen ezért megérdemelten hódolt a szenvedélyének. S hihetetlen örömöt lelt abban, amit csinált. Többé nem kellett korán kelnie, csak néha ment ki ellenőrizni az embereket a fiával, ellátta tanácsokkal és minden egyes szabad percét a festészetnek szentelhette. Elhatározta, hogy egyetlen képet sem ad el, inkább otthona falait díszítette fel velük. Az évek során volt mit bepótolnia, a háromszintes, ikertornyos ház egy kisebb kastélyra hasonlított, úgyhogy jutott festmény bőven a szobákba és a hosszú folyosókra.

Sophie-nak az egyik naplementés képet ajándékozta, mely ott lógott az ágya felett, a másik a szemközti falon pedig egy édes fekete juhászkutyát ábrázolt, Csokit. Hercule tavaly lepte meg vele a születésnapjára, s titokban festette le a kutyakölyköt. Sophie rettentően örült ennek a szívhez szóló ajándéknak és egyből az apja nyakába ugrott, mikor az felvitte a műtermébe és lehúzta a fehér vásznat a festményről. Sophie nagyon szerette az állatokat, kiskorától kezdve ment az apja után az istállóba, majd a földekre. Hercule tanította meg lovagolni és amint Sophie biztosan tudott ülni a nyeregben, a lányának is vett egy lovat, meg természetesen Xavier-nek. Hercule örömét lelte a gyermekeiben, hiszen a fia valóra váltotta az álmait. Mindent megtanult tőle és átvette a gazdaságot. Sophie lány létére roppant talpraesett és ügyes volt, az esze vágott, mint a borotva. Kitűnően tanult, magántanárok oktatták és az anyja nem véletlenül járatta mellette illemtanra és zongoraórára. Sophie-nak volt tehetsége a hangszerhez, szépen énekelt, s a családi összejöveteleken vagy ünnepekkor szinte természetessé vált, hogy ő zongorázott és énekelt, mellyel nem csak kellemes estét szerzett nekik, hanem el is kápráztatta a szüleit.

Sophie nemcsak roppant tehetséges, hanem elbűvölően gyönyörű lány volt. Hosszú, szénfekete haja a derekáig ért, és amikor kontyba csavarta, mindenki azt hitte róla, hogy már

elmúlt húszéves és eladósorban van, ténylegesen viszont nemrég töltötte be a tizenhetet. Megjelenése, tartása az illemtanóráknak köszönhetően máris olyan külsőt kölcsönzött neki, mely tapasztaltabbá és fiatalasszonyossá tette. S anyjával akárhányszor jelentek meg a városban, mindenki dicsérte Sophie-t. Néhány év múlva csodálatos asszony lesz belőle, – mondogatták, s máris irigyelték azt a szerencsést, aki majd megkaphatja ezt a különleges virágszálat. A lányok irigyelték a hódolóit, hiszen köztudott volt, hogy Hercule-nek már nem egy barátja tett ajánlatot arra az esetre, ha úgy dönt, férjhez adja a lányát. A férfi viszont még nem választotta ki a megfelelő jövendőbelijét Sophie-nak. Holott nem akárkik érdeklődtek iránta, s a lánynak fogalma sem volt, mennyi ígéretes férfi szeretett volna frigyre lépni vele több okból is. Sophie jómódú családból származott, szép volt, okos, tehetséges, jelentős anyagi háttérrel rendelkezett, s Hercule az egyik legtiszteletreméltóbb családapának számított a környéken. Ki ne akart volna ebbe a családba beházasodni?

Úgyhogy akadtak jelentkezők szép számmal, azonban még Sophie fiatal volt ahhoz, hogy eladósorba kerüljön. Majd egy-két év múlva, – gondolta Hercule, addig is érnie kell egy kicsit. Sophie hiába látszott idősebbnek a koránál, a szíve mélyén még csak egy szeleburdi kislány volt, s ezt az apja jól tudta. Sophie a többi lánnyal ellentétben nem álmodozott arról, hogy férjhez menjen egy jóképű, gazdag úriemberhez és gyerekeket szüljön. Neki pontosan megfelelt az a szabad élet, amit élhetett, mindenféle kötöttségek nélkül. Az anyjával ellentétben ő nem szerette, ha becsavarták vagy kontyba tűzték a haját, imádta kibontani. Az egyszerű, praktikus ruhát sokkal jobban szerette, mint a díszeseket. És reggel, ha felpattant az ágyból az esett jól neki, ha gyorsan megmosakodott, megfésülködött, s csak magára húzhatott valamit és máris mehetett ki a kertbe. Nem kellett órák hosszat a tükör előtt ülnie, beállítani a frizuráját, kifesteni magát vagy

megigazítani a ruháját és egész nap óvatosan mozogni benne, nehogy összegyűrje vagy kárt tegyen az anyagban. Sophie boldogan bontotta ki a haját, és amikor meglátta Csokit a pázsiton szaladni, egyből letette a fésűt az asztalára és máris rohant ki utána a szabadba. Imádta azt a kutyát, órák hosszat el tudott játszani vele, aki amint megpillantotta, egyből ráugrott, kicsit összepiszkolta a ruháját és ott nyalta-falta az arcát, ahol érte.

Sophie önfeledten szaladt a délelőtti napsütésben, a lágy, kósza szellő olykor bele-belekapott a hajába és fekete csíkot húzott a lány után. Elképesztően gyönyörű volt, ahogy kergetőztek a kutyával, amint szél meglibbentette a szoknyáját, lenge ruháját néha ráfújta Sophie testére, s ekkor látszott tökéletes alakja, csodálatos domborulatai, ahogy az anyag rátapadt és követte testének vonulatát. Nem sok idő kell hozzá, s Sophie-ból gyönyörű nő válik, nem véletlenül figyeltek fel rá már most a férfiak, s tettek ajánlatot az apjának. Fiatal kora ellenére elég dús keblekkel rendelkezett, gömbölyű, formás csípővel, bájos arccal és bárkit megigéző, búzavirágkék szempárral. Azonban Sophie tudatában sem volt annak, mekkora hatalom van a birtokában, nem foglalkozott a csábítással, hiszen gyerek volt még… Azonban a szerelem így is megkörnyékezte, s nem véletlenül kezdte a napját egy reggeli sétával és vette az irányt a rózsakert felé. Nagyon imádta a virágokat, mindig megnézte a rózsafejeket és egytől-egyig lehajolt hozzájuk, hogy megszagolhassa őket. Nem csak a virágimádata hozta őt ma délelőtt ide, hanem egy fehér borítékot keresett elrejtve a rózsatövek között, de nem talált. Mindig titokban szökött ki ide a házukból, hogy az anyja ne vegye észre és ha mégis feltűnik a távolléte, simán a rózsákra foghatja a reggeli kiruccanást, mindig szedett egy csokorral és vitt fel a vázájába, így nem kelttett feltűnést és az anyja sem fogott gyanút. Sophie titokban tartotta a szívében rejlő érzelmeket, mondjuk néha eljátszott a gondolattal, hogy

elmondja az anyjának. Olyan szívesen megosztotta volna valakivel, de tudta jól, hogy a szigorú Mercedes nem örülne annak, ha rájönne, hogy Sophie beleszeretett a kertész fiába.

Mercedesnek sokat jelentett a származás, a társadalmi rang, az előítéletek. Csak olyan ember veheti el a lányát, aki gazdag és jómódú. Sophie egy senkivel, aki a saját alkalmazottjuk, sosem emelkedhet fel abba a körökbe, melyekben ők mozogtak. Istenem, micsoda szégyen lenne rájuk nézve, ha egy ilyen csodálatos teremtés egy senkiházira fecsérelné az idejét. Sophie jól ismerte az anyját, az első dolga az lett volna, hogy pofon vágja, a második pedig, hogy eltiltja a fiútól. Azonnal szobafogságra ítélné és minden egyes percben a lánya nyomában lenne azután is, hogy letelik a büntetése. Vagy ami még rosszabb, elküldené Maximilliant a háztól és talán még az apját is, hogy megszakítsa a bimbózó kapcsolatot. Pedig az a fiú nem tehetett arról, hogy szegény családba született, olyan aranyos volt, kedves és Sophie remekül érezte magát a társaságában, azonban ezt az anyjának hiába is magyarázta volna. Inkább vállalta a kockázatot, s az igazat megvallva olyan izgalmas volt a titkos találkák megszervezése, a lopott csókok átélése, csak azt sajnálta, hogy nem mesélhetett róla senkinek. Csak Csokinak, de a kutya az egészen más volt. Az első csókját Maximillantől kapta és szerette volna tudni, vajon a korabeli lányok is átestek-e már az élményen. Csakhogy Sophie-nak barátnői sem voltak, Mercedes nem íratta be az iskolába, mert ott érintkezhetett a „pórnép sarjaival”, ahogy ő nevezte, hanem magántanárokat fizetett a lánya mellé, mely tökéletesen bevált. Sophie okos volt és jól haladt a tananyaggal, állítólag gyorsabban, mint a korabeliek, csakhogy ezt a lány nem akarta elhinni. Szerinte nem véletlenül dicsérték mindig az anyjának, talán túlzottan is, hogy hálából megemelje a fizetésüket a jól végzett munkájukért. Sophie szerint túlzás volt azt állítani, hogy sokkal okosabb a társainál, mondjuk jól vágott az esze, az igaz

és nem voltak gondjai egyik tantárggyal sem. Nem úgy, mint annak idején Xaviernek. És Mercedes mindig azt hallotta a tanároktól, amit akart, hogy a nevelése mennyire bevált, büszke lehet a lányára. S ezt Mercedes többek között annak tudhatta be, hogy Sophie-t nem engedte a többi diák közé. Így Sophie-nak csak állítólagos barátnői voltak, akikkel csak akkor találkozott, ha elmentek valamelyik barátjukhoz és együtt játszhattak. Azonban az ritkán fordult elő, a két kezén meg tudta volna számolni, évente hányszor. Nem véletlenül nem tudott közel kerülni senkihez, akivel olyan bizalmas barátságot alakíthatott volna ki, hogy megossza féltve őrzött titkait.

Sophie-t mégis mindenki irigyelte szépségéért, tehetségéért és a jó családi körülményekért. Hiszen neki nem kellett iskolába járnia, a lehető legszebb ruhákat hordta és mindenki csak tőle volt elragadtatva a környéken. Az emberek a Walland család szerencséjéről beszéltek, s pusmogtak a hátuk mögött, amint megjelentek valahol, közforgalmú helyeken vagy vasárnaponként a templomban. Irigykedve nézték a hölgyek ruháit, csodaszép kalapjukat, finom bőrüket, kecses tartásukat. Mercedes mindig is úgy viselkedett, mint egy dáma, állandóan fenn hordta az orrát és a lányának is épp olyan jól szerette volna megszervezni az életét és bebiztosítani a jövőjét, ahogy annak idején a sajátját.

Az anyja szigorúan nevelte, de Sophie mégsem az ő természetét örökölte, nem sikerült saját magává formálnia. Gyermeke nem vette át a stílusát és sok mindenben nem egyezett a véleménye az anyjáéval, – mondjuk ezt sosem tette szóvá. Mindig illedelmesen viselkedett, szófogadó volt és a véleményét megtartotta magának, ahogy tanították neki. Elégedett volt az életével és mivel nem tudta, mi az a gyermekkori barátság, így nem is érezte annak hiányát. A kutyája volt a leghűségesebb játszótársa, csak néha fogta el a vágy egy igaz barát után, melyről a könyvekben olvasott.

Hiszen voltak olyan dolgok, amiket nem beszélhetett meg sem az apjával, sem az anyjával, sem pedig a dadájával; mint például a Maxhoz fűződő szerelmét… És amint odakint a rózsákat szagolgatta, hirtelen valaki hátulról elkapta és befogta a szemét. Sophie-nak ismerősek voltak azok a dolgos kezek, melyek az arcbőrét érintették.

– Maximillian! – kiáltott fel örömében és amint megfordult, egyből a fiú nyakába ugrott.

Max átkulcsolta a derekát és megcsókolta. A lánynak olyan finom, puha ajkai voltak, egy kihívás volt meghódítani őket és magát Sophie-t is. Alig akarta elhinni, hogy ez a csodálatos teremtés az övé. A fiú sem beszélt soha senkinek a vele folytatott kapcsolatáról, egyrészt mert megegyeztek abban, hogy titokban tartják mindkettejük érdekében, másrészt pedig a birtokon szerzett barátai el sem hinnék. Hiszen számára is hihetetlenek tűnt, hogy a nagy tiszteletnek örvendő Hercule Walland egyetlen lánya egyáltalán szóba áll a kertész fiával. Pedig így volt, nemcsak szóba állt vele, hanem kitüntette a szerelmével, odaajándékozta a szívét.

– Jó reggelt, hercegnőm! – nem véletlenül hívta így, hiszen Sophie hercegnő volt a javából. A tartása, viselkedése, stílusa és a szépsége mind erről árulkodott. S azok a ruhák, amiket hordott, a kalapjai, finom parfümjei, a halvány smink, amire az anyja megtanította, mind erről árulkodott. Bármikor mozdult ki a birtokról a szüleivel, Mercedes ügyelt rá, hogy a lánya a legkáprázatosabb külsejét nyújtsa, nem jelenhetett meg akárhogy, nem viselhetett akármit. Nem véletlenül figyelték irigykedve kecses lépteit, amint a ruhaköltményeiben szinte mindenkit megbabonázott maga körül. Ilyen egyszerű viseletben, amit ma reggel gyorsan magára kapott, rendszerint csak a dadája és Max láthatta, azonban ebben is ugyanolyan gyönyörűnek találta, mind bármelyik finom kelmében vagy bársonyruhában. – Jól aludtál? Mert én le sem hunytam a szemem egész éjjel, rád gondoltam.

Sophie bólintott és olyan csábító pillantásokat vetett a fiúra, hogy az legszívesebben újra megcsókolta volna.

– Jól, csak kissé elszomorodtam, mikor nem találtam a leveledet a szokott helyen.

– Ma csak a lovakat kellett megitatnom, úgyhogy gondoltam, inkább eljövök személyesen és nem levélben kérek tőled találkozót. Mit szólnál délután öt órához? Megint kilovagolhatnánk… – Max tekintetében látszott, égett a vágytól, hogy vele lehessen. Bolondult a lányért.

– Sajnos, nem lehet. Ma este lesz az a bál, amelyre a szüleimet elkísérhetem. Elfelejtetted?

– Ó, ez teljesen kiment a fejemből – vakarta meg a haját Max, csalódottság ült ki az arcára. Vagy irigység? Olyan szívesen részt vett volna azon a mulatságon ő is, azonban nem egy körben forogtak. Max még sosem vett részt ilyen eseményen, neki csak a kétkezi munka és az álmodozás maradt egy jobb életről, mint a szüleinek, akik szintén ott dolgoztak a birtokon. Az apja kertészkedett, az anyja pedig konyhai alkalmazott volt, s azon a szerény cselédszálláson laktak, melyet Wallandék biztosítottak nekik. De mindegy, az a lényeg, hogy most láthatta Sophie-t és amikor ott állt előtte egyszerű viseletben, el is felejtették a társadalmi különbségeket. – De az csak este lesz, nem? Azért kora délután összefuthatnánk egy órára – őszintén reménykedett benne, ha már a lány elmegy, s ő egész éjjel csak sóvároghat utána.

– Nem lehet. Apám egyik befolyásos barátjának fogjuk ünnepelni a születésnapját, úgyhogy nem akármilyen estély lesz. Készülnöm kell, hiszen most jelenek meg először életemben ilyen eseményen, és anyám szerint nem mindegy hogyan mutatkozom be a felső tízezer előtt. Gyönyörűnek kell lennem…

– Ehhez nem fér semmi kétség – kuncogott a fiú. – Így is nagyon szép vagy.

– Igen, de estére még be kell csavarnom a hajamat, vár rám egy ruhapróba, egy illemtanóra és egy táncóra is... – Mindent alaposan át kell vennie, amit az elmúlt hetekben tanult. Nemcsak a külsejére, de minden mozdulatára ügyelnie kell, hogyan bontja ki a szalvétát és helyezi maga elé, hogyan használja az evőeszközt, stb.

– Táncóra? Azt mondtad, senkivel sem fogsz táncolni – csodálkozott Max, a szívét egyből elöntötte a féltékenység.

– Nem is akarok. És mivel javarészt felnőttek vesznek részt ezen, nem lesz megfelelő partnerem, akivel táncolhatnék. De anyám szerint nem vallhatok szégyent a botlábammal, ha netalántán valaki mégis illendőségből felkérne – magyarázta Sophie, úgy beszélt, akár Mercedes. Ezek az anyja szavai voltak, ő tanította erre a stílusra és a vak is láthatta, mennyire át akarta formálni a lányát. S néha belenyilallt Maxba a félelem, hogy annak a fúriának sikerül olyan borzalmassá formálnia szerelme személyiségét, amilyen a sajátja. Sophie egyszerű volt, megértő, azonban amint megmérgezi az anyja gondolkodásmódja, ő is éppúgy fent fogja hordani az orrát.

– Már előre irigylem azt az illetőt – sóhajtotta Max, mire Sophie felnevetett.

– Ugyan miért? Csak nem azt akarod mondani, hogy féltékeny vagy?

– Neked olyan körökben kell mozognod, ami számomra elérhetetlen. És mi lesz, ha megjelenik ott egy hozzám hasonló fiú szmokingban, csokornyakkendőben, gazdag családi háttérrel, aki mindenféle ajándékkal el tud kényeztetni téged. Könnyen elcsábíthatnak és akkor már szóba sem fogsz állni velem… Gondolom, a szüleid ilyen udvarlót szánnak neked.

– Csakhogy engem nem érdekel mások véleménye. Én téged szeretlek, s az érzelmeket nem lehet befolyásolni – válaszolta Sophie és gyengéden odabújt a fiúhoz. Imádta, mikor azok a munkától megerősödött, izmos karok vették körül. S igenis szerette a fiú enyhe izzadtságszagát, lenge

ruháját, néhol kilyukadt nadrágját és megkopott csizmáját. Mert Max önmagát adta és sosem ítélt el vagy nézett le másokat. Okos fiú volt, gyengéd, szeretetreméltó, és Sophie-t egyáltalán nem érdekelte, hogy szegény. Nem az számított.

– Manapság az ilyen fiatal lányok, mint te nem szerelemből házasodnak. Hanem a szülők választanak nekik férjet. Belegondoltál már abba mi lesz néhány évvel később, ha az apád majd férjhez akar adni?

– Apa nem tenne ilyet velem. Nem kényszerítene bele egy olyan házasságba, melyet nem szeretnék. – Ebből is látszott, Sophie milyen tapasztalatlan volt még és mennyire naiv. Nem véletlenül nem engedték más társaságba vagy nem hagyhatta el a birtokot az anyja nélkül. Fogalma sem volt az élet dolgairól.

– Nem adná ránk az áldását, az egyszer biztos – Max tisztában volt vele, hogy azt a kincset, amit jelenleg birtokolt, nem tarthatja meg örökké. Egyszer eljön az az idő, mikor akarata ellenére le kell mondania Sophie-ról. Eddig azt hitte, ez a veszély még nem fenyegeti őket, azonban egyre közelebbnek érezte az időt. Főleg, hogy az anyja be akarta vezetni a társasági életbe a lányát és nem véletlenül tanította illemre, meg minden másra. Ez csak egyet jelentett, lassan férjhez fogják adni.

– Miért mondasz nekem ilyeneket? Elszomorítasz... – Sophie lesütötte a szemét. Hiszen ez egy boldog nap, miért kell értelmetlen találgatásokkal elrontani? Arról még szó sem volt otthon, hogy férjhez menjen, s nem is érdekelte a dolog. Ma reggel olyan jókedvűen ébredt, találkozott a kedvesével, aztán szinte minden körülötte forog majd a házban, mialatt lázasan készül élete első estélyére.

Mert ez az igazság, – tette volna hozzá a fiú, azonban nem merte kiejteni Sophie előtt, mert ahogy belenézett abba a bánatos szempárba, egyből megsajnálta őt. Milyen tapasztalatlan és védtelen, fogalma sem volt mi vár rá. Csak a

mának élt, azonban Max tudta, ha minél tovább meg akarja tartani, neki kell foglalkoznia a rájuk leselkedő veszéllyel. Remélte, hogy minél később kell szembenézniük vele.

– A világért sem szeretnélek szomorúnak látni, sőt! – mosolygott rá a fiú, majd ujjával felemelte a lány állát és megcsókolta kívánatos ajkait. – Szeretlek, Sophie...

– Én is szeretlek, Max – lihegte, amint levegőhöz jutott, a fiú pedig egyre szenvedélyesebben csókolta. Úgy szerette volna felkapni és elvinni lovagolni, ha már délután nem lehetett, azonban jól tudta, hogy a lánynak kötelezettségei vannak, melyet az anyja talált ki neki.

Sajnos, most sem maradt sok idejük egymásra, el kellett búcsúzniuk, ami most Max részéről sokkal fájdalmasabbra sikeredett. Egyedül marad a birtokon, mialatt Sophie tele volt izgalommal, az első bálja végett. Max egyedül sóvároghat utána, mialatt a lány észre sem fogja venni az idő múlását, főleg ha táncba viszik azon a bálon. Már pedig miért ne vinnék, hiszen elképesztően gyönyörű, fiatal teremtés. Mielőtt elköszöntek egymástól, Max átnyújtott még neki egy kisebb csokor rózsát, hogy otthon meg tudja magyarázni reggeli távollétét. Sophie boldogan szaladt haza vele és olyan kislánynak tűnt még, amint a folyosón összefutott az anyjával a virágokkal a kezében. Most vegyes színű rózsákat hozott, volt köztük sárga, piros és rózsaszín.

– Hol jártál már megint? – kérdezte Mercedes kissé szigorúan, a hangjában inkább aggodalom ült, mint felháborodás.

– Szedtem neked virágot – válaszolta Sophie és az anyja felé nyújtotta a csokrot.

– Nos… igazán nem kellett volna… – hebegte Mercedes és egy kis mosoly jelent meg a szája szélén, mialatt átvette azt a csodás virághalmazt. Sophie-nak jó ízlése volt, mindig szép csokrot állítatott össze, és ahogy a lánya, úgy az anyja is imádta a virágot. Annak idején Hercule is rengeteg csokrot

köttetett neki, azonban az évek során ellaposodott a házasságuk, s hol volt már a férje udvarlásának bármilyen módja is! Ebben a házban senki nem éreztette az asszonnyal, hogy szereti, csak a gyermekei. S amióta Xavier felnőtté vált és átvette a birtok irányítását, már csak Sophie okozott igazán örömöt neki. Ő volt az egyetlen, akit még nevelhetett, irányíthatott és a tervei szerint terelgethette az általa megálmodott jövő felé. A többiek már kicsúsztak az irányítása alól és éppen ezért összpontosította minden erejét Sophie nevelésére, s hamarosan asszonnyá formálására.

– Ugye, milyen szép? – mondta Sophie, miután látta szemében a csodálkozás örömét.

– Valóban az. – Mercedes megenyhült egy pillanatra, hiszen rettentően jól esett a lelkének, hogy ebben a házban még gondol rá valaki. Holott ha tudta volna, mi lappangott a háttérben… – Aggódtam érted. Megbeszéltük, hogy ma nem mész sehová. Nagyon fontos nap a mai, remélem, tudod.

– Igen, mama – bólogatott Sophie, ahogy az évek során megszokta, és ahogy az anyja elvárta tőle. Sőt, megkövetelte az engedelmességet. – Csak olyan korán keltem és egy órát sem töltöttem ma reggel a rózsakertben.

– Nagyon örülök ennek a csokornak, de nem lett volna nagy baj, ha a rózsák odakint illatoznak a szabadban. Mi lett volna, ha véletlenül felsérti valamelyik tüske a kezedet? Kellemetlen helyzetbe kerülnél a vacsoránál.

– Azért annyira nem vagyok két bal kezes, ne aggódj – kuncogott Sophie, mialatt arra gondolt, hogy tulajdonképpen nem is ő szedte, hanem Maximillian. Vajon az anyja elfogadná akkor is, ha tudja kitől van, vagy egyből kidobná a szemétbe? Mindenesetre mulattatta a gondolat.

– Az elővigyázatosság sosem árt – magyarázta Mercedes, aztán átkarolta a lányát és elindult vele a folyosón. – Na gyere, ideje átöltöznöd! Hamarosan itt lesz az illemtanárod.

Sophie bámulatos teremtés volt, s valahogy nem érezte nyűgnek azt, amit az anyja ráerőltetett. Egy igazi hercegnő volt, s ki ne szerette volna a pompát, a szép ruhákat, az ékszereket, a sminket, melyek most mind rá fognak kerülni. Inkább izgalmat érzett és kíváncsiságot, mint nyűgöt vagy kötelező etikettet, amikor anyja nem mindennapi elfoglaltságokat talált ki a számára. Ez esetben is izgalommal várta a tanárt, mintha zongoraóra előtt állt volna, s figyelt minden egyes részletre. Kipróbálták, milyen lesz majd a partin helyet foglalni a vacsoránál. Tanára kihúzta előtte a széket, Sophie kecses tartásával gyakorolta a leülést, s valóban úgy mozgott, mintha már rutinja lett volna. Úgy emelte az evőeszközöket, akár a felnőttek, a poharából lassacskán, apró kortyokat kortyolt, mialatt ügyelt az úri tartásra.

Nagyon várta már a bált és ahogy közeledett az idő, egyre tetszetőbb feladatok vártak rá. Vett egy kellemes fürdőt, különös illatú olajat masszíroztak a bőrébe. Majd megmosták és becsavarták a haját, aztán az öltöztetőnő segített Sophie-nak, aki ugyanúgy értett a frizurákhoz és a sminkeléshez is, s olyan hajat varázsolt a lánynak, amilyennek az megálmodta. Utána ráaggatta a fűzőt, majd belebújt abba a csodálatos, türkizkék bársonyos ruhájába, melynek az ujjrésze kék árnyalatú, de átlátszó fátyolként tapadt a karjaira. Lábára fekete cipőt húzott és nem győzött forogni benne a tükör előtt. Az anyja időben átjött a szobájába és szemügyre vette a korán elkészült Sophie-t, aki már kész nő benyomását keltette. A gyerekarcát teljesen átváltoztatta a gondosan felhelyezett smink, s Mercedes meg volt elégedve a végeredménnyel és lelkesen forgott a lánya körül selyem köntösében, hajcsavarókkal a hajában. Semmi kivetnivalót nem talált rajta. Majd visszavonult az öltözőszobájába készülődni, mialatt megérkezett a tánctanár és Sophie-val gyorsan átvették a keringők alaplépéseit, immár magas sarkú cipőben, hogy a lábai megszokják benne a táncolást. Különösen ügyelnie kellett

a tartásra, most már fejből kellett tudnia a lépéseket, éreznie a zene ütemét, egyszer sem nézhetett a cipőjére. És ami a legfontosabb, ügyelnie kellett az egyensúlyra, nehogy orra bukjon a táncolók között, hiszen az roppant kellemetlen helyzetbe hozná. És az anyja éppen ezért követett el mindent, felkészítette a lányát, hogy ezeket a roppant kellemetlen helyzeteket elkerülhessék. Nem volt mindegy, hogy sikerül a bemutatkozása, Sophie-nak ámulatba kellett ejtenie mindenkit, s ezt meg is tette.

Wallandék büszkén jelentek meg Marc Dilon tiszteletére rendezett mulatságon, aki most ünnepelte negyvenkettedik születésnapját. A korához képest fiatalabbnak látszott legalább öt évvel, mondjuk ha az ember jobban szemügyre vette, észrevehetett a hajában néhány ősz szálat, mely valóban nem volt annyira feltűnő. Nem úgy, mint fiatalos, vidám megjelenése, fess tartása, sima arca, még a szemei alatt lévő gödröket sem keresztezték apró ráncok vagy szarkalábak. Holott az elmúlt évek gondjai megviselhették volna, azonban semmi nem látszott abból ezen a férfin, amin keresztül kellett mennie. Két éve halt meg a felesége, akit rajongásig szeretett. Marc nagyszerű üzletember volt, Hercule-lel is rengeteg közös ügyük volt, mely jól jövedelmezett. Kezdetben Marc csak a munkának élt, nagy karriert akart befutni és egyetlen küldetést tartott csak maga előtt, iszonyúan sok pénzt keresni és rövid időn belül meggazdagodni. Tíz év kellett ahhoz, hogy rájöjjön: a pénz nem minden. Harmincnyolc évesen nősült meg és rajongásig szerette a feleségét. Hatalmas fényűzésben éltek és minden rendben volt addig, míg három évvel ezelőtt az asszony le nem betegedett. Ágynak esett, Marc odaadóan ápolta, de hiába. A felesége az alatt az egy év alatt kiállta a poklok poklát, megszenvedte a kínok kínját, míg nem örökre lehunyta a szemét. Marc ekkor a padlóra került, rettentően megviselte az asszony elvesztése és két évbe telt, mire el tudta fogadni, hogy nincs többé. Teljesen magába roskadt, nem

rendezett estélyeket, nem járt el sehová és szinte semmit sem ünnepelt meg, beleértve a karácsonyt, meg a születésnapját is. Beletemetkezett a munkába és várta, hogy őérte is eljöjjön a halál. Értelmetlennek tartotta az életet a felesége nélkül. Azonban fiatal volt ő még ahhoz, hogy meghaljon és az idő begyógyította a szívén a sebeket.

A barátai, köztük Hercule is nagyon aggódtak érte, s az imáik meghallgatásra találtak. Marc túljutott a mélyponton és újra élni kezdett. Ez volt az első parti a felesége halála óta, amit rendezett, s ahová minden jó barátja és befolyásos üzletfele meghívást kapott. És íme, jókedvűen fogadta Marc a vendégeit, aki szinte már nem is hasonlított arra a megtört férfira, aki egykor volt. Arról pusmogtak a háta mögött, hogy Marcnak nagy tervei vannak a jövőre nézve. Szeretne egy új feleséget magának, aki végre gyerekeket szül neki, lehetőleg fiúkat, hogy legyen kire hagynia hatalmas vagyonát, és hogy a Dilon nevet tovább vigyék nemzedékről nemzedékre.

Hercule már hónapok óta készült az eseményre, külön erre az alkalomra festett a barátjának egy gyönyörű tájképet, mellé finom francia vörösbort ajándékozott. Marc boldogan veregette meg a barátja vállát és illedelmesen kezet csókolt a hölgyeknek. Mercedes rutinszerűen vette a bókokat, Sophie-t pedig nagy megtiszteltetésként érte, hogy őt is kész hölgynek tekintik. Még sosem csókoltak neki társaságban kezet és még szerencse, hogy hosszú ruhája eltakarta a lábait és nem látszott, mennyire remegnek az izgalomtól.

– Örülök, hogy megismerhetem – mindössze ezt a pár szót intézte hozzá Marc, melytől a lány majdnem elájult.

Azonban ügyesen leplezte lámpalázát és máris felszabadultabbnak érezte magát, mikor beléptek a szalonba, ahol a zenekar már javában játszott és zsúfolásig tele volt emberekkel. Hercule ragyogóan festett szmokingban, s Mercedes maga volt a megtestesült elegancia, amint férje oldalán belibbent fekete estélyiben, nyakában hosszú

gyöngysor lógott, fülében káprázatos ezüstfülbevaló csillogott, a feltornyosult kontyába pedig fehér gyöngyökkel kirakott dísztollat tűzött. Mercedes mindig adott a megjelenésre és látszott rajta, milyen jól tartja magát. Igyekezett megőrizni egykori alakját, annak idején még ő számított a bálok szépének, Hercule nem véletlenül figyelt fel rá, s később nem véletlenül lett a felesége. Úgyhogy Mercedes nagyon jól tudta, mi múlhat egy ilyen összejövetelen, talán az egész életük, nem véletlenül készítette fel olyan gondosan erre az eseményre a lányát, aki boldogan a bátyjába karolva lépkedett a szülei mögött. Nem csak úgy nézett ki, mint egy hercegnő, de úgy is viselkedett: ügyelt a kecses mozgásra, udvariasan viszonozta a köszönéseket apró fejmozgásokkal, megfelelő pillantásokkal, mialatt folyton bájosan mosolygott, ahogy azt a tanára tanította.

Sokan fel is figyeltek rá a teremben és azt találgatták, vajon ki lehet ő? S akik megismerték Walland lányát Hercule orra alá is dörgölték, hol rejtegette idáig ezt a csodálatos teremtést? Sophie pedig csak tette a dolgát, mosolygott és hajlongott, rengeteg embernek mutatták be, s fogalma sem volt róla, mekkora varázsa van. Miután túl voltak a bemutatkozásokon, üdvözléseken, anyja természetesen odavitte minden egyes barátjukhoz és ismerősükhöz, akikhez csak lehetett és büszkén vonult végig a szalonban a lánya mellett, s nem győzték fogadni a dicséreteket. Sophie pontosan azt a hatást keltette, ahogy várta. Megérte az a hosszas készülődés, a tanárok munkája és Mercedes igyekezete.

Sophie élvezte a sürgést-forgást, aztán majd leesett az álla, mikor átmentek az étkezőbe, s Xavier vezette a vacsorához. Hosszú asztalsorok kígyóztak a másik teremben, csodálatos terítékkel, kristálypoharakkal, ezüst gyertyatartókkal és ezüst evőeszközökkel, s a plafonról hatalmas csillárok lógtak és tündököltek fényeikben.

Mindenkinek meg volt az előre megtervezett helye és keresték a névjegykártyákat, majd miután a vendégsereg helyet foglalt, az asszonyokon ugyanúgy csillogtak az ékszerek, mint ahogy az aranycsillárokon csüngő üvegköveken a fény. Wallandék előkelő sorban foglaltak helyet, közel ültek az ünnepelthez, így Hercule többször beszélgetésbe elegyedett Marc Dilonnal és a mellettük ülő acélmilliárdossal. A vacsora fenséges volt, a pincérek lázasan tették a dolgukat, sürögtek-forogtak és egymás után szolgálták fel a pompás fogásokat. A desszertnél Sophie úgy érezte, majd szétpukkan a gyomra, annyira tele ette magát, azonban ez nem látszott rajta. Irigylésre méltóan karcsú volt és úgy használta az evőeszközöket, hogy az étkezés alatt a többieknek nem tűnt fel a mohósága. Anyja egyfolytában az egyik barátnőjével beszélgetett, Sophie pedig csak csodálkozva bámulta a vendégeket és az asztalsorok gazdagságát, egy biztos, ilyen vacsorában még sosem volt része.

Ámulatba ejtette az estély főleg akkor, amikor kezdetét vette a tánc. Xavier egyből elpártolt tőlük, más hölgyek társaságára vágyott, s talált is beszélgetőpartnert magának egy fiatal, szőke szépség személyében, aki aranyszínű ruhát viselt, hosszú uszállyal. Hercule az üzletfeleivel volt elfoglalva, Mercedes pedig a barátnőivel és Sophie kezdte egyedül érezni magát, amikor egyszer csak maga Marc Dilon lépett oda hozzá személyesen és felkérte. Sophie hirtelen azt sem tudta, mit feleljen, annyira meglepte a férfi, aki titokban többször figyelte a vacsoránál. Sophie érezte, hogy a testén végigfut a lámpaláz, az arca elpirult és félénken nyújtotta a házigazdának a kezét, aki udvariasan felsegítette a székről, majd a táncterembe vezette. Sophie megtiszteltetésnek érezte, hogy éppen az est házigazdája kérte fel. Azt hitte, senki sem fog táncolni vele, legfeljebb Xavier, ha megsajnálja és éppen nem akad más partnere. Azonban Xavier-t nem kellett félteni, mint ahogy Marcot sem, megtalálta a megfelelő hölgyet magának. Sophie-

nak a szíve a torkában dobogott, annyira izgult. Istenem, csak el ne rontsa a lépéseket, imádkozott magában, mikor a férfi gyengéden megfogta a lapockájánál és kiváló tánctartásban várták a zene megfelelő ütemét. A zenekar szerencsére keringőt játszott, mely Sophie-nak a próbák alatt mindig jól ment és amint elérkezett a megfelelő ütem, a férfi elindult és vezetett, a lány pedig könnyedén lépkedett utána, mialatt lélegzetvisszafojtva számolt magában. Egy-két, négy-öt-hat... A tanára szavai ott csengtek a fülében. Csak a tartásra figyeljen, mindig húzza ki magát, s nem nézhet le a cipőjére, egy pillanatra sem. Csodálatosan táncoltak, kellemes látványt nyújtottak, ahogy egyszerre forogtak a zene ütemére. Sophie nem akarta elhinni, minden úgy megy, mint a karikacsapás, ahogy a tanára tanította. És Marc meg is dicsérte, milyen jól táncol, mire végre sikerült felengednie és felszabadultan pörgött a férfival a teremben.

– Ez igen! – bólintott elismerően Marc, mikor véget ért a keringő.

– Ön nem csak elbűvölően gyönyörű, hanem elképesztően jó táncpartner is.

Marcot teljesen elkápráztatta a lány, s ha az apjától nem tudta volna a korát, el sem hitte volna, mennyire fiatal. És mindemellett kiváló tehetség, varázslatos szépség, egy féltve őrzött gyöngyszem. Aztán utóbb kiderült, hogy intelligens is, jó beszélgetőpartnernek bizonyult. Marc jóval több időt szánt Sophie-ra, mint a többi, utána sóvárgó hölgyre. S a többiek valószínűleg bolondnak tartották volna, ha tudják, hogy tulajdonképpen egy gyerekkel beszélget annyit, azonban ez Sophie-n cseppet sem látszott. Megjelenése, gondolkodása is érettebb, talpraesettebb nőnek tűntette fel, s inkább hasonlított egy fiatal hercegnőre, mint egy első bálozó kislányra.

– Csodálatos lányod van Hercule, egyszerűen le vagyok nyűgözve – mondta Marc később a barátjának, amikor kettesben sétálgattak odakint a friss levegőn, egy-egy

pezsgőspohárral a kezükben. – Gondolom, máris megrohamozzák a kérők.

– Á, dehogy! Sophie még túl fiatal – mosolygott Hercule. Ha tudta volna, hányan kérdezték már ezt tőle!

– Ugye nem azt akarod bemesélni nekem, hogy még nem szemelte ki magának senki?

– A lányom nem jár társaságba, sosem vett részt partikon vagy bálokon, a te rendezvényed az első esemény az életében, ahol megjelenhetett.

– Ó, micsoda megtiszteltetés! – nevetett Marc, de a szíve mélyén viszont örült neki. – Szóval eddig csak a birtokodon rejtegetted ezt a gyöngyszemet, mi? Mondjuk, meg tudlak érteni, hogy nehezen válnál meg tőle. De mégis, gondolkoztál már azon, kihez szánnád, ha eljön az ideje?

– Őszintén szólva, még nem – ismerte be Hercule. – Úgy terveztem, várok néhány évet, nem akartam olyan korán férjhez adni. De kezdem belátni, hogy erre hamarabb sor fog kerülni, mint gondolnám. Sophie valóban gyönyörű és sokkal érettebb a társainál. Nem lenne meglepő, ha ezek után sorban állnának érte a kérők...

– Ha mégis úgy döntesz, hogy hamarabb férjhez adod a vártnál, szeretném, ha abban a sorban én lennék az első.

Hercule megdöbbent barátja kijelentésén, egyből földbe gyökerezett a lába, s meglepődve nézett Marc szemébe.

– Ezt komolyan gondolod?

– Nézd, én pontosan egy olyan elbűvölő teremtésre vágyom, mint ő. Igaz, túl fiatal még hozzám, de hála magas intelligenciájának és érettségének, nem túl feltűnő. Olyan szeretetre méltó, tisztességes családból származik és mindemellett nagyon csinos is, bárhol meg lehet vele jelenni. Kezdek kifutni az időből Hercule, s Sophie végre valóra válthatná az álmait, ami szegény Luise-nak nem sikerült. Gyerekeket szülne nekem, s mellettem biztos jövője lenne. Élete végéig boldog, gondtalan, fényűző sora lehetne, arról

gondoskodnék… – Marc nem beszélt a levegőbe, szándékai komolyak voltak. Úgy érezte, most kell lépnie, amíg nincs vetélytársa. Sophie egyelőre szabad és érintetlen, pont neki való, minden elvárásnak megfelel. – Nos, mit szólsz hozzá?

– Eléggé váratlanul ért az ajánlatod, bevallom. De megfontolandó, amit mondasz… A lányom jövője fontos a számomra és ismerlek annyira, hogy nyugodt szívvel rád bízhatom. Melletted biztonságban lenne akkor is, ha én nem leszek – gondolkodott az öreg. Marc jó választás lenne, csak hát Hercule nem így képzelte. Nem akarta, hogy Sophie ilyen hamar kiröppenjen a családi fészekből. Mondjuk, ha visszaemlékezett, annak idején Mercedes is ilyen idős volt, mikor kiszemelte magának.

– Nem muszáj most rögtön választ adnod – szólalt meg Marc, amint látta barátja morfondírozását. – Nem akarom máris elvenni tőled a lányodat, hajlandó vagyok várni rá akár egy évet is... Csak ahhoz tudnom kell, érdemes-e?

– Otthon még megbeszélem a dolgot Mercedes-szel és legkésőbb egy hét múlva választ adok neked, rendben? – mondta Hercule, aztán kezet ráztak. Nem árt rá aludnia egyet, mielőtt meghozza élete egyik legfelelősségteljesebb döntését.

HARMADIK FEJEZET

Amikor Mercedes tudomást szerzett arról, hogy milyen beszélgetés zajlott le a férje és Marc Dilon között, maga is meglepődött, de nagy öröm lepte el a szívét. Tudta, mennyire fontos esemény lesz ez a bál Sophie életében, a jövője függhet rajta, s nem csaltak a megérzései. Nem véletlenül készítette fel rá olyan gondosan és lám, Isten meghallgatta az imáit. Az, hogy Marc feleségül akarja venni a lányát, a legmerészebb álmaiban sem gondolta volna. Eleinte más jelöltekben gondolkozott, a férje üzlettársa nem szerepelt a tervei között,

de íme ilyen, amikor a sors közbeszól. És miért ne lehetne Marc a lánya jövendőbelije? Igaz, fiatalabbat szánt neki, de ha a férfit nem zavarja a korkülönbség, akkor Sophie-t sem fogja. Hiszen Sophie idősebbnek néz ki a koránál és mindent megadhat Marcnak, amire szüksége van. Elsősorban gyerekeket, s Mercedes máris arról álmodozott, hogyha minden simán megy, talán jövőre már meg is születhet az unokája... Az első csemetét Xavier-től várta, azonban a fiának egyáltalán nem volt szerencséje a hölgyekkel, neki nehezebb volt házastársat találnia, nem úgy, mint Sophie-nak. Igaz, néhány évet várhatnának még vele, hiszen annyira fiatal, de ha egyszer így hozta a sors, egy ilyen nagyszerű ajánlatot kár lenne visszautasítani. Ki tudja, kapna hozzá hasonlót? S annyi minden szólt Marc Dilon mellett, befolyásos úriember volt, jóvágású, tisztességes, és ami a legfontosabb, dúsgazdag. Mellette Sophie-nak arany élete lehetne. S ezek után kit érdekelne az a majdnem két évtizedes korkülönbség? Marchoz mindenféleképpen egy jóval fiatalabb feleség való, s joggal aggódott azon, hogy nem lesz gyermeke. Azonban Sophie pontosan megfelelt az elveinek és valóra válthatja az álmait, „fogantatásképes" és sok gyerekkel ajándékozhatná meg a férjét.

Eddig Mercedes is úgy tervezte akárcsak Hercule, hogy várnak még néhány évet a lányuk férjhez adásával, azonban ahogy meggondolták Marc ajánlatát mindketten jobbnak látták, ha elébe vágnak a dolognak. Még ebben az évben megtarthatnák az esküvőt és jövőre már Sophie gyereket is szülhetne, amelynek mindannyian nagyon örülnének, legfőképpen Marc. Milyen szép álom lenne, mely csak rajtuk múlik, mikor válik valóra. És Sophie valóban elbűvölhette Marc Dilont azon a bálon, ha képes lenne várni rá egy évet is... Azonban Wallandék nem voltak annyira ostobák, hogy megvárassák, viselve annak kockázatát, hogy esetleg a férfi időközben meggondolja magát és más szemrevaló hölgyet

választ, aki kész azonnal hozzámenni. Meg voltak róla győződve, ilyen lehetőség csak egyszer adódik az életben, amit vagy most ragad meg, vagy soha. És amint ezt lefixálták, magukban úgy döntöttek, jobb lesz minél hamarabb közölni az érintettekkel. Hercule már előre mosolygott, mit fog majd szólni Marc ha közli vele, övé lehet szíve választottja. Ugyanis nem tartotta elképzelhetetlennek, hogy a születésnapján beleszeretett a lányába, Sophie szépsége és intelligenciája annyira megbabonázta. Már holnap felkeresi az irodájában, s megbeszélik a hozományt, meg az esküvő részleteit.

Ahhoz pedig Mercedesnek nem fért semmi kétsége, lánya mennyire fog örülni Marc ajánlatának, hiszen el volt ámulva a férfitől, amikor felkérte táncolni. Azóta csak arról az estéről álmodozott és Mercedes biztosra vette, amint a pár közelebb kerülhetne egymáshoz és jobban megismernék a másikat, Sophie egyből beleszeretne abba a tapasztalt férfiba. Ahogy Mercedes is beleszeretett Hercule-be, miután a szüleik kiválasztották őket egymásnak.

– Szerintem a lehető legjobb döntést hoztuk a lányunk érdekében – mondta Hercule, amint kijöttek a szobájukból és elindultak a könyvtár felé. Így lesz jó mindenkinek, legfőképpen Sophie-nak.

Mercedes boldogan karolt bele a férjébe és máris a jövőt tervezgette. Ismét lesz dolga, az élet egyik legszebb feladatát végezheti most el, nekiláthat gyermeke esküvőjének megszervezéséhez.

– Miután beszéltél Dilonnal, meghívhatnánk hozzánk egy teára... – vetette fel a férjének. Jobb minél hamarabb túl esni a formaságokon. Kellemes érzés járta át testének minden porcikáját, ha belegondolt, a férfi még a héten hivatalosan is megkérheti Sophie kezét.

Mennyire boldog lesz a lánya, ha megtudja, s ekkor Mercedesnek a saját eljegyzése jutott eszébe. Milyen rég volt, s

úgy irigyelte a lányt, legszívesebben helyet cserélt volna vele erre a pár napra.

– Rendben van. Így minél hamarabb megbeszélhetjük a részleteket. Nem látom értelmét tovább halogatni a dolgot – bólintott Hercule, aztán beléptek a könyvtárszobába.

Délután három óra volt, s Sophie éppen akkor végzett a külön órájával. A tanár megdicsérte a lányt, szépen haladtak a tananyaggal, aztán felállt, elköszönt tőlük és illedelmesen távozott.

– Mama, most már kimehetek Csokival játszani? – Sophie odáig volt a boldogságtól a sok dicséret hallatán és alig várta, hogy kimehessen a szabadba.

– Maradj még egy kicsit, apáddal azért jöttünk, mert szeretnénk beszélni veled – mondta Mercedes és sejtelmesen a férjére pillantott. Sophie nem sejtett semmit a helyzet komolyságáról, letette a kezében lévő vastag könyvet az asztalra és visszaült a helyére. Közben Maximillianre gondolt, a fiú biztos megérti majd, ha késni fog.

– Hallgatlak mama – érdeklődéssel nézett az anyjára, aztán az apjára.

– Nem is meséltél nekem arról, hogyan érezted magad a partin – szólalt meg Hercule.

– Csodálatosan! – Sophie szeme felragyogott. – Ugye, máskor is elmehetek majd...

Az aznapi készülődés, a káprázatos ruha, melybe titokban másnap is belebújt egy órára, meg hogy végre kicsinosíthatta magát, mint a felnőttek… aztán az a fergeteges mulatság… egy életre szóló élményt jelentett a számára... Sajnálta, hogy a szerelme ebből kimaradt, de mégis akadt táncpartnere és jól szórakozott.

– Persze, hogy eljöhetsz velünk. Ilyen szép lányt, mint te, vétek lenne itthon hagynunk – dicsérte Hercule, hiszen neki is be kellett látnia, nem rejtegetheti itthon sokáig. Sophie egy

valódi gyöngyszem, ahogy a barátja mondta. – És mi a véleményed Marc Dilonról?

– Nagyon kedves úriember. Nem gondoltam volna, hogy engem kér fel táncolni.

– De örültél neki, nem? – kérdezte Mercedes. Amikor tegnap kettesben beszélt a lányával, az sokkal jobban áradozott a férfiról.

– Természetesen igen, mama – Sophie őszintén felelt, szimpatikusnak találta az apja üzletfelét és barátját.

– Szeretnél találkozni vele, hogy jobban megismerd, Sophie? – Mercedes óvatosan puhatolózott és azt remélte, hogy a válasz „szíves örömmel" lesz, azonban Sophie hirtelen felkapta a fejét.

– Miért kellene megismernem?

– Mert Marc megkérte tőlem a kezedet – bökte ki végül Hercule, mialatt a felesége vállára tette a kezét, úgy várták Sophie üdvrivalgását.

– Tessék? – azonban a lány olyan képet vágott, mintha fejbe kólintották volna és ijedten kiáltott fel. – Hogyan kérhette meg, hiszen akkor este láttam életemben először!

– Annyira elvarázsoltad, hogy egyből megtetszettél neki – mosolygott Mercedes, azonban Sophie képtelen volt mosolyogni. Egyszerűen nem értette, mi folyik körülötte. Számára Marc egy idegen, miért éppen őt szemelte ki magának?

– És te igent mondtál rá, papa? – riadtan nézett az apjára.

– Holnap fogok beszélni vele és úgy döntöttem, nem utasítom vissza az ajánlatát.

Sophie megrettent a választól, s újra felemelte a hangját.

– Sokkal idősebb nálam!

– De nem annyira, hogy ez akadályt jelentene.

– És ha én nem akarom? Eszem ágában sincs férjhez menni – a lány könnyekben tört ki.

– Ugyan már, kincsem! – szólt közbe lágyan Mercedes. – Ne csináld ezt! Más a helyedben repdesne a boldogságtól, ha valaki megkérné a kezét.

– De olyan öreg hozzám, mama... És nem is ismerem! – hirtelen azt sem tudta, mivel érveljen és egy pillanatra megfordult a fejében, talán el kellene mondania a szüleinek, hogy mást szeret. S ekkor eszébe jutottak Max szavai, milyen igaza volt! A fiú megérezte, mi készülődik a háttérben és nem véletlenül féltette őt, mielőtt elment a partira. És Sophie előtt kezdett világossá válni minden, a lányok manapság nem szerelemből házasodnak, az csak a könyvekben létezik, hanem a szülők választanak nekik férjet. És az apja már választott is a számára, talán előre meg volt rendezve minden. Nem véletlenül ültek az ünnepelt közelében, s Marc nem véletlenül kérte fel táncolni.

– Mi jól ismerjük az apáddal és ez a lényeg. Csak jót akarunk neked, s Marc Dilon mellett biztonságban leszel.

– Akkor sem mehetek hozzá. Nem vagyok belé szerelmes.

– Majd megszereted – vigasztalta az anyja, mire az apja közbe szólt.

– Az emberek nem szerelemből házasodnak, Sophie. Gondolni kell a jövődre. Mi fog történni veled, ha anyád és én nem leszünk? Marc a legalkalmasabb személy arra, hogy megvédjen és gondoskodjon rólad, meg a születendő gyermekeitekről... – Sophie-t a gyerek megemlítésétől kirázta a hideg. Olyan embernek szüljön gyereket, aki az apja lehetne? Egyáltalán hogyan háljon vele, ha még egy kicsit se vonzódik hozzá? – Ez az ember mindent meg tud adni neked, amire szükséged van. Nála ugyanolyan gazdagságban élhetsz majd, mint amilyenben felnőttél. Arany életed lesz...

Másnak valószínűleg csábítóan hangzott volna, azonban Sophie nem értékelte akkorára azt a gazdagságot, amit megszokott, hogy boldogtalan legyen mellette. Szívesen lemondott volna a jómódról, csak ne kelljen hozzá mennie egy

öregemberhez. Neki Maxra volt szüksége, az ő szerelmére, ölelésére, csókjaira. Bele se mert gondolni mit tenne, ha az a Marc megérintené őt úgy, ahogy Maximillian szokta. Hát még, hogy megossza vele a hátralevő életét és az ágyát is. Arról szó sem lehet!

– És ha én nem akarom? – nagy merészség kellett ahhoz a részéről, hogy nyíltan feltegye ezt a kérdést a szüleinek. Mercedesnek kikerekedtek a szemei, s lélegzetvisszafojtva figyelte a férjét, vajon mit válaszol erre. Hercule arcizmai megfeszültek.

– Nem számít, akarod-e vagy sem. Ebbe nincs beleszólásod, Sophie. Én vagyok az apád, úgyhogy én döntök sorsodról, neked pedig tisztességes lányként szót kell fogadnod.

Sophie nem akart hinni a fülének. Azt hitte, az apja szereti őt és tekintettel lesz az érzelmeire.

– Képes lennél belekényszeríteni egy házasságba, amit nem szeretnék? – Eddig Sophie bármit akart, sikerült meglágyítania Hercule szívét és az apja engedett. Azonban most nem egy ajándékról vagy egy utazásról volt szó, hanem sokkal fontosabb dologról. A jövőjéről... Amint belenézett apja szigorú tekintetébe már tudta, ezúttal nem fog menni.

– Úgy látom, még túl fiatal vagy ahhoz, hogy ezt megértsd. Anyáddal a te érdekedben hoztuk ezt a döntést, s egy szép napon majd hálás leszel nekünk érte – magyarázta Hercule. Sophie szeméből viszont szüntelen patakzottak a könnyek. Hálás? Hogyan legyen hálás nekik, ha tönkreteszik az életét?

– Ha túl fiatal vagyok, akkor miért kell férjhez mennem? Miért olyan sürgős? – És miért éppen ehhez az emberhez? Sophie abban reménykedett, ha sikerül meggyőznie az apját, hogy egyelőre alkalmatlan a házasságra, talán egy-két évig fellélegezhet. S akkor van esély rá, hogy választ neki mást, nem Marc Dilont. Mondjuk, az sem jelentene megoldást a

számára, hiszen ő Maximilliant szerette, s ahogy a fiú mondta neki, a szülei sosem adnák az áldásukat rájuk.

– Úgy látszik, Isten így akarja. Lehet, hogy egy kicsit korán kérték meg a kezedet, azonban ezt az ajánlatot nem lehet visszautasítani, Sophie. Az igazi csak egyszer jön el az ember életében, s meg kell ragadni, ha nem akarsz örökre vénlány maradni. És a sors úgy hozta, hogy neked már nem kell aggódnod a jövőd miatt. Nem igaz, Mercedes?

Bárcsak vénlány maradna, mint az apja nővére. Annál még az is jobb, minthogy egy olyan emberrel kösse össze az életét, akit nem szeret.

– Én is majdnem ennyi idős voltam, amikor az apádat megismertem – Mercedes gyengéden rámosolygott a férjére. – A szüleim szemelték ki nekem és ugyanúgy nem ismertem, mint ahogy te Marc Dilont. Mégsem bántam meg, hogy hozzámentem. Egyébként nem értelek, kicsim. A bál óta egyfolytában csak áradoztál Marcról, milyen jól táncol és mennyire kedves volt veled. Hát nem te mondtad, hogy szimpatikus neked? Akkor meg nem értem, mi a baj?

Az, hogy nem szerette. Mást szeretett, azonban ezt sem Mercedes, sem Hercule el nem tudta volna képzelni Sophieról. Pedig már mióta folytatott viszonyt a kertészük fiával! A lány lehajtotta a fejét, nem mondott semmit, itt már feleslegesek voltak a szavak. Úgysem hittek volna neki.

– Nem kell félned tőle, Sophie. Manapság mindenki így házasodik, a szülők választanak megfelelő férjet a lányuknak, s keveseknek adatik meg az a szerencse, hogy ilyen korán elkelnek. A szerelem pedig… – Az másodkérdés, – gondolta Mercedes, azonban azt nem akarta ilyen nyíltan kimondani a lánya előtt. Hiszen honnan is tudhatná, mi az a szerelem, mikor sosem volt még tapasztalata benne? – Nos, az majd jön magától… Amikor apáddal az oltár elé álltam, én sem voltam szerelmes belé, aztán idővel mégis beleszerettem... Utólag nem

bántam meg, hogy engedelmeskedtem a szüleimnek, s most neked is ezt kell tenned. Ez így van rendjén.

– De én képtelen vagyok rá, mama. – Semmi baja nem volt Marc Dilonnal, valóban egy szimpatikus úriembernek vélte, de hogy hozzámenjen, vele háljon és gyerekeket szüljön neki, azt elképzelhetetlennek tartotta. Hiszen olyan öreg volt hozzá! – Inkább meghalok... – zokogta, aztán felpattant a székéről és kirohant a könyvtárszobából.

– Sophie! – az anyja azonnal rohant volna utána, azonban Hercule megfogta a karját, hogy visszatartsa.

– Hagyd, hagy menjen! Most szüksége van egy kis egyedüllétre, hogy megeméssze a dolgot – válaszolta Hercule.

– Komolyan gondolta, amit mondott, Hercule. – Mercedes aggódva nézett a férjére. – Mi lesz, ha mégis csinál valami ostobaságot magával?

– Nem fog, az én lányom nem olyan ostoba, egyszerűen csak túl sok volt számára ez az egész. Figyeld meg, eltelik néhány nap és megenyhül. Főleg, ha majd te a lelkére beszélsz néhányszor.

Sophie nem a szobájába szaladt, mint ahogy a szülei gondolták, hanem egyenesen ki a birtokra, ahhoz a félig összedőlt kis házhoz, a titkos búvóhelyre, ahol Maximillian már várta. A lány egyenes a karjába repült és szorosan csimpaszkodott a fiú nyakába, mialatt a könnyeit törölgette.

– Mi történt, Sophie? – még sosem látta ennyire elkeseredettnek a szerelmét.

– Nagy baj van, Max – lihegte a lány és egész testében remegett. A szülei válaszút elé állították és elképzelni sem tudta mi lesz így vele, illetve velük. Először el se merte mondani mi vár rájuk, s beletelt néhány percbe, mire valamelyest megnyugodott és elmesélte a fiúnak, mi zajlott az imént a könyvtárszobában. S amikor kiejtette a száján, hogy

minden áron férjhez akarják adni Marc Dilonhoz, Maximillian szemébe is könny szökött.

– Máris? De hát hová ez a sietség? – kérdezte riadtan. Épp olyan riadt képet vágott, mint Sophie a szüleinek, amikor közölték vele. Erre ő sem számított, azt hitte, van még néhány gondtalan évük, míg titokban összejárhatnak.

– A papa úgy véli, egy ilyen ajánlatot nem lehet visszautasítani. Marc rettentően gazdag, s mellette biztonságban lennék. Nem kell aggódnom a jövőmért... – elcsuklott a hangja, s mély levegővételre volt szüksége arra, hogy kimondja mit várnak tőle. – Képzeld, azt akarják, hogy szüljek neki gyerekeket. Nem bírnám ki, ha az a férfi egy újjal is hozzám érne, még a gondolatától is undorodom.

Sophie ismét reszketni kezdett és Maximillian magához ölelte.

– Uramisten... – Sophie olyan szép volt, eddig csak a fiú érhetett hozzá és a szíve szakadt meg amint elképzelte, mi vár Sophie-ra. Nem, azaz idős ember nem nyúlhat hozzá, nem kaphatja meg az ő csodálatos hercegnőjét. – Nem fog, ne aggódj! Nem engedem.

Azonban mindketten tudták, hogy a szülői akarat felettük áll. Az apja már holnap beszél Marc Dilonnal, s onnantól kezdve nincs visszaút. Az anyjával már eldöntötték a dolgot és kész.

– Bárcsak tehetnél valamit – rázta meg a fejét Sophie, tehetetlenek voltak. – Mi lesz velünk, Max? Mit fogunk csinálni?

Amint az egyesség létrejön apja és Dilon között, nem is találkozhatnak. Az anyja egyfolytában a nyomában lesz, főleg ha elkezdik szervezni az esküvőt. S neki a leendő férjével kell találkoznia, sétálgatnia a parkban vagy együtt teáznia a nappaliban, hogy jobban megismerhessék egymást.

– Szeretsz? – tette fel váratlan kérdését a lánynak, aki elképedt rajta.

– Hogy kérdezhetsz ilyet? Hát persze, hogy szeretlek. Vagy kételkedsz bennem? – Azt hiszi, képes lenne behódolni annak a férfinak, mert a szülei úgy akarják?

– De vajon eléggé szeretsz-e Sophie ahhoz, hogy a történtek ellenére kitarts mellettem? – Uramisten, milyen esztelen gondolat jutott az eszébe! Mit kér ettől a fiatal lánytól?

– Mindennél jobban szeretlek, Maximillian. Nem megyek hozzá ahhoz az aggastyánhoz, inkább meghalok. És ezt megmondtam a szüleimnek is. – Marc nem volt aggastyán, de túl öreg a lányhoz. És a szülei sem vették komolyan a fenyegetőzését. Pedig ha belekényszerítik ebbe a házasságba, inkább öngyilkos lesz, minthogy élete végéig boldogtalan legyen.

– Szerintem van megoldás a számunkra, csak az nem olyan egyszerű. – Nem is tudta hogyan jutott az eszébe, de ha már egyszer belekezdett, el kell mondania a lánynak.

– És mi lenne az?

– Ha valóban annyira szeretsz, mint ahogy azt mondod, és nem akarsz a felesége lenni annak a férfinak, akkor… – meg kellett állnia, mielőtt kimondta volna. Annyira merész ötlet volt és egyáltalán nem biztos, hogy a szerelme végigcsinálná vele.

– Akkor? – Sophie kíváncsian meredt a fiúra.

– Szökjünk meg – végre kicsúszott a száján, most már nem vonhatta vissza.

– Ezt komolyan gondolod? – kedvese szeme egyből felcsillant, reményt keltett benne. Ilyet a romantikus regényekben szokott olvasni, s most az ő életében is valóra válhat?

– Én nem akarlak erőltetni vagy kényszeríteni, de fontold meg a dolgot. Dönts el magadban, szeretsz-e engem annyira, hogy megtedd?

A lány egy pillanatra meghökkent, majd komolyan válaszolt, ami igencsak meglepte a fiút.

– Mindenre képes lennék érted, Maximillian – válaszolta. A szerelem, melyet a szívében érzett olyan mély és őszinte volt, nem tudta elképzelni e nélkül a további életét.

– Biztos vagy benne, Sophie? – Max maga sem hitte el, hogy a lány kitart mellette.

– Talán kételkedsz bennem? – nem értette, mit talál ebben furcsának. Szereti és kész.

– Ez egy nagyon fontos döntés, nem kellene aludnod rá egyet? – kérdezte Max óvatosan.

– Miért? Inkább az ellenkezőjét szeretnéd? Ha elhagynálak és hozzámennék ahhoz a férfihoz?

– A jó ég mentsen meg tőle... – sóhajtotta Max, majd megfogta kedvese kezét. – Figyelj, ha mellettem döntesz, az megváltoztatja az egész életedet Ha az apád megtudja, hogy elszöktél velem, ki fog tagadni. Ez nem olyan dolog, amit ha később megbánsz, akkor visszacsinálhatsz. Nemcsak őrülten szerelmesnek, hanem nagyon bátornak és kitartónak is kell lenned. Mert attól a pillanattól kezdve, hogy elhagyjuk ezt a birtokot, az a jómód amiben éltél, egy csapásra megszűnik. Olyan szegény leszel, mint én és bárhol húzzuk is meg magunkat, neked is dolgoznod kell reggeltől estig, hogy a napi betevőnk meg legyen.

– Nem baj, vállalom. Inkább élek veled kenyéren és vízen, minthogy egy olyan házasságba kényszerítsenek bele, amit nem akarok. – Sophie mindvégig megőrizte komolyságát és elszántságát, nem látszott rajta a félelem az ismeretlentől. Maxnak meg is fordult a fejében, valóban tisztában van vele, mire vállalkozik?

– Nem lesz ez olyan könnyű, ahogy gondolod. Még sosem tapasztaltad a saját bőrödön, milyen az igazi szegénység, amikor nem telik szép ruhákra, új cipőre vagy az étel is épphogy elég, amit az asztalra teszünk. Inkább fontold meg jobban, nem kényszerítelek semmire. S ha esetleg úgy

döntenél, hogy képtelen vagy elszakadni a szüleidtől, azt is megértem és tiszteletben tartom.

Sophie könnybe lábadt szemmel a fiú tekintetét fürkészte és őszintén kimondta, mit gondol.

– Tiszta szívemből szeretlek, Maximillian. Nem tudnék nélküled élni. Ha az apám elválasztana tőled, inkább öngyilkos lennék, mint házasságot kössek egy idegennel – ráborult a fiú vállára, úgy zokogott tovább. Max pedig gyengéden megölelte, s kezét végigsimította selymes haján. Ez a lány valóban szereti őt és képes lenne mindent feladni érte.

– Én is nagyon szeretlek, Sophie. Nem hagyom, hogy másé legyél. Minket egymásnak teremtett az ég – mondta, majd gyengéden megcsókolta a lányt. Olyan finom ajkai voltak és már úgy vágyott rájuk. Esze ágában sem volt lemondani róla. Bármi történjék is, ők összetartoznak és bátran nekivágnak az ismeretlennek is, ha kell.

Az érzelmek feléledtek, a vágyak a felszínre törtek. Max ott csókolta és simogatta kedvesét, ahol érte. Közben szép lassan lekerültek róluk a ruhák és ismét ott feküdt a karjaiban az a törékeny szépség, akit annyira kívánt és úgy szeretett... Elkapta őket a hév, a testük felforrósodott és már csak azt vették észre, hogy ugyanolyan gyengéden szeretkeznek a kis házban, mint azelőtt bármikor… mikor még nem környékezték meg a gondok, s nem nehezedett rájuk a nem túl rózsás helyzetük súlya...

NEGYEDIK EJEZET

Sophie az elkövetkezendő napokban magába zárkózott és szinte egy szót sem szólt. Nem hagyta el a szobáját, csak amikor tanórát kellett vennie, vagy az anyjától engedélyt kért egy-egy óra sétára a friss levegőn, hogy gondolkozhasson. Ilyenkor természetesen Maximillian-nel találkozott, aki már

lázasan nekilátott a szökésük megszervezésének. Elhatározták, hogy nem szólnak senkinek, ezzel is elkerülve a lebukás veszélyét és megfogadták, hogy amíg élnek szeretni fogják egymást. A lányban egyedül a fiú szerelme tartotta a lelket, különben már rég kieszelte volna, hogyan szabaduljon meg az életétől. Mert annál a halál is jobb lett volna, minthogy Marc Dilon felesége legyen.

Csalódott a szüleiben – legfőképpen az apjában –, akik nem törődtek az érzéseivel és jól tudta, képesek belekényszeríteni egy őrült házasságba, a vagyon miatt. Azonban Sophie-t nem érdekelte Marc vagyona, nem kért belőle, ilyen áron nem akart jómódban élni. Százszor inkább Maxot választotta, s előre sejtette, milyen fájdalmas lesz elhagynia a házat és búcsú nélkül megválni a szüleitől, de ez maradt az egyetlen megoldás a számára. Csak azon kellett imádkoznia, hogy kedvesével sikerüljön végrehajtani a tervüket. Ennek ellenére pokoli napok vártak rá, egész nap egy csomóban volt a gyomra az idegességtől, alig evett valamit és az a stressz, ami minden percben ránehezedett, az emésztését is kínozta. Egyre többször hányt az idegességtől és roppant gyengének érezte magát. Ha nem tanult, csak a szobájában feküdt és zokogott. Az anyja többször bement hozzá, hogy megvigasztalja és megpróbálja elhitetni vele, milyen jó lesz neki.

Marcot többször meghívták teázni, amikor Sophie hálát adott a gyengésének és rosszulléteinek, melynek következtében szerencsére nem tudott részt venni a családi összejöveteleken. Hercule pedig nem győzött magyarázkodni, Sophie éretlenségének és fiatalságának tudta be dolgot. Megkérte barátját, egyelőre legyen türelemmel. Lánya még nem tartja magát alkalmasnak az önálló életre, nehezen szakadna el a szüleitől és fél a házasságtól, – hazudta. De ők mindannyian azon vannak, hogy átsegítsék ezen a félelmen és minél hamarabb felkészítsék az asszony szerepre.

– Sophie-ból csodálatos feleség lesz, nem fogsz benne csalódni – mondta büszkén Hercule. Alig várta, hogy a lánya jobban legyen végre és minél hamarabb férjhez adhassa.

Azonban Sophie nem akart jobban lenni, s hiába telt el két hét, az állapota nem javult. Ugyanúgy gyötörte a hányinger, sápadt volt, letört és átkozottul gyenge. Mercedes aggódva ment be a szobájába a gőzölgő teával és odaült az ágya szélére.

– Mi a baj, kicsim? Még mindig rosszul érzed magad? – megsimogatta sápadt arcát és verejtékező homlokát. Már kezdte azt hinni, hogy elkapott valamilyen vírust, azonban amint megérintette a homlokát, nem érezte volna, hogy lázas lenne.

– Nem akarok férjhez menni – suttogta és egy ártatlan könnycsepp végigfolyt az arcán. Mercedes nem akarta elhinni, hogy a házasság gondolata ennyire megviseli a lányát. Vajon a lelki gondok okozzák a testi szenvedését?

– Miért nem? Ez az élet rendje. Más örülne a helyedben, ha olyan férje lenne, mint amilyen neked lesz.

– Akkor Marc vegyen el mást – mondta szomorúan Sophie. Időközben rájött, sehogy sem menekülhet meg ez elől a házasság elől, csak ha megszökik a szerelmével. Már alig várta, hogy elérkezzen a megfelelő pillanat. Remélte, addigra sikerül összeszednie magát, hiszen amíg az ágyat nyomta, addig Maximilliannel sem tudott találkozni. Pedig annyira hiányzott neki a fiú karjainak biztonságot nyújtó ölelése, megnyugtató szavai. Éjszakánként csak róla és a közös életükről álmodott.

– Miért tiltakozol ennyire ellene? Azt hittem, Marc ámulatba ejtett téged azon a bálon.

– De nem szeretem... – Sophie mindig ezzel érvelt.

– Azt sem tudod mi az a szerelem! – vágta rá az anyja, s amint belenézett a lány elkeseredett arcába, mintha megsejtett volna valamit. – Vagy igen? Szeretsz valaki mást, Sophie?

Ezt azelőtt feltételezni se merte volna a lányáról, hiszen nem járt társaságba és nem érintkezett senkivel, akibe belebolondulhatott volna. Ha létezik is szerelem a lány szívében, az csak plátói lehet egy távoli ismerős iránt. Sophie egy pillanatra megingott, talán mégis el kellene mondania az anyjának az igazat. Hátha segíthetne rajta, beszélne az apjával, együtt kitalálnának valamilyen indokot, hogy ne erőltesse annyira ezt a házasságot. S akkor nem kellene elhagynia sem a szüleit, sem Maxot.

– Nem hallom, Sophie. Szerelmes vagy valakibe?

És mi van akkor, ha az anyja nem áll mellé és örökre eltiltják Max-tól, mielőtt megszökhetnének? Nem, úgy lesz a legjobb, ha titka továbbra is titok marad. Inkább belenézett anyja fürkésző tekintetébe és megrázta a fejét.

– Akkor tényleg nem értem, mi ütött beléd. Nem szeretnél egy szerető férjet, gyerekeket?

– De nem Marc Dilontól. Olyan öreg hozzám, inkább meghalok, minthogy vele háljak, mama. – Undorodott magától a gondolattól is. Az a férfi közelébe sem érhetett Maximilliannek.

– Nem annyira öreg hozzád, mint gondolod. Apád is jóval idősebb nálam, mégis tudtunk jó házaséletet élni. Kezdetben én is féltem tőle, aztán idővel megszerettem és beláttam, milyen jó sorom van mellette. Aztán jött Xavier, meg te.

– Én képtelen lennék gyerekeket szülni neki. Inkább lássatok holtan! – csattant fel Sophie. Annyira megviselte ez az egész, hogy ki voltak az idegei. De már nincs sok hátra, lassan megszöknek a kedvesével és akkor végre véget ér ez a rémálom.

– Ne beszélj ilyen butaságokat! – Mercedes magához ölelte a lányát és attól félt, képtelen lesz megnyugtatni.

Este, lefekvés előtt ki is fejezte aggodalmát a férjének. Sophie-t nemcsak lelkileg viselte meg a dolog, de a rosszullétei

sem múltak, úgyhogy úgy döntöttek, másnap kihívják az orvost. Amikor a doktor kijött, Mercedes fogadta egyedül, Hercule-nek el kellett utaznia Xavier-vel üzleti ügyben. Az orvos megvizsgálta a lányt és miután az asszony rákérdezett, mire gyanakszik, a férfi inkább intett a fejével, hogy odakint beszéljék meg, négyszemközt a dolgot. Mercedes betakarta Sophie-t, egy röpke csókot lehelt a homlokára, majd remegve csukta be az ajtót és vezette át az orvost egy másik szobába. Uramisten, biztos nagyon súlyos lehet, ha a beteg előtt nem mert nyilatkozni.

– Nagy a baj, doktor úr? Valami szörnyű vírus, ugye? – Istenem, miért nem hívta ki korábban, – korholta magát, mialatt összekulcsolt kézzel, a félelemtől reszketve várta a választ.

– Ez nem vírus, asszonyom és nem is betegség – kezdte óvatosan a doktor, mialatt az asszony szemeit fürkészte és tudta, hogy amit közölnie kell vele, annak nem fog örülni. – Az ön lánya állapotos.

– Tessék? – Hát ez aztán Mercedes minden képzeletét felülmúlta. Úgy gondolta, felkészült a legszörnyűbbre, azt hitte halálos betegséget állapított meg Sophie-nál, ez azonban még annál is rosszabb volt. Mercedes szédülni kezdett, egy pillanatra megtántorodott és az orvos a kezét nyújtotta, hogy belekapaszkodhasson, nehogy hátradőljön. – Az nem lehet... Biztos benne doktor úr? Egészen biztos?

A doktor bólintott, de legszívesebben mosolygott volna. Többször került már ilyen helyzetbe, ha rossz hírt közölt valakivel, s először inkább az ő szakértelmét vonták kétségbe. Azonban ehhez a diagnózishoz nem fért kétség.

– Hogy történhetett? Éppen az én lányommal? – Mercedesben egy világ dőlt össze. Annyira figyelt Sophie-ra, szinte kalitkában tartotta, hogy tisztességes feleséget neveljen belőle, akit nem akárkinek szántak. Uramisten, mit fog szólni Hercule, ha megtudja? És mit mondanak Marcnak? A

hatalmas szégyenről pedig nem is beszélve... Bele se mert gondolni, milyen következményekkel jár mindez, amit az orvos közölt vele, éppen ezért lett volna a legjobb az, ha a doktor téved. Viszont amint belenézett azokba az őszinte szemekbe, jól tudta, érezte, hogy a szavai igazak. Könnyek öntötték el a szemét.

– Na, ne keseredjen el, asszonyom. Azért ez nem olyan szörnyű, mint amilyennek első hallásra tűnik – próbálta vigasztalni a férfi és együttérzése jeléül megszorította az asszony vállát. Átölelni mégsem merte, nem voltak olyan helyzetben és a világért sem akart közelebb kerülni hozzá, hogy az félreértésre adjon okot.

– A mi esetünkben igen. Ha ez kiderül, a lányomnak vége… és az egész családunknak... – Ha az orvos tudta volna, kihez akarták hozzáadni Sophie-t, azonban Mercedes úgy döntött, nem árulja el neki a titkát. Ebből a házból sosem szivárgott ki fontos információ, legyen szó akár üzletről, akár magánéletről. S ennek így is kell maradnia. – Fogalmam sincs, a férjem hogyan fogadja majd, de az isten mentsen meg a haragjától. Ami pedig engem illet... nos… belehalok a szégyenbe...

Az asszonynak potyogtak a könnyei. Az orvos rettentően sajnálta, hiszen jól tudta mekkora tiszteletnek örvend a család. Nem tehetett mást, minthogy vigasztalja. Nem tudták mennyi idő telt el a beszélgetésük alatt, s mikor Mercedes elég erőt érzett magában ahhoz, hogy szembenézzen a helyzettel, kikísérte az orvost, aki természetesen teljes diszkréciót ígért, meg amúgy is kötötte az orvosi titoktartás. Mercedes arca elvörösödött, amint a doktor távozott és felrohant a lépcsőn, egyenesen a lánya szobájába. Sophie ott feküdt sápadt arccal az ágyában, és amikor megpillantotta feldühödött anyját, megkörnyékezte a félelem.

– Mi bajom van, mama? Mit mondott az orvos? – Ő is egy szörnyű betegségtől tartott éppúgy, mint az anyja. Azok a

hányingerek, melyek már több mint egy hete kínozták, elviselhetetlenek voltak.

– Nem is sejted? – kérdezett vissza feldúltan Mercedes, mialatt az járt a fejében, vajon a lánya sejti-e gyengeségének az okát? Tudja-e egyáltalán mit tett? Vagy hogy ezek a rosszullétek mire utalnak?

– Mit? – Sophie nem értette, mi ütött az anyjába. Eddig olyan odaadóan ápolta, és amíg ki nem hívta a doktort, úgy aggódott érte, mint még eddig soha. Vajon minek köszönheti ezt a hirtelen változást?

– Te nem beteg vagy Sophie, hanem ostoba. Méghozzá hihetetlenül ostoba! – majd szétvetette az ideg, ha csak arra gondolt. Uramisten, bárcsak ne kellene kimondania, bárcsak ne kellene ezzel foglalkoznia. Éppen az ő lánya, aki most olyan ártatlan szemekkel nézett rá, vajon tényleg nem sejtett semmit? Mondjuk Mercedesnek is eszébe juthatott volna, hiszen ő is nőből van és két gyermeket hozott a világra. A terhessége őt is éppúgy megviselte, megkínozta, mindkét gyerekkel hányt reggelente és ágynak esett. S amióta megszülettek, mindig úgy vigyázott rájuk, óvta őket és mindig megérezte, ha valamelyikkel történt valami és sosem csalt a szimata. Ezúttal viszont minden tudása, hite és nevelési elve csődöt mondott. Még az anyai ösztöne is cserbenhagyta. – Gyermeket vársz.

Sophie arca éppúgy elképedt a hír hallatán, mint Mercedesé, mikor az orvos közölte vele a biztos diagnózist. Azonban a lány sokkal jobban megijedt, mint az anyja.

– Micsoda? Az hogy lehet? – Úgy érezte magát, mintha fejbe vágták volna. Egyből Maximillianre gondolt, ez az eredménye, hogy ilyen jól érezték magukat?

– Ezt nekem kellene kérdeznem tőled! Kivel feküdtél le? – Mercedes felemelte a hangját, melybe a lány majdnem beleremegett. Súlyos szavak voltak ezek, s egyikőjük sem gondolta volna, hogy ilyen nyíltan fognak beszélgetni róla.

Sophie a gondolataiba mélyedt, volt valami fogalma róla hogyan „készül” egy kisbaba, azonban pontosan nem világosította fel senki. Az anyjával nem beszélhetett ilyenekről és azzal is tisztában volt, hogy a lányok csak akkor lehetnek együtt egy férfival, ha már férjhez mentek. Sophie viszont mindezt ostobaságnak tartotta, ugyan miért fosztotta volna meg magát attól a csodálatos testi gyönyörtől, amit Maximilliannel átéltek? De most már tudta, miért léteznek azok a szabályok, melyeket be kellett volna tartani. De hisz olyan fiatal volt még és ő azt hitte, hogy ilyen korán még nem lehet. Csak tapasztaltabb lányok, fiatalasszonyok eshetnek teherbe. A védekezésről pedig halvány fogalma sem volt és Maximillian sem említette, hogy létezik ilyen. Csak azt mondta, milyen jó lesz és jó is volt! Istenem, ha belegondolt hányszor lettek egymáséi abban az elhagyatott, kis házban a birtok szélén... Olyan boldog volt akkor a fiú karjaiban, azt hitte, nem csinál azzal semmi rosszat, ha enged a szerelemnek. Álmában sem gondolta volna, hogy súlyos következményei lesznek.

– Senkivel – felelte, mire az anyja ráripakodott.

– Ne hazudj, Sophie! Akkor hogyan estél teherbe, megszállt a szent lélek? Felcsinált valaki és én tudni szeretném, ki volt az! – Súlyos vádak voltak ezek, amit nem lehetett letagadni. Most már nincs visszaút, be kell ismernie, de egyszerűen nem tudta. Szomorúan lehajtotta a fejét és egy hang sem hagyta el a torkát, mialatt az anyja továbbra is kiabált vele. – Van valakid, igaz? Szereted? Hát persze, hogy szerelmes vagy… Ezért nem akarsz hozzámenni Marc Dilon-hoz. Mindvégig hazudtál nekünk és az orrunknál fogva vezettél minket. És még apáddal azt hittük, hogy tisztességes lányt faragtunk belőled. Nem mindennapi férjet választottunk neked, de te mindent elrontottál... Hogy eshettél bűnbe, Sophie? Ki volt az a gazember, aki megrontott?

Mercedes elképzelni sem tudta, lánya kivel és hogyan szűrte össze a levet a hátuk mögött. Hiszen nem engedte sehová és úgy vigyázott rá, mint a hímes tojásra. Nem járt társaságba és nem is találkozott fiúkkal, akikkel esetleg összemelegedhetett volna. Mercedes egyszerűen képtelen volt felfogni, hogyan történhetett, hiszen ő foglalkozott a lányával, mikor egyszer csak megtört a jég. És Sophie feldúltan válaszolt vissza neki.

– Maximillian nem gazember! – védte a szerelmét, s ahogy kiejtette a nevet a száján már érezte, nem kellett volna. De hát előbb-utóbb úgyis kiderült volna, féltve őrzött titka nem maradhatott titok tovább.

– Maximillian? Ki az a Maximillian? – Mercedes az emlékezetében kutatott, vajon ki lehet a közvetlen környezetükben, akit így hívnak? Aztán egyszer beugrott az ismert személy az ismert név mellé. – Meg van! Maximillian, a kertészünk fia. Ő az? Ugye nem azt akarod mondani, hogy ő a gyerek apja?

Mercedest a rosszullét környékezte. A lánya belehabarodott a cselédjük fiába? Az anyja ott dolgozott náluk a konyhán. Te jóságos ég, ennél nagyobb csapás nem is érhette volna. Miért éppen egy ilyen senkiházi ejtette teherbe? És mit fog ehhez szólni Hercule, ha hazaér?

– Nem használt ki engem, mama. Szeretjük egymást – Sophie úgy döntött, kiönti a szívét, talán az őszinte szavak ez egyszer segítenek. Azonban tévednie kellett, az anyja tele volt tüskével és fullánkkal, a szíve maga a kő, sosem lágyult meg.

– És te ezt elhiszed neki? Ennyire ostoba vagy, Sophie? Tudod, egyáltalán mit tettél? Elrontottad az életedet... egy ilyen senkiházival!

– Attól, hogy valaki szegény, még lehet jó ember. Senki nem tehet arról, hová születik, s ezért nem kellene őket lenézni – most az egyszer mondta meg az anyjának a véleményét.

Sosem értett egyet az elveivel. Mercedes viszont robbant, mint a bomba.

– Na nehogy már te oktass ki engem! Mit ígért neked ez a fiú? Mert hogy teljesen megbabonázott, azt látom. Mivel ámított? Vagy miért suttogott szerelmes szavakat a füledbe? Hogy odaadd magad neki, te ostoba! Gondolom, te lettél a legékesebb trófea a gyűjteményében, mekkora dicsőség lehet neki, hogy titokban az úr lányával enyeleghet!

– Ez nem igaz! – Sophie-t a hányinger kerülgette anyja szavaitól. Hogy mondhat ilyen rosszakat a szerelméről, mikor nem is ismeri? – Max szeret engem és esze ágában sem volt kihasználni. Ami köztünk történt, azt én is akartam.

– Nagyszerű! Nem veszed észre, hogy az orrodnál fogva vezetnek? Nem lehetsz ennyire buta, Sophie. Hát ezért taníttattalak? – Csak éppen a legfontosabbra nem tanította meg, az élet dolgaira. Pedig most akarta felvilágosítani, miután Marc megkérte a kezét, hogy mi a kötelessége egy feleségnek.

Max sosem csapná be őt, Sophie biztos volt benne, érezte mélyen a szívében, hogy megbízhat a fiúban. Ami történt köztük, az mind szerelemből történt, de ezt az anyja sosem fogja megérteni, mint ahogy azt sem, kedvese mennyire értékes ember.

– Tisztában vagy vele, mit műveltél? – szólalt meg Mercedes a fejét fogva. – Tönkretetted az életedet. Oda a jó híred. Mit szól majd apád, ha megtudja? Összeteheted a két kezedet, ha nem tagad ki a családból...

– A papa sosem tenne velem ilyet – nézett hüledezve az anyjára. A papa szereti őt és meg fogja érteni, – gondolta magában a lány. Gyerekkorától kezdve jobban vonzódott Hercule-höz, mint Mercedes-hez. Hercule-nek mindig meglágyult a szíve, ha a lányáról volt szó és Sophie bízott abban, apjával majd megtalálják erre is a legjobb megoldást, mint minden másra. Azonban eddig csak jelentéktelen

dolgokról volt szó, hogy mit kapjon karácsonyra, legyen-e saját lova vagy milyen hangszeren tanuljon játszani és szórakoztassa a családot. És Sophie azt is elfelejtette, hogy az apja legutóbb nem engedett, az életét meghatározó legfontosabb kérdésben, kihez menjen férjhez.

– Nem ismered az apádat. Ezúttal nem fog kivételezni veled. A jövődről van szó, Sophie. Itt nincs helye az érzelmeknek.

– Majd meglátjuk – felelte hihetetlen bátorsággal és könny csillogott a szemében. Sajnálta, amiért olyan volt az anyja amilyen. Miért nem tudott vele sosem igazán kedves lenni, s nem csak akkor szeretni, ha jól viselkedett, ha teljesítette az óhaját vagy valóra váltotta a reményeit. Sosem érdekelte, Sophie-nak mi lenne a jó, mit szeretne igazán vagy mi a szíve vágya. A szíve óhaját általában az apja „elégítette ki", mikor megvette neki az áhított lovat vagy megengedte, hogy ne járjon az anyjával abba az unalmas nőegyletbe piknikezni és még sorolhatnánk...

– Egy biztos, nem fogja engedélyezni a te csodálatos szerelmedet egy cseléd fiúval. Ne is reménykedj benne, Sophie. Sőt, már most felkészülhetsz rá, hogy nem találkozhattok többé, arról magam gondoskodom. Addig pedig szállj magadba és imádkozz Istenhez, hogy legalább ő megbocsásson neked. Ki tudja, apád meg fog-e? Mert oltári nagy bűnt követtél el, mellyel nemcsak saját magadat mocskoltad be, hanem beszennyezted az egész családot. – Mercedes olyan megvetéssel beszélt, mintha a legádázabb ellenségével állna szemben, akit meg kellene ölnie. De hát a lánya feküdt előtte, akinek ez egyszer nem szidásra vagy kioktatásra volt szüksége, hanem megértésre és szeretetre. Most az egyszer Sophie idegennek érezte az anyját, aki inkább uralkodott felette, minthogy a szülője lett volna. S miután Sophie-ra zúdította a fájdalmas szavakat, kiadta minden mérgét, kihúzta magát és gőgösen távozott a szobából.

ÖTÖDIK FEJEZET

Sophie hiába várta az apjától a megváltást, hatalmasat csalódott benne, ugyanis amikor Hercule hazaért minden úgy történt, ahogy az anyja mondta. Sőt, még rosszabban. Miután Hercule értesült Sophie terhességéről és titokban folytatott viszonyáról, még jobban feldühödött, mint Mercedes. Berontott a lány szobájába, kikapta az ágyból és felpofozta. Sophie sikoltott ijedtségében és fájdalmában, mialatt az apja ütlegelte és azt ordította, ha nem marad csendben vagy ellenkezik, agyonüti.

Ilyen brutálisan még sosem verte meg Sophie-t, s nem érzett egy cseppnyi lelkiismeret-furdalást sem vagy sajnálatot, mikor a lány ájultan esett vissza az ágyba. Hercule szerint megérdemelte, sőt, ez volt a legkevesebb ahhoz a büntetéshez képest, ami igazán járna neki. Legszívesebben a két kezével fojtaná meg, amiért ekkora szégyenbe hozta a családot. Attól a naptól kezdve Sophie élete pokollá változott. Nem hagyhatta el a szobáját, az anyja állandóan ott sertepertélt körülötte, nehogy megszökjön, vagy valami ostobaságot csináljon addig, míg a szülei eldöntik, mi legyen vele. Egy biztos, ebben a házban nem maradhat. Hercule ez esetben eltekintett a Marc Dilonnal való házasságtól. Tudta, barátja okos ember és a legnagyobb jóindulattal sem varrhatják a nyakába a nem kívánt gyermeket. Ha még gyorsan össze is adnák őket, akkor is kiderülne, hogy Sophie nem tőle esett teherbe. Sőt, a terhességének híre egyáltalán nem tudódhat ki, mert akkor tényleg mindennek vége. Így legalább még volt esély arra, hogy megmentsék Sophie-t és megmaradjon a család jó híre.

Hercule másnap felkereste Marcot és közölte vele, hogy az egyességüket fel kell bontania, ugyanis nem adhatja hozzá a szeme fényét. Elmesélte, Sophie-t mennyire megijesztette és

lelki válságba sodorta maga a férjhez menés híre, napokig fekszik a szobájában és enni sem akar. S olyan elképesztően jól elmagyarázta, hogy lánya mennyire szerény teremtés, nem áll készen a házasságra és valószínűleg nem is lesz rá kész soha, ugyanis ez a varázslatos külső egy különös lelket takar. Sophie nem tudná odaadni szívét egyetlen férfinak sem, mert az Úrnak ajánlotta fel azt. Apáca lesz belőle és amint az egészségi állapota megengedi, Svájcba utazik, hogy ott folytassa tanulmányait, s a tervek szerint ott is fog zárdába vonulni.

Marc majd leesett a székről, mikor ezt meghallotta, Hercule pedig sajnálatát fejezte ki. Ő sem erre számított, de megérti a lánya döntését és nem akarja megfosztani a világot egy csodálatos apácától, ami válna belőle. Éppen ezért inkább lemond önön érdekeiről, eltekint a vagyona gyarapodásától és lemond az unokáiról is. Sophie nem fogja gyerekekkel megajándékozni a családot, s Hercule szomorúan ismerte be, mekkora szívfájdalmat jelent ez neki, hogy a családalapítás terén csak a fiára számíthat. Xavier maradt az egyetlen reménysége. Marc le volt sújtva, de megértette és Hercule tudta ezt. Most az egyszer csapta be a barátját, de muszáj volt kitalálnia az apáca-mesét, hiszen ez volt az egyetlen kézen fekvő magyarázat arra, amit az emberek elhisznek, és nem gyanakodnak. Sophie amúgy sem volt egy társasági lény, nem járt el sehova és a zárkózottsága könnyen adott okot arra a következtetésre, hogy különös életet éljen és belépjen a rendbe. Senki nem találja majd feltűnőnek...

Miután Hercule kilépett Marc irodájából, nagy megkönnyebbülést érzett, ekkora kő még sosem esett le a szívéről. Amit Sophie elrontott, neki sikerült helyrehoznia. Aztán hazament és közölte a lányával a továbbiakat. Sophie-nak valóban el kell utaznia Svájcba, itthon azt fogják mindenkinek mondani, hogy tanulni megy. Igazság szerint pedig a Hercule nővérénél fog lakni, míg kihordja a gyereket és meg nem szüli.

– Már Consueloval is egyeztettem, szívesen befogad téged. Igaz, nem lakik olyan fényűző körülmények között, mint mi, de a célnak megfelel, hogy elbújj svájci birtokán, míg meg nem szabadulsz attól a fattyútól.

Sophie-nak rettentően rosszul esett, hogy így beszéltek a gyermekéről. Csak azért, mert Maximillian az apja, még nem kellene lenézniük, hiszen az unokájukról van szó. Azonban úgy látszott, ez a szüleit nem érdekli, mint ahogy az sem, mi lesz a lányukkal. Csak a család jó híre megmaradjon, a többi nem számít.

– De én... nem akarok elmenni innen... – könnyek szöktek a szemébe és Maximillianre gondolt. Vajon mi lehet most vele? Már hetek óta nem mozdulhatott ki a házból, nem találkozhattak. Vajon mit gondolhat róla? Te jóságos ég, Max nem is tudja az igazságot. És Sophie attól tartott, a szülei úgy intézik a dolgot, talán nem is lesz alkalma elmondani neki. Abban reménykedett, a szerelmük van olyan erős, hogy távolról is kitartanak egymás mellett és Maximillian nem gondolja azt, hogy a lány inkább megfutamodott és visszalépett. Istenem, miért nem tervezték meg korábban a szökésüket?

– Ez nem kívánság kérdése. Azt csinálod, amit mondok, világos? – förmedt rá az apja, mialatt az arcizmai megfeszültek és fülig vörösödött a dühtől. – Te szégyentelen...

Hercule úgy nézett rá, mint akit meg tudna ölni, Sophie pedig nem akart hinni a fülének. Megértette, hogy az apja gyűlöli őt és úgy tekint rá, mintha nem is a lánya lenne, hanem egy olyan idegen személy, akit minél előbb el kell tűntetnie a házból. Mert szégyent hozott rájuk, pedig nem akarta. Nem gondolta volna, hogy a szerelemnek ára van, s meg kell fizetnie érte. Nem akart ártani azzal senkinek, hogy engedett az érzelmeinek és eltöltött néhány boldog órát a kertész fiával. Nem hitte, hogy ez lesz belőle.

– Nem maradhatok veletek? Miért nem szülhetem meg itthon a babát? – Tulajdonképpen nem is a szülei miatt akart maradni, hanem Maxért. Végül is ő a gyereke apja és együtt szerette volna felnevelni, vagy a fiúval utazni el Svájcba, ha már egyszer így alakultak a dolgok. Azonban az utazás csak Sophie-ról szólt és sejtette, hogy ez mit jelent. Elválasztják a gyermeke apjától csak azért, mert nem olyan körökből származik, mint amilyen a Walland családnak megfelelne.

– Mert nem tudódhat ki, mi történt veled, Sophie – szólalt meg Mercedes. – Így is hálát adhatsz az égnek, hogy apád el tudta intézni a dolgot és megmentette a jó hírünket. Egy fiatal lánynak nem eshet folt a becsületén és nem kérdőjelezhetik meg a tisztaságát, különben vége. Bűnbe estél, amivel majdnem tönkretetted az egész életedet. Ez az egyetlen esély, hogy megmenekülj a társadalmi kirekesztéstől, hát nem érted?

– Nincs más választásod. És örülj neki, hogy egyelőre nem tagadlak ki. Nagyot csalódtam benned, Sophie. – Mindössze ebből a néhány szóból hallatszott csak ki, hogy Hercule-nek is ugyanúgy fáj ez a döntés, mint a lányának. Mégis szerette Sophie-t? Akkor meg miért bánik így vele? Miért nem enged az elveiből, ha a kedvenc gyermekéről van szó? Olyan jó lenne, ha a szíve meglágyulna, azonban erre kevés volt az esély. Sophie kíváncsi volt arra, vajon apja valóban képes lenne-e kitagadni őt? Nem tudta róla elképzelni, mint ahogy azt sem, hogy belekényszerítené egy érdekházasságba. Úgyhogy fogalma sem volt mit gondoljon, a fejében kavarogtak a gondolatok. De hát akkor sem mehet el innen, mi lesz így vele? És mi lesz Maximilliannel?

– Ha mindenképpen muszáj elutaznom Svájcba, legalább azt engedjétek meg, hogy Max velem jöjjön. – Ez volt az utolsó reménye. Mondjuk félt az ismeretlentől, egy idegen országban, idegen helyen hozza világra gyermekét, távol a szüleitől. Fogalma sem volt, mit kell csinálni egy kisbabával, vagy hogy túléli-e a szülést egyáltalán, hiszen arról is olyan ijesztő híreket

hallott. Vagy mit fog kezdeni egy gyerekkel, hogyan és miből fog élni, ha a szülei nem támogatják? Nehéz sors várt rá, sem az apjától, sem az anyjától nem kapott engedményt. S ha rákényszerítik erre az életre, legalább a szerelmét hagyják meg neki. Maximillian volt az egyetlen, akiben megbízott.

– Szó sem lehet róla! – emelte fel a hangját az apja, arcizmai ismét megfeszültek. A szíve kőkemény maradt és Sophie érezte, lehetetlen megpuhítani.

– Mégis ő a gyerekem apja. És biztos vagyok benne, hogy szívesen dolgozna a nagynénémnek is, csak a közelemben lehessen. – Jót akart, még mindig harcolt a szerelméért, mellyel felkeltette az alvó oroszlánt.

– A te gyerekednek nincsen apja, ezért zabigyerek. És anyja sem lesz, mert amint megszülöd, minél hamarabb túl kell adnod rajta. Majd az apácák felnevelik, vagy beadjuk valamelyik árvaházba Svájcban. Nem véletlenül küldelek el, hogy ne derüljön fény a kilétedre, hát nem érted? Megszülöd, és amint megszabadulsz tőle, talán új életet kezdhetsz, ha isten is úgy akarja. Addig még rengeteget kell imádkoznod, hogy megbocsátást nyerj. – Hercule úgy beszélt, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Sophie pedig nem akart hinni a fülének.

– Adjam oda idegeneknek? Hogyan kérhetsz tőlem ilyet, apa? Ez egy gyerek, nem pedig egy marha vagy egy lovas kocsi, amit értékesíteni lehet a vásáron. Képes lennél lemondani az unokádról?

– Az a fattyú nem az unokám! – csapott az asztalra az öreg, mire Mercedesnek közbe kellett lépnie.

– Hercule kérlek, nyugodj meg! Majd Sophie átgondolja a dolgokat és belátja, hogy igazad van. Úgy fog cselekedni, ahogy te szeretnéd – Mercedes megérintette a férje vállát és felkészült arra is, hogy Hercule és Sophie közé álljon, ha az öreg hirtelen elvesztené a fejét és megint nekiesne a lányának. Egy újabb verés nem oldana meg semmit.

– Micsoda? Soha nem mondok le a gyerekemről. Értitek? Soha! – kiáltotta kétségbeesésében Sophie. Ezek valóban azt hiszik, hogy bármit találnak ki, azt ő teljesíteni fogja? Meg akarják fosztani a gyermekétől, s ez már minden határon túl ment. Ennél még a Marc Dilonnal kieszelt házasság is jobb lenne.

– Akkor viszont végleg nincs keresnivalód ebben a házban. Sőt, ebben az országban sem. – Hercule nem véletlenül küldte Svájcba, hogy még a legkisebb esély se legyen rá, hogy a terhessége alatt valaki meglássa a lányát és ujjal mutogassanak rá. Mindenképpen el kell kerülniük a szégyent, és ha ennek ez az ára, ám legyen. Az csöppet sem érdekelte, hogy esetleg Sophie belehalna a fájdalomba, ha megfosztanák attól a babától, melyet ott hordott a szíve alatt. – Boldogulj úgy, ahogy tudsz. Egyedül.

Sophie egy pillanatra megtántorodott, a rosszullét kerülgette ettől a felfogástól. Szóval az apja mégis képes lenne rá? Pedig azelőtt mindig olyan jószívű volt vele, mindent megkapott tőle, amit akart és mindig hozzá fordult tanácsért, nem az anyjához. És most rá kellett döbbennie, hiába vannak szülei, mégis árvának érezte magát. Hiszen úgy bántak vele, mint valami tárggyal, akit adnak-vesznek, elküldenek ide vagy oda, csakhogy megszabaduljanak tőle, mert nem hozhat szégyent rájuk. Vajon őt is képesek lettek volna csecsemő korában adoptálni, ha a család érdekei úgy kívánják? Sophie amint belenézett apja könyörtelen tekintetébe és felfogta, hányadán állnak, egyből sírógörcsöt kapott és kiszaladt a nappaliból.

Bezárkózott a szobájába és az öngyilkosságot fontolgatta. Egyszerűen képtelen megtenni azt, amit kérnek tőle. Néhány perc múlva az anyja kopogott az ajtaján. Először nem akarta beengedni, aztán valahogy mégis megenyhült és kinyitotta. Mercedes volt az utolsó reménysugara.

– Kérlek, beszélj a papával. Nem tehetitek ezt velem! – zokogta Sophie és szinte könyörgött az anyjának, hogy most az egyszer álljon a sarkára és segítsen neki.

– Már megpróbáltam, de hiába – Mercedes szemeit is elhagyták a könnyek. Úgy látszott, ő az egyedüli személy ebben a családban, aki félt attól, hogy elveszíti a lányát. – Apád az úr a háznál és nekünk kötelességünk engedelmeskedni neki, bármennyire nehezünkre esik is.

Ez volt a szomorú valóság. Mercedest is így nevelték, de legalább ő csodálta a lányát, amiért megpróbált szembeszállni az apjával és kitartani álláspontja mellett. Mercedesnek ehhez sosem lett volna bátorsága. Hányszor szenvedett amiatt, hogy folyton eleget kellett tennie férje akaratának, akár bölcs dolog volt, akár nem. Sokszor fájt a szíve miatta, mint ahogy most is, de nem volt más választása.

– Én képtelen vagyok rá, mama. Hogyan válhatnék meg a gyerekemtől? Te képes lettél volna lemondani rólam, miután megszülettem?

– Az egészen más volt, te házasságba születtél, rendezett anyagi körülmények között. Ez a gyerek viszont…

– Ugyanolyan, mint a többi. Nem értem miért kell megkülönböztetni csak azért, mert az apja nem gazdag és befolyásos ember, hanem egy egyszerű kertész fiú – fakadt ki Sophie.

– Sajnos, ez a világ nem fogadja el a zabigyerekeket, kitagadja őket és téged is, ha a dolgot nem intézzük okosan. Hihetetlennek tűnik, de apád jót akar neked. Gondolj bele, mit kezdenél egyedülálló lányanyaként? Koldulnál és éheznél? Ha Svájcban megszülöd és örökbe adod, azzal olyan embereket teszel boldoggá, akiknek soha nem lehet gyermekük. Tudod hányan vágynak rá, s te megadhatnád nekik ezt az isteni ajándékot, mellyel megóvnád mind a magad, mind a családod jó hírét. Gondolt át, Sophie. Akkor apád biztosan

megbocsátana neked, férjhez mehetnél, és annyi gyereket szülhetsz majd, amennyit csak akarsz.

Bárcsak ilyen egyszerű lenne! Sophie-nak fogalma sem volt az anyaságról, mégis foggal-körömmel ragaszkodott érte.

– És Maximillian? Mit szólna hozzá?

– Nos, ő sosem fogja megtudni. Nem is kell, hogy tudja. Gondolod, hogy kellenél neki kitagadva, egy gyerekkel a nyakadon?

– Őt nem a származásom érdekli és a vagyon, ami ezzel jár. Szeret engem, mama. – Miért nem lehet megérteni, hogy vannak jó lelkű emberek is a földön?

– Igen, most még azt mondja. De hidd el nekem, sosem szabad megbízni a férfiakban. Mert amint megváltozik a helyzet, nincs hasznuk belőlünk, kifacsarnak és eldobnak. Ha ugyanolyan nincstelen leszel, mint ő, nem fogsz kelleni neki.

– Ez nem igaz! – Maximillian még sosem hagyta cserben és lehet, hogy ezekben a percekben is a szökésüket szervezi, amiből – Sophie legnagyobb szívfájdalmára – úgy tűnik, nem lesz semmi.

– Egy szép napon majd rájössz, hogy igazam van. Csak nehogy késő legyen Sophie, túl késő.

– Maxnak akkor is joga van megtudni, hogy terhes vagyok tőle. – Miért akarnak elvenni tőlük mindent? Nem elég, hogy a szerelmüket tönkreteszik, még a gyermeküktől is meg akarják fosztani őket csak azért, mert Maximilliannek nem gazdag az apja, hanem egyszerű kertész? Bezzeg ha Marc Dilontól várna gyereket, az más kilátásba helyezné a dolgokat. Még a gondolatától is undorodott, úgy beszélnek róla, mintha egy tárgy lenne, amitől minél előbb meg kell szabadulni, s nem egy emberi lény. De hát az isten szerelmére, az unokájukat hordja a szíve alatt!

– És az mit változtatna a dolgokon? Szerinted meddig tudná titokban tartani? Szétkürtölné a városban és oda lenne a

jó híred. Vagy egész életen át zsarolna téged vagy az apádat, hogy sok pénz üthesse a markát.

– Max nem tenne ilyet. – Hihetetlen, hogy az anyja miket gondol arról a szerencsétlen fiúról. Pedig Max nem akart mást, csak boldog lenni vele.

– Te nem ismered ezt a „népséget". A pénz megbolondítja az embereket, főleg azokat, akiknek egyebük sincs, csak a lyukas nadrágjuk. Higgyél nekem, fogadj szót apádnak. Ez az egyetlen megoldás, hogy rendbe hozd az életedet.

És inkább mondjon le arról a csöppségről, akit a szíve alatt hordott, hogy a saját bőrét mentse?

– Képtelen vagyok odaadni őt idegeneknek, mama – Sophie gyengéden rátette a kezét a hasára, úgy potyogtak a könnyei. Remélte, hogy odabent az a gyerek nem érez semmit abból, amin az anyjának most keresztül kell mennie. Istenem, valaki hamarosan őt is anyának fogja szólítani, – futott át az agyán a gondolat. Egyszerűen nem mondhat le róla, nem teheti...

– Egy gyereknek apa és biztos anyagi háttér nélkül esélye sincs ebben a társadalomban, ahol élünk. Ne ítéld őt nélkülözésre és ezzel együtt saját magadat is. Legalább add meg neki azt az esélyt, hogy jó helyre kerüljön.

– De ő az enyém! – kelt ki magából Sophie. Úgy érezte, már nem bírja tovább, ez egy agyrém.

– Persze, hogy a tiéd és a tiéd is marad, csak más neveli fel, aki biztosítani tudja számára azokat a körülményeket, amit mi a jelen helyzetben nem. Aztán ha férjhez mész, szülhetsz még gyerekeket, akiket te fogsz felnevelni. Azonban kár lenne feladnod mindent, ami a Walland névvel jár. Szerinted nem lenne túl nagy ár tönkretenned az életedet egy kertész fiúért? Olyan fiatalok vagytok még. És ha kiszeret belőled és más lány után néz? Akkor mi lesz veled, Sophie?

Sophie-nak fogalma sem volt, mit gondoljon. A szülei sarokba szorították, és ahogy teltek a napok, egyre jobban

érezte, nincs más választása. Egész nap a szobájában feküdt, alig evett és egyfolytában zokogott. Mercedes mindvégig ott ült az ágyánál is vigasztalta, ha azt teszi, amit a szülei mondanak neki, akkor rendbe jön az élete. És az anyja biztosította afelől, ha elutazik Svájcba és megnyugszik egy kicsit, az idő multával majd másképp fogja gondolni a dolgokat. Sophie teljesen maga alatt volt, állandóan Maximillian járt a fejében és a születendő gyermekük. Úgy szeretett volna elszökni hozzá és elmondani, mit terveznek a szülei, azonban sem ereje, sem bátorsága nem volt hozzá. Az anyja pedig gondosan ügyelt rá, hogy ne hagyhassa el a házat. Az apja pedig a lehető leggyorsabban szervezte meg az utazást, és amikor kivitték a vonatállomásra, Hercule utoljára magához ölelte a lányát. S akkor Sophie-ban feléledt a remény. Az apja mégis szereti őt? Talán újra helyreállhat a családi béke, ha szót fogad neki? Egyelőre van még néhány hónapja rá, hogy ezt eldöntse, míg világra nem hozza a babát.

HATODIK FEJEZET

Consuelo alacsony, kissé zömök asszony volt, az egykor barna haja majdnem teljesen őszbe vegyült már, az arcát itt-ott ráncok tarkították és a tartása kissé görbe volt. Sophie most találkozott vele életében először, és ahogy megpillantotta az asszonyt, próbált hasonlóságot keresni közte és az apja közt, azonban nem talált. Olyan hihetetlen volt, hogy Consuelo Hercule nővére, szinte semmi sem árulkodott arról, hogy ők testvérek lennének. Ő és Xavier sokkal jobban hasonlítottak egymásra, Consuelonak viszont még a nézése is más volt, mint Hercule-é. Nyoma sem volt semmiféle szigornak vagy pökhendiségnek, még a tartásán sem látszott, valójában milyen családból származik. Talán azért nem hordta fel úgy az

orrát, mint a Wallandok nagy része, mert távol élt a családjától és sokkal szerényebb körülmények között.

Sophie félve lépett be abba a kis házba, mely kívülről olyan egyszerű volt, mégis meghittnek tűnt a csodálatos tájban, a hegyekben. A lány álmában sem gondolta volna, hogy egyszer eljön ide, a svájci Alpokba és magába szippanthatja azt a kellemes, friss, hegyi levegőt, melyről kiskorában csak ábrándozhatott, amikor az anyja Consuelo néniről mesélt. Nem szokott hozzá a hegyekhez és fogalma sem volt, milyen gyönyörű szép lehet odafent a magasban, míg nem a saját szemével tapasztalta a táj varázslatosságát. A ház mögött is egyre magasabb hegyek húzódtak, azelőtt csak térképen látta a vonulatait, amit a tanára megmutatott neki, mikor földrajzot tanultak. És íme, most itt állt és látta az Alpok egy csöppnyi területét, s izgalommal töltötte volna el a tudat, hogy itt fog lakni néhány hónapig, ha a körülmények nem olyanok lettek volna, amilyenek.

Hiába tűnt varázslatosnak a táj, s meghittnek az a kis ház, hiába nyerte el tetszését ez az ország, legalább is amit eddig látott belőle, mégis félt tőle. Félt az ismeretlentől és leginkább a nagynénjével való találkozástól. Vajon mit gondolhat róla? Nem ismerték egymást, azonban már a híre megelőzte Sophie-t, a szülei mindent megírtak a lány bűnbeeséséről és jól tudták, hogy vezekelni jön ide. Meg hogy elbújjon a társadalom elől, mintha ki lenne rekesztve. Ismerte a szülei felfogását, s mivel Consuelo még Hercule-nél is idősebb volt néhány évvel, semmi jóra nem számított tőle. Az anyja elmondásából tudta, hogy az emberek milyen véleménnyel vannak egy megesett lányról, s valószínűleg az asszony sem fogja megdicsérni azért, amit tett. Ráadásul ezekben a hónapokban az ő nyakán lesz, és ahogy a szülei sem értették meg őt, tőle sem várt megértést. Nem áltatatta magát, felkészült a legrosszabbra, mikor belépett a házba és megállt az ajtónál. Consuelo halványszürke, egyszerű ruhát viselt és csak bámulta a

meghökkent lányt. Mindketten roppant kíváncsisággal várták ezt a találkozást, s Sophie-nak egyből földbe gyökerezett a lába, sem szólni, sem mozdulni nem mert, mikor meglátta a nagynénjét. Azon tűnődött, vajon milyen élet vár rá a házában, vajon mennyire lesz pokol, amikor nagy meglepetésére az asszony elmosolyodott és széttárta a karját.

– Te vagy a kis Sophie? Isten hozott nálam – mondta barátságosan, a meghökkent lány pedig alig hitt a fülének. Nem számított erre a fogadtatásra, de rettentően jól esett neki, mely könnyeket csalt a szemébe.

– Consuelo néni! – sóhajtott fel megkönnyebbülésében, mialatt olyasvalamit érzett, mintha összekötné őket egy eddig láthatatlan kapocs, mely most erősebbé vált, amint találkoztak. Az asszony hirtelen egy jóságos tündérnek tűnt Sophie szemében, akinek egyből az jutott az eszébe, vajon az anyja miért nem tud ilyen lenni? Lépett egyet előre, aztán megtorpant. Várt, egyszerűen nem mert előrébb menni és úgy szaladni a nagynénjéhez, mint az elveszett gyerek az anyjához. Pedig úgy hiányzott neki a szülői szeretet, melyet most ez az asszony sugárzott felé, holott nem is ismerték egymást. Mindössze annyit tudtak, hogy rokonok és állítólag a vér nem válik vízzé… Talán innen az a láthatatlan kapocs, amit most egyre erősebbnek érzett a szívében?

– Gyere ide, bátran! Nem harapok. – Consuelo érezte a lányban tomboló feszültséget, s feloldotta a köztük lévő fagyos hangulatot.

Sophie pedig szabályosan repült a karjába és majdnem elsírta magát, mikor átölelték egymást. A sok rossz után, ami az utóbbi hetekben érte, nem gondolta volna, hogy jó is történhet vele. Pedig hogy félt az ismeretlentől, és íme, kapott egy csodálatos asszonyt, aki gondját viseli majd, míg meg nem születik a pici. El sem akarta hinni...

– Tudod mekkora voltál, mikor utoljára láttalak? – mosolygott Consuelo és két kezével egy csecsemőméretet próbált illusztrálni.

– Kisbaba voltam? – látta pólyásként, döbbent meg Sophie. Az anyja nem említette, úgy tudta, sosem találkoztak. Vagy talán olyan régen volt, hogy nem is emlékezett rá?

– Bizony – mozgatta meg a szemöldökét Consuelo.

– Jártál nálunk, Franciaországban? – kérdezte kíváncsian, de amint kiejtette a száján, már megbánta. Nem akart túl tolakodónak tűnni és megfordult a fejében, mennyire tapintatlan volt. Ha most Mercedes itt lenne, biztosan leszidná meggondolatlan viselkedése miatt. Consuelo szeme egy pillanatra megváltozott, melyből Sophie tudta, olyan dolgot feszeget, ami nem tartozik rá. Nem véletlenül nem találkoztak, a szülei nem igazán meséltek róla. Valami történhetett, ami nem tartozik a gyerekekre, az anyja nem véletlenül nem említette. Azért sajnálta, hogy nem ismerhette meg a nagynénjét korábban.

– Rég volt, azóta igen sokat változtál – terelte el a szót Consuelo.

– Felnőttem – mosolygott Sophie, maga sem tudta mikor mosolygott utoljára. Az a néhány hét, amióta kirobbant náluk a botrány, egy örökkévalóságnak tűnt a számára.

– Azt látom – bólintott elismerően az asszony. – Gyönyörű teremtés lett belőled.

– Köszönöm – pirult el a lány a dicséret hallatán. Azelőtt sosem bókolt neki senki, csak egyedül Maximillian, azonban nő szájából még sosem hallotta, hogy elismerően nyilatkoznának a szépségéről. Főleg első látásra.

– És? Hogy utaztál? Nem vagy fáradt?

Sophie az állapotához képest elég jól viselte az utazást, mondjuk sosem tartozott azok közé a kényes úri kisasszonyok közé, aminek nevelték. Megrázta a fejét.

– Ennek örülök. Gyere, megmutatom a szobádat, ahol kipakolhatsz és nyugodtan lepihenhetsz, ha úgy érzed.

A szoba épp oly egyszerű volt, mint a ház maga egy ággyal, szekrénnyel, asztallal és két székkel. A bútorok világosbarnák voltak, igaz kissé kopottak, a szőnyeg is megfakult az évek során, azonban Sophie nem tartotta siralmasnak.

– Tudom, nem olyan fényűző, mint amilyenhez Franciaországban szoktál.

– Nekem tökéletesen megfelel – szakította félbe az asszonyt és úgy is gondolta. Még ő mentegetőzik a szobájáért, holott Sophie-nak lenne szégyellni valója. S akkor hirtelen eszébe jutott, miért is van itt és a szívét ellepte a hála. Amint belenézett Consuelo szemébe, olyan érzés kerítette hatalmába, mint még eddig soha. Ennyire nem volt hálás sem az apjának, sem az anyjának, amiért felnevelték, tanították, s biztonságot teremtettek a számára. Az esze és a szíve is azt súgta, hogy ezt éreztetnie kell „megtalált" rokonával.

– Köszönöm, hogy be tetszett fogadni – Sophie az asszony lábai elé borult és csókolgatni kezdte a kezeit.

– Jaj, ne butáskodj, gyermekem! – Consuelo zavarba jött, nem győzte elhúzni a kezeit. Nem szerette a megalázkodást, s felsegítette a lányt. – Rokonok vagyunk és az csak természetes, hogy segítek rajtad. Legalább nem leszek egyedül.

Nagyon magányos lehetett ebben a házban, – gondolta Sophie, mint ahogy ő is magányos lesz távol a szüleitől és Maximilliantől. De vajon miért nincsen senkije? Se férje? Se gyereke?

– Annyira szégyellem magam, Consuelo néni – egyfolytában az anyja szavai visszhangoztak a fülében, amit művelt, az szinte megbocsáthatatlan. Szégyent hozott a családjára és saját magára.

– Nálam nem kell szégyenkezned. Senki sem ismer téged idefent, a hegyekben.

Szóval nem véletlenül küldték ide. De nem maradhat itt örökre, mihez kezd majd, ha meglesz a baba?

– A mama szerint tönkretettem az életemet. – Le van írva. Ha nem adja örökbe a gyermekét, sosem térhet vissza Franciaországba és a családja nem fogadja be. Ha viszont apja szavaival élve megszabadul tőle, belepusztul a fájdalomba.

– Na, azért nem kell ennyire elkeseredni – ölelte át barátsággal Consuelo. – Túl fiatal vagy ahhoz, hogy feladd, Sophie. Nem te vagy az egyetlen lány, akivel megesett az ilyesmi és még előtted az egész élet. Annyi minden történhet még veled, hogy azt el sem tudnád képzelni.

Sophie az anyjától nem kapott olyan vigasztalást, mint a soha nem látott nagynénjétől, akivel szinte csak öt perce ismerték egymást. Fájt, hogy az anyja mindig olyan érzéketlen, szigorú és követelődző volt vele. Kiállhatott volna mellette, de nem tette, mindig eleget tett a férje akaratának. Consuelo azonban más volt, talán ezért élt egyedül a hegyekben, a családtól kirekesztve? És ezért nem talált megfelelő férjet magának?

Sophie amennyire tartott az ismeretlentől, olyannyira jól érezte magát Consuelonál. Hamar összebarátkozott az asszonnyal és viszonylag rövid idő alatt megszokta az új környezetet, ami messzemenőleg eltért attól a légkörtől, amelyben addig élt és nevelkedett. Nem vette körül fényűzés és Consuelo szerény tanyáján mindenkinek meg kellett fognia a munka végét, de Sophie nem bánta. Mondjuk, az anyja annál nagyobb büntetést nem tudott volna elképzelni neki, minthogy maga vesse be az ágyát, mossa ki a ruháját, és segítsen a ház körüli teendőkben. Náluk mindezt a cselédek végezték, s Mercedes valószínűleg belehalt volna, ha fakanalat kell ragadnia vagy kést vennie a finom sértetlen kezébe, hogy krumplit hámozzon. Sophie viszont Consuelo mellett igazi háziasszonnyá vált, megtanult főzni, és mindig együtt készítették el a vacsorájukat, nem szolgálta ki őket senki. És

őszintén szólva Sophie-nak nem is hiányzott az a jómód, melyről le kellett mondania. Tökéletesen meg volt a szép ruhák, ékszerek és az etikett tanulmányozása nélkül, s az is megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy nem kellett zongorán újabbnál újabb szonetteket játszania és minden nap bemutatni a szüleinek, mire mentek a tanárával.

Ebben a házban nem érzett nyűgnek vagy kötelességnek semmit, szívesen segített a nagynénjének és mindemellett jól érezte magát. Esténként könyveket olvasott, együtt hímeztek, kötöttek, varrtak Consueloval és sokat beszélgettek. A lány egész életében nem beszélt annyit az anyjával, mint azokban a hónapokban a nagynénjével. Sőt, sokkal belsőségesebb viszony alakult ki köztük és Sophie nem félt elmondani neki sem őszinte véleményét, sem a titkait. És ahogy mesélt az otthoni helyzetről, a szavaiból ki lehetett venni, hogy nem is inkább a családja hiányzik neki Franciaországból, hanem Maximillian. Mennyire más lett volna, ha az apja elengedi vele a fiút ide, a hegyekbe és együtt várhatnák a kisbabájukat. Szegény Max, vajon mit gondolhat róla? Biztosra vette, hogy azóta sem tud szerelme terhességéről, az anyja világosan megmondta, hogy titokban kell tartaniuk és a családból senki nem volt olyan ostoba, hogy elfecsegje neki. Mindig eszébe jutottak a titkos randevúk, azok a felejthetetlen órák, a csodálatos együttlétek, melynek gyümölcsét ott hordta a szíve alatt... És az egymásnak tett ígéretek, hogy örökké szeretni fogják a másikat, bármi történjék is. És Sophie még ebben bízott, mialatt éjszakánként egyfolytában a fiú járt az eszében, s halkan telesírta a párnáját. Istenem, bárcsak hamarabb észbe kaptak volna! Ha még idejében megszöktek volna, most boldogok lehetnének, és úgy élnének, mint egy család. Maximillian mindig is szorgalmas volt, biztos rengeteget dolgozna valamelyik farmon vagy tanyán, hogy eltartsa őket. Nem érdekelné a szegénység, ha azzal élheti le az életét, akit

őszintén szeret és megajándékozza egy gyermekkel. Ehelyett csak a bánat, megalázás, kirekesztés maradt a számára.

– Bárcsak megszöktem volna vele! – sóhajtotta Sophie az egyik késő éjszakába nyúló beszélgetésük során.

Consuelonak viszont más volt a véleménye ezekről a szökésekről és megosztotta a lánnyal a tapasztalatát. Hiszen ő is volt fiatal és épp oly naiv, mint az unokahúga. Annak idején beleszeretett egy nős férfiba, aki természetesen azzal hitegette, hogy elválik a feleségétől és megszökik vele. Azonban amikor kiderült a titkos viszony, Consuelo hiába várt a férfira a megbeszélt helyen, az nem ment el és soha többé nem akart szóba állni vele. Lényegében a sorsuk kísértetiesen hasonlított egymásra az unokahúgával azzal a különbséggel, hogy az asszony nagy szerencséjére nem esett teherbe. Ezzel szemben kiváltotta az emberek haragját, házasság törőnek kiáltották ki és megbélyegezték. Lenézték az utcán, nem köszöntek neki és voltak, akik szabályosan elfordították a fejüket, ha szembe találkoztak vele. És a pletyka gyorsan terjedt, mindenki tudta róla mit művelt, tisztességtelennek tartották és Consuelo évek multával is hiába próbált beilleszkedni, ugyanúgy kiközösítették és nem foglalkoztak vele. Talán ennek volt köszönhető az is, hogy soha nem állt szóba vele egyetlen tisztességes férfi sem, csak a nőcsábászok közelítették meg a partikon, akiket viszont ő küldött el. Így nem akadt egyetlen komoly udvarlója sem, akihez hozzámehetett volna, és ahogy telt az idő, már tudatosodott benne, hogy vénlány marad.

Miután a szüleik meghaltak, Hercule megnősült és született két gyermeke, Consuelo nem bírta tovább ezt a kirekesztettséget, inkább úgy döntött, hogy máshol folytatja az életét. A nagymamája hagyta rá ezt a házat, meg a kis tanyát a hegyekben, és Svájc kiváló helynek bizonyult ahhoz, hogy elvonulhasson és nyalogathassa a sebeit. Nem értett semmihez, csak amit a bátyjától ellesett a gazdaságból és úgy döntött, ez megfelelő lesz a számára. A tanyán szerényen, de

elboldogul majd, hiszen jól tudta, hogy nem számíthat senkire, még a testvérére sem. S nehezen, de idővel beletörődött, hogy egyedül kell leélnie az életét. Svájcban nem ismerték, s megpróbált egy bátor fondorlattal változtatni a sorsán. Kezdetben fekete ruhákban járt és fiatal özvegynek adta ki magát, azonban így sem akadt senki a férfiak közül, aki igazán érdeklődött volna utána. Elkerülte a szerelem, mintha a homlokára lett volna írva, mit követett el. És Consuelo beletörődött, hogy azon a két munkáson kívül, akik a tanyán segítettek neki, más férfival soha nem lesz szorosabb kapcsolata.

Sophie megdöbbent, mikor a történetet végighallgatta és most már értette, miért nem beszéltek a szülei a nagynénjéről soha a házban. Azelőtt szinte azt sem tudta, hogy létezik. És most már értette azt is, apja miért volt annyira dühös rá, s ezt a gyűlöletet már egyszer átélte, amikor a testvérével esett meg hasonló.

– Biztos vagy benne, hogy az a fiú annyira szeret téged, mint ahogy azt gondolod? – tette fel a kérdést bölcsen Consuelo.

– Maximillian más, mint a többiek. Sosem hazudott nekem – felelte a lány.

– Valóban lett volna bátorsága megszöktetni téged?

– Hát persze! Kár, hogy nem ismerheted őt, Consuelo. Nála csodálatosabb emberrel még nem találkoztam a földön – áradozott róla, aztán az asszony szemébe nézett. – Kivéve természetesen téged – mosolygott. Olyan furcsa volt, hogy barátnőkké kovácsolódtak a hónapok alatt és az asszony azt is megengedte, hogy tegezze. Consuelo eltekintett a formaságoktól, az etikett értelmetlen szabályaitól, s mennyire másképpen viselkedett, mint Mercedes. És Sophie-t a bűntudat kínozta, amiért azt kívánta, bárcsak ő lehetne az anyja Mercedes helyett! Tudta, hogy ez nem helyes és sosem szabad kimondania, éppen ezért este elmondott egy imát, bocsánatot

kért istentől a gondolatai miatt, hogy megnyugtassa a lelkét és elüldözze lelkiismeret furdalását.

Consuelo csak lágyan mosolygott, szerette volna meghagyni unokahúgát a hitében. Ha valaki, hát ő igazán tudta, milyen az ha egy értelmetlen szerelem miatt ki van rekesztve. A Walland család eldobta, az emberek lenézték és a szégyenfoltot úgy látszott, örökké viselnie kell. Pedig az ő történetük is olyan szépen indult azzal a férfival, aki tapasztalt volt és jóképű, ráadásul gazdag. Azonban a felesége vagyonából élt, hát persze, hogy nem akart elválni. És különben sem vállalta volna a szégyent, a házasságtörés bűnét, imádott a felső réteghez tartozni, nagy lábon élt és a nők jöttek-mentek az életében. Consuelo csak egy volt a sok közül, halálosan szerelmes volt belé és drágán megfizette annak a röpke, néhány boldog hónapnak az árát. És mégsem az fájt, hogy szerényen tengette mindennapjait idefent a hegyekben, hanem hogy becsapták és cserben hagyták. Ő aztán tudta, milyen érzés csalódni azokban az emberekben, akik közel álltak a szívéhez. Csalódott a szerelmében, a családjában és a barátaiban, akik – amint kipattant a botrány – nem álltak mellette. Sophie is hasonló cipőben járt, azonban benne még élt a remény, s Consuelo nem akarta felvilágosítani, hogy az a szerelem, amit most a szívében oly erősnek érez, halálra van ítélve. A férfiak önzőek és csak magukra gondolnak, s az asszony elképzelhetetlennek tartotta, hogy Maximillian hűen megvárná a lányt, mialatt azt sem tudta, mi van vele. Ki tudja Mercedesek mit hazudtak Sophie hollétéről. Consuelo sajnálta szerencsétlenül járt unokahúgát és bízott benne, hogy nem éri akkora csalódás, mint amilyet neki kellett elviselnie fiatal korában. A helyzetük kísértetiesen hasonlított a másikéra azzal a különbséggel, hogy Consuelo nem esett teherbe és nem született gyermeke. Utólag már bánta, hogy az isten nem ajándékozta meg vele, azonban most ehelyett kapott egy gyermeket „kölcsönbe” a sorstól, ha csak néhány hónapra is.

Nagyon jól érezték magukat együtt, csak az volt a baj, hogy azok a hónapok iszonyatosan gyorsan teltek, szinte észre sem vették. Sophie viszonylag jól viselte a terhességét és a hasa hatalmas méreteket öltött mire a vége felé közeledett. Consuelo viccelődött is, hogy abban a pocakban nem is egy gyerek van, hanem kettő. A lány izgatottan várta a babát, de rettentően félt a szüléstől. Otthon, annak idején olyan rosszakat hallott róla és attól tartott, hogy képtelen lesz elviselni azokat a fájdalmakat, amik várnak rá és meg fog halni. Annak idején az anyjától sokszor hallotta, hányan haltak bele a szülésbe az asszonyok, a család közvetlen ismerősei közül, s ezek most megrémisztették. Főleg, hogy nem volt orvos abban a faluban, azonban Consuelo biztosította, van egy nagyon jó bába, aki viszont nem messze lakott tőlük és meg is beszélték az asszonnyal, amint megkezdődnek a fájások, nyugodtan szóljanak neki, azonnal jön és segít.

Azonban Sophie nem volt nyugodt, állandóan a szülésre gondolt és napról napra jobban rettegett. Aggodalmáról nem szólt Consuelonak, mert nem akart az idegeire menni, inkább esténként csendben sírt a szobájában és imádkozott istenhez, hogy csak most az egyszer mentse meg őt, s ne kelljen meghalnia. Az utolsó hónapban különös, fájdalmas érzések törtek rá, egyre jobban hiányzott neki az anyja, meg az apja, Maximillianről nem is beszélve. Szerette volna, ha megáll vele az idő és nem kell azt a kínt átéreznie, ami várt rá, de most már nem volt visszaút. Az idő ugyanolyan sebességgel haladt, mint azelőtt, gyorsan teltek a napok, s mintha pillanatok alatt érkezett volna el a szülés ideje. Legalábbis Sophie így érezte, hiába készült fel rá a hónapok alatt, mégis váratlanul érte. Az utolsó hetekben már nagyon szenvedett, éjjelente nem tudott aludni, sem ülni, sem feküdni nem volt jó és állandóan mozgott a hasában a gyerek, mely a nagynénje szerint nagyon jó jel volt, azonban a lány egyáltalán nem örült neki, mint a kezdeti magzatmozgásokkor. Nem volt se éjjele, se nappala,

állandóan fáradt volt, nehezére esett még a járkálás is, a lábai dagadtak, a hátán pedig tompa fájdalom futott végig, alig bírta cipelni azt a súlyt, amit a baba nyomott a hasában. Egyik este viszont különös nyűgösség és derékfájás tört rá, nem szólt Consuelonak, hogy a szokásosnál rosszabbul érzi magát, s miután befejezte a hímzést, inkább felállt és korábban lefeküdt aludni, de nem jött álom a szemére. A kisebb fájdalmakat már megszokta, azonban most valamivel erősebb kín nyilallt a derekába és a medencéjébe. Fogalma sem volt a jósló fájásokról, s párszor néhány görcs is belekapott a hasába, azonban az korábban is előfordult vele, ha a baba úgy mozdult benne, de ezek nem akartak szűnni. Egyszer csak érezte, hogy a lepedő vizesedik alatta, s akkor megértette: elkezdődött.

Hirtelen jött felismeréstől felsikoltott félelmében, Consuelo pedig eszét vesztve rohant át hozzá a szobába, nem tudta elképzelni mi történt. Azt hitte, Sophie véletlenül leesett az ágyról és jól megütötte magát, ehelyett ott találta rémülten a lányt az ágyban, mialatt krokodilkönnyek potyogtak a szeméből.

– Mi a baj? – kérdezte az asszony, de amint ránézett Sophie-ra, már egyből tudta a választ.

– Elfolyt a magzatvizem... azt hiszem... – szipogta, mire Consuelo odaült hozzá és átölelte. Aztán felemelte a takarót, hogy meggyőződhessen róla és megsimogatta a lány hasát, mely kemény volt, mint a kő.

– Ma éjjel világra jön a kisbabád – mosolygott az asszony, mely a lányra nyugtatóan hatott. Sok szülést látott már, többször segített annak a bábának, aki nem messze lakott tőlük és sajnálta, hogy ő ezt a csodálatos érzést nem élhette át soha. Pedig úgy vállalta volna a szenvedést, melyről tudta, hogy megérte. Csak egyenlőre Sophie nem gondolta így, de amint túl lesznek ezen a gyötrelmes éjszakán és a kezébe adhassa majd a picit, ő is meg fogja érteni.

A lány is mosolygott, aki most hirtelen felnőttnek tűnt amint rá meredt a párnák közül, aztán a következő pillanatban hirtelen eltorzult az arca, s belekapaszkodott Consuelo kezébe. Nehéz órák következtek: a fájdalmak jöttek, majd elmúltak, aztán egyre jobban erősödtek és sűrűsödtek. Consuelo gyorsan kiment a konyhába, hozott meleg vizet, majd bekészített rengeteg tiszta lepedőt és törülközőt, mialatt Sophie jajgatott és a homlokáról folyt a víz. Körülbelül négy órája tartott a vajúdás, de úgy érezte nem bírja már tovább, mikor a nagynénje felállt, hogy elmegy a bábáért.

– Ne hagyj itt, kérlek! – könyörgött neki a lány, s ismét elkezdtek folyni a könnyei.

– Mindjárt visszajövök, hozok segítséget. Jó az, ha egy tapasztalt bábaasszony itt lesz velünk. Hidd el, segíteni fog a nehéz helyzetben.

Sophie már most rettentően nehéznek érezte a helyzetet és elképzelni sem tudta, hogy fogja kibírni, ha ez tovább folytatódik.

– Nem akarom, hogy elmenj.

– Most úgysem tudok a segítségedre lenni, majd ha komolyabbra fordulnak a fájások.

– Ennél is jobban fogok a szenvedni? – kérdezte kétségbeesve, s a következő görcsnél felsikoltott.

– Igen, a neheze még hátra van. De ne félj, melletted leszünk – válaszolta, aztán otthagyta a szobában a lányt és elszaladt a bábáért.

Sophie pedig ott zokogott az ágyában és az a fél óra, amit egyedül kellett töltenie, egy örökkévalóságnak tűnt. Azt hitte, eljött a vég, s minden fájásnál egyre jobban sikoltozott és jajgatott. Még sosem élt át ehhez hasonlót, egyik betegség sem kínozta meg, nem tört el semmije, nem feküdt kórházban egyszer sem, nem kellett megoperálni. Reszketett a félelemtől, mire a két asszony visszaért és miután a bába megvizsgálta, biztosította afelől, hogy nincsen semmi baj. Egy gyermek jól

megkínozza az anyját, mire világra jön és a kitolási szakasz még igencsak messze volt. A két asszony roppant kedves volt vele. Sokat számított, hogy ott ültek végig mellette, felváltva törölgették a lány homlokát vagy támasztották a hátát, ahogy kényelmes volt és mindvégig bíztatták, hogy ne adja fel. A végére már olyannyira kimerült, hogy nem maradt ereje nyomni, s a bábának üvölteni kellett vele, hogy szedje össze magát, most már tényleg nincs sok hátra. Sophie-nak sírni sem maradt ereje, s Consuelo segített nyomni a hasát, amikor a bába mondta. Az volt aztán a kínok a csúcsa.

– Nem bírom, meghalok... – nyögte Sophie.

– Dehogy halsz meg! Már látom a gyereket, mindjárt kint van a feje – válaszolta az asszony és újból ráparancsolt, hogy nyomjon.

Aztán egyszer csak valóban kijött a baba feje, majd a következő nyomásnál a válla és a kilökés után Sophie hatalmas megkönnyebbülést érzett, megszűnt minden fájdalma. Az asszony a lába között matatott, mialatt a lány a plafont bámulta és nem akarta elhinni, hogy túl volt rajta. Megszűnt a szenvedés, majd könny csillant meg a szemében, mikor meghallotta a baba sírását.

– Kisfiú! – emelte fel a bába a gyereket és büszkén fordította az anyja felé. – Egy gyönyörű, egészséges kisfiú!

– Látod, milyen ügyes voltál? – mosolygott Consuelo, mialatt újból megtörölte unokahúga homlokát, aztán gyengéden megcsókolta. – Nagyon büszke vagyok rád.

– Büszke is lehetsz rá. Jó nagy ez a gyerek, nehezebb az átlagnál. Egy hős vagy, Sophie – mondta a bába, majd miután valamennyire megtisztította a csecsemőt, odatette az anyjára. A fürdést majd elvégzik azután, hogy Sophie egy kicsit megdédelgeti.

– És hogy fogják hívni?

– Anthony-nak – felelte a lány és csak nézte a gyermeket, nem akarta elhinni, hogy az a csöppség az övé. Még sosem

járta át olyan megmagyarázhatatlanul csodálatos érzés a szívét, mint akkor.

HETEDIK FEJEZET

Anthony születése gyökeresen megváltoztatta Sophie-t. Az anyaság érzése felemelő volt a számára, s hirtelen elfelejtette vele azokat a kínokat, melyeket át kellett élnie. És most már az sem foglalkoztatta, mekkora árat kellett fizetnie ezért a gyermekért, a múltban történtek egy csapásra feledésbe merültek és immár bizakodva tekintett előre a jövőbe. Csak a fia létezett a számára, akivel éjjel-nappal vele lehetett és tudta, soha nem lenne képes lemondani róla. Anthony nagyon aranyos kisbaba volt és Sophie a világ legcsodálatosabb dolgának tartotta a körülötte lévő teendőket, szívesen végezte az etetést, pelenkázást, dajkálást és a hajnali felkeléseket, mikor a baba felsírt. Nem gondolta volna, hogy az anyaság ennyire kimerítő, az éjszakák és a nappalok egybefolytak, sosem tudta jól kialudni magát, azonban sosem panaszkodott. Még akkor sem, mikor este majd összeesett a fáradtságtól és az anyjára gondolt.

Ő biztosan nem tudja elképzelni, milyen dolgokat visz véghez a lánya. Amikor Xavier és Sophie megszületett, az apja azonnal felvett egy dadát, hogy Mercedesnek ne kelljen megerőltetnie magát. Kicsi koruktól kezdve rábízták a két testvért valakire, vagy a dadára, később a házvezetőnőre vagy valamelyik tanárra. És ha végeztek a tanulnivalóval, Mercedes mindig igyekezett plusz elfoglaltságot találni nekik, mint például Sophie-nak a zongoraóra, így minél kevesebb idő jutott rájuk. Amint Xavier egyre nagyobb lett, az apja átvette nevelésének irányítását és mindig vitte magával a birtokra, Sophie-t pedig továbbra is az anyja tartotta kézben. Évről évre egyre több kötelesség zúdult rájuk, akár a felnőttekre. Az

értelmetlen játszásra csekély idő maradt, mint a szülői foglalkozásra és Sophie-nak néha azaz érzése támadt, hogy az anyja nem véletlenül rendezte így. S mivel a születésüktől fogva, életük nagy részében rábízta őket valakire, s oly keveset foglalkozott velük, talán ez lehetett az oka annak, hogy sosem kerültek túl közel egymáshoz. Holott olyan jó lett volna megosztania vele a gondolatait, titkait, érzelmeit. Bárcsak kiönthette volna neki a szívét úgy, mint Consuelonak! Azonban jól tudta, hogy ez késő és nem csak késő, hanem értelmetlen is. Az anyja sosem értette meg más problémáját, csak magára gondolt, az elveire és önző módon rákényszeríttette az akaratát, csakhogy neki jó legyen. És közben mennyi minden boldogságtól fosztotta meg magát, Sophie már tapasztalta mi az a szülői szeretet, mikor a kisfiát magához ölelte és örömmel dajkálta órákig. Mercedes erre képtelen lett volna, s a lánya sejtette, hogy amikor ő kicsi volt, biztos átadta a dadának, aki elvégezte egy csecsemővel járó feladatokat. Azonban Sophie, ha más körülmények között szült volna, akkor sem engedte volna meg, hogy a gyermekével más foglalkozzon. Nagyon jól tudta milyen az, ha egy gyerek nem kapja meg a szülői szeretetet, istenem ő is hányszor, de hányszor vágyott rá! Sokszor úgy szeretett volna odabújni Mercedeshez, azonban az anyja olyan masszív bástyát épített maga köré, amit lehetetlenség volt áttörni. Mindig eltolta magától, tartotta a tisztességes távolságot, mert fontosabb volt, hogy a gyönyörű selyemruháját nehogy összegyűrje vagy összepiszkolja, vagy egy kicsit is elmosódjon a sminkje. Vagy ha éppen hétköznapi viseletben volt, akkor sem zavarhatta könyvolvasás, újságböngészés közben, vagy amikor belemerült a porcelánleltárjába. Arra volt a dada, hogy foglalkozzon a gyerekekkel és vigyázzon rájuk, ne piszkolják össze magukat és ne csináljanak semmilyen rosszaságot.

Vajon Mercedes mit szólna hozzá ha tudná, hogy a lánya ezeket a teendőket egyedül végzi? Hogy ellátja saját

gyermekét? És ha arra kerülne a sor, el tudná látni saját magát is. Consuelo mellett főzött, takarított, mosott, s még új ruhákat is varrt magának szabadidejében. És az apja? Vajon akkor is olyan véleménnyel lenne az unokájáról, mint mikor tudomást szerzett róla, ha megpillantaná ezt az édes csöppséget? Anthony csodálatos kisfiú volt, s mindenkit levett a lábáról maga körül. Consuelo is imádott vele játszani, a bába is azóta többször átjött megnézni, szépen fejlődik-e. És a két munkás, akik a birtokon segítettek, ők is gratuláltak a lánynak a babához. Sophie megírta a szüleinek, hogy megszületett az unokájuk és fiú lett, de nem jött rá válasz. S ahogy visszaemlékezett apja álmodozásaira, úgy szeretett volna egy fiú unokát. Mialatt festegetett mindig azt hajtogatta Sophie-nak, neki mindegy melyik gyermeke ajándékozza meg hamarabb vele. És ebben számított Sophie-ra, hiszen a Xavier-hez fűződő reményei egyre jobban csorbultak, ennek a fiúnak képtelenség volt találnia egy rendes feleséget, katasztrófa volt az udvarlás terén. Sophie-nak viszont találtak, s ha már a frigy nem is jött össze úgy, ahogy azt az apja szerette volna, a legfőbb vágyát sikerült teljesítenie. Megszülte az első fiú unokáját, amerre mindig is vágyott és bízott benne, amint meglátja meglágyul a szíve. Hiszen annak idején Sophie volt a szíve csücske. Elkövetett egy megbocsáthatatlan bűnt, de annyi idő telt el azóta! S azok a távol töltött hónapok, ahogy megváltoztatták Sophie-t, a lány joggal reménykedett abban, hogy úgy megenyhültek a szülei is és képesek lesznek megbocsátani neki. Amióta elhagyta Franciaországot, havi rendszerességgel írt nekik, melyre sosem érkezett válasz, s Sophie ezt a szülők mérhetetlen haragjának tudta be. De most más volt a helyzet, hiszen megszületett Anthony és biztos volt benne, hogy ezúttal válaszolnak a levelére.

Consuelo nem akarta letörni unokahúga lelkesedését, mikor a leveleit megfogalmazta, ő már saját bőrén tapasztalta, mit jelent ez. Jól ismerte Hercule-t ahhoz, hogy tudja, a saját

lányát éppúgy kirekesztette abból a családból, mint egykor őt. Sophie kezdetben bizakodva várt, de miután semmit nem hozott számára a posta, néhány hónap elteltével elfogyott a türelme.

– Nem értem, mi történhetett otthon, miért nem ír senki nekem. Haza kell mennem, Consuelo – közölte a lány komolyan az egyik reggelen, mikor ott ültek a konyhaasztalnál és éppen kente a zsemléjét.

Az asszony meglepődve nézett rá és nem tudta, mit feleljen hirtelen. Féltette Sophie-t. Olyan csodálatos lány volt, illetve most már anya és attól tartott, ha beigazolódik a sejtése, szerencsétlen unokahúga össze fog törni. Így is nagy teher nehezedett rá, jóval nagyobb, amit más el tudott volna viselni. Ha valaki elveszti a családját, az tönkreteheti az embert, ezt már Consuelo tapasztalta és azóta sem tudott normális életet élni, mint mások. Neki csak a magány, a fájdalom, a szomorúság maradt és esténként azon imádkozott, nehogy ez történjen Sophie-val. A lányt napról napra nyugtalanította a csend, ami a családját körülvette és minden reggel várta a postát, azonban ugyanúgy nem kapott levelet, mint a terhessége alatt. És mégsem haragudott a szüleire emiatt, megértette ha még mindig dühösek rá a ballépése miatt, nem érzett bánatot vagy keserűséget, inkább még ő aggódott miattuk. És ha időközben történt valami, amiről nem tud? Nem véletlenül nem írnak neki, mert nem mernek, – gondolta és egyre jobban vágyott rá, hogy viszont láthassa őket. Kezdetben Consuelonak sikerült lebeszélnie a hosszú utazásról, hiszen Sophie összeszedte magát ugyan, de még mindig olyan törékeny, gyenge és fáradt volt. Anthony-ról pedig nem is beszélve, túl pici volt még egy hosszabb utazáshoz és Sophie hallani sem akart arról az eshetőségről, hogy egy napra is másra hagyja a gyermekét, nemhogy egy hétre. Úgy ragaszkodott hozzá, mint még eddig soha senkihez. Talán élt benne a félelem, hogy el akarják venni tőle? Hiszen

amikor még csak a hasában volt, már akkor azt követelték tőle, hogy mondjon le róla és adja be egy árvaházba. Akkor is úgy érezte, most meg aztán még magabiztosabb volt benne, képtelen lenne megtenni. Sziklaszilárdan ragaszkodott a fiához és tudta, ha az apja meglátja az unokáját, nem lesz szíve megválni tőle és újra elüldözni őket a háztól. A bűnéért már vezekelt, itt az ideje a békülésnek és a megbocsátásnak.

Amikor Anthony hat hónapos lett, Sophie már nem bírta tovább ezt a bizonytalanságot és Consuelo képtelen volt lebeszélni az útról.

Úgysem halaszthatják az idők végezetéig, egyszer sort kell keríteni rá, hogy unokahúga megtudja az igazságot, szembesüljön a szülei akaratával, bármi legyen is az. Azonban féltette a lányt egyedül nekivágni az útnak egy kisbabával, így felajánlotta, hogy szívesen elkíséri, és közben segít ellátni a babát. Sophie örült az ötletnek, s Consuelora is ráfért egy kis kikapcsolódás, hogy végre kimozduljon arról a hegyi tanyáról, mely a magánya börtönét jelentette. Úgyis rég volt Franciaországban és szívesen találkozott volna az öccsével és annak családjával, ezer éve nem látták egymást. De vajon azok szeretnék-e látni őt?

Sophie szemében soha nem látott boldogság tükröződött, amikor ismét elővehette a bőröndjét és bepakolt néhány holmit magának, meg a babának. Consuelo fájó szívvel figyelte, mennyire örül a hazatérésnek, s az egyik szeme sírt, a másik nevetett. Azt kívánta neki, hogy ne érje csalódás és Hercule visszafogadja a szerencsétlenül járt lányt, emellett viszont sajnálta, hogy elveszíti Sophie-t, aki fényt hozott sivár életébe. Olyan hamar elrepült ez az egy év, amit együtt tölthettek.

Izgatottan ültek fel a vonatra, mialatt Sophie végig ott tartotta a karjában a szunnyadó Anthony-t. Olyan édes volt és ahányszor ránézett a fiára, mindig arra gondolt, vajon mennyire fog örülni neki az apja, ha meglátja az unokáját. Biztosan azonnal elfelejti a történteket, hogy milyen

körülmények között jött a világra. Hiszen Hercule imádta Sophie-t, s meg fog neki bocsátani. És az anyja... Mercedes szíve is meglágyul majd, ha meglátja a lánya kisbabáját. Több mint egy év telt el azóta, hogy szörnyű körülmények között elhagyta az otthonát és annyira hiányoztak neki a szülei, égett a vágytól, hogy újra láthassa őket. Egész úton Franciaország felé csak a családjáról beszélt, vajon mennyit változtak azóta, hogy nem találkoztak? És mi lehet Xavier-vel? Sikerült megfelelő feleséget találniuk a számára?

S amikor újra Franciaországban voltak és kiszálltak a taxiból a rég nem látott ház előtt, Sophie szíve nagyot dobbant, a meghatottságtól könnyes lett a szeme. Végre hazaért. El sem akarta hinni, de újra itthon volt. Anthony nyöszörgött a karjában, mialatt Sophie csitítgatta és azt suttogta neki, hogy itt az új otthonuk. Közben eljátszott a gondolattal, milyen jó lesz majd felnevelni a családi birtokon a fiát, ahol ő is nevelkedett. Vége a szomorúságnak, a magánynak, a vezekelésnek. Megoldódik minden, s a sok szenvedés után végre boldogság vár rájuk. Rá és a gyermekére... Nem is tudta mit érzett akkor, amikor megnyomta a csengőt, azonban az a kellemes boldogság meleg hulláma még sosem járta át a testét. Egy középkorú asszony nyitott ajtót, fekete-fehér ruhában.

– Tessék! Mit óhajtanak? – kérdezte ridegen, ami Consuelo-t meglepte ugyan, de a lány egyből elmosolyodott, amint rápillantott az asszonyra.

– Marie! Nem ismersz meg? Én vagyok az, Sophie! – mondta lelkesen a lány, és ahogy a tekintetük találkozott arra számított, egyből a nyakába borul és megölelik egymást. Ehelyett az asszony furcsa képet vágott és tetőtől talpig végignézett rajta. Úgy látszott, nem vidította fel túlzottan a látvány, amint meglátta Sophie-t a maga teljes valójában, karjában egy kisbabával.

– Sophie? – kérdezett vissza, mintha nem lett volna egyértelmű. Marie már több mint tíz éve dolgozott náluk, s rengeteget játszottak együtt.

– Igen! – felelte lelkesedve a lány és a bénultságot, amit a megjelenése okozott az asszonynál, betudta a hirtelen jött meglepődésnek. – Én vagyok az, jól látod. Ne mond, hogy nem ismersz meg, Marie. Azért annyit nem változtam az elmúlt év alatt – kuncogott a lány. Külsőre semmit nem változott, de belsőleg igen. Erősebbé, komolyabbá, tapasztaltabbá vált, és ami a legfontosabb, anya lett. S ezt az asszony is láthatta, hiszen felváltva pillantott hol a babára, hol pedig a lányra.

Consuelo némán figyelte a jelenetet és feltűnt neki az asszony bizonytalansága. A szeméből az tükröződött, hogy szívesen átölelné az unokahúgát, de valami miatt nem merte. Mintha az esze meggátolta... Consuelo rosszat sejtett.

– Én azt hittem, sosem látom viszont, kisasszony. Hogyhogy újra itthon van? – Akart volna még kérdezni valamit, azonban elharapta a szó végét.

– Miért? Hol lennék? – Egyszerre sok kérdés fogalmazódott meg a lányban, azonban hirtelen csak ezt tudta feltenni. Ami legjobban megdöbbentette, hogy Marie magázta. Miért viselkedett vele ilyen távolságtartóan, mikor gyerekkoruk óta jó barátok voltak? Vagy talán nem meri? Hirtelen úgy érezte, mintha az anyja helyében lenne, Mercedes mindig megkövetelte a személyzettől az illemet és a tisztességes távolság betartását.

– Az apja azt mondta, hogy apácának állt.

– Apácának? – döbbent meg Consuelo, Sophie pedig ahogy az emlékei közt kezdett kutatni, valahonnan rémlett neki. Igen, az apja annak idején azt hazudta Marc Dilonnak, hogy a lánya apáca szeretne lenni, ezért mond le a házasságról és Svájcba megy teológiát tanulni.

– Csodálkoztam is a hirtelen jött elhatározáson, de hát... – az asszonnyal mintha történt volna valami, hirtelen fellelkesült. – Ezek szerint meggondolta magát? Mégis visszatér hozzánk?

Marie nem tartotta helyesnek azoknak a fiatal lányoknak a döntését, akik képesek voltak mindent feladni istenért. Szerinte a nők azért éltek a földön, hogy férjhez menjenek és gyerekeket szüljenek.

– Igen, visszatértem – válaszolta nagy megkönnyebbüléssel Sophie. Hogy miért kellett távol lennie egy évig és vezekelnie a bűnéért, az most már nem számított. Vége volt és kész.

– Máris bejelentem az apjának – felelte és eltűnt az ajtóból.

Consuelo és Sophie mosolyogva pillantottak egymásra, majd követték Marie-t. A lánynak meg se fordult a fejében, hogy a hallban kellene várakoznia, mint egy vendégnek, hiszen a saját otthonában volt. Talán jobban tette volna, ha nem lép be váratlanul a nappaliba Marie után. De hát annyira szerette volna látni a szüleit, átölelni az apját és odabújni az anyjához… megmondani, hogy mennyire szereti őket... és megmutatni élete büszkeségét, a kisfiát... Ehelyett olyan hidegzuhanyt kapott, melyre nem számított.

– Itt van a lánya, monsieur – hallotta Marie bejelentését, s hirtelen remegni kezdett a lába.

– Istenem! Sophie? – Mercedes felsikoltott odabent, Sophie száz közül is megismerte volna a hangját. Szóval ott vannak bent mindketten, a szíve majd ki ugrott örömében. Nem bírt tovább várni, s amint megjelent a nappali ajtajában, karjában a nyugodtan szunnyadó Anthony-val, akkor szembesült apja feldühödött arcával és haragjával.

– Nekem nincsen lányom – jelentette ki arrogánsan éppen abban a pillanatban, amikor Sophie belépett a nappaliba. A kegyetlen szavak ismét megrengették, de mégis bízott a

csodában, úgyhogy bármilyen nehezére esett is, megpróbálta elengedni a füle mellett.

– Szervusz, papa – rámosolygott az apjára és kíváncsian várta a reagálását.

Hercule sokat öregedett az elmúlt év alatt, arcát egyre több ránc tarkította. Hogy megváltozott! Sőt, mindannyian változtak és a váratlan találkozás annyira meglepte az apját, hogy az hirtelen se szólni, se mozdulni nem tudott. Földbe gyökerezett a lába.

– Szervusz, mama – fordult aztán az anyja felé Sophie, hogy megtörje a csendet. Mercedes kikerekedett szemekkel figyelte és látta, hogy tekintete a gyerekre szegeződik. Talán ő lesz az első, akinek megesik rajtuk a szíve. Hiszen Sophie már tudta, milyenek az anyai érzések... És ahogy tekintetét végigfuttatta az anyján, könnyek környékezték a szemét. Mercedes még mindig olyan gyönyörű volt, hibátlan, kifogástalan. Elegáns volt sötétzöld ruhájában, az arca sima, a sminkje tökéletes, a haja gondosan kontyba tűzve, mint mindig. Ő teljesen máshogy nézett ki, mint az apja, jól tartotta magát, a korából éveket letagadhatott volna.

– Mit keresel itt? – Hercule szólalt meg végül, a hangjából nem tükröződött semmiféle lágyság. A tekintete éppoly kemény volt, mint a kő. Sophie remélte, hogy a szíve nem az.

– Hazajöttem… hozzátok… – mondta lelkesen és várta a pillanatot, amikor megtörik a jég, s legalább az anyja kitárja a karját végre.

– Haza? Neked ez a ház nem az otthonod többé – felelte Hercule és az volt a legborzasztóbb az egészben, hogy komolyan is gondolta.

– Tessék? – Sophie nem akart hinni a fülének. Ő nem egy idegen vagy egy cseléd. – A lányod vagyok, apa!

– Nekem többé nincs lányom – ugyanazt mondta, amit Marie-nak, csak most egyenes a szemébe, a saját fülével hallhatta. Sophie hirtelen megtántorodott.

– De hát… a te gyereked vagyok, itt nőttem fel és te úgy szerettél… tudom... – Hogy lehet ennyire szívtelen? Sophie nem is tudta miben reménykedett, mikor idejött. Szóval ezért nem írtak neki. Ekkora bűnnek számít, hogy nem ment férjhez ahhoz, akit kiszemeltek neki?

– Az rég volt – válaszolta ridegen.

– Én voltam a kedvenced, a szíved csücske – próbálkozott Sophie a lehetetlennel, s a szemeiből kibuggyantak a könnyek. – Nem tagadhatsz meg!

– Pedig azt teszem. A lányom elment Svájcba és apácának állt. Számomra megszűnt létezni.

– Hogy mondhatsz ilyet? Mikor ez szemen szedett hazugság, te találtad ki. Itt vagyok, az isten szerelmére… nem haltam meg...

– Számunkra meghaltál, Sophie. Felejtsd el, hogy valaha is a Walland családhoz tartoztál.

– A vér nem válik vízzé. A lányod vagyok és az is maradok, amíg élek. Akár tetszik neked, akár nem. Megszültem az unokádat, akire annyira vágytál. Kisfiú lett, Anthony-nak hívják – apja felé fordította a gyermeket, azonban Hercule rá sem nézett.

– Nekem az a poronty nem az unokám. Egy zabigyerek, semmi közünk hozzá. Vidd innen! – emelte fel a hangját. Sophie-nak úgy hatolt a szívébe a fájdalom, mint a kés a vajba. Nem ilyennek ismerte az apját, gyerekkorában bármit megtett volna a kedvéért, most viszont... Mintha belebújt volna az ördög. Egyszerűen felfoghatatlan.

– Anya, te sem vagy kíváncsi rá? – fordult utolsó esélyként Mercedes felé, akinek szintén könnyes lett a szeme, de nem mozdult. Nem mert. Ebben a házban Hercule volt az úr és azt kellett tennie, amit ő akart. Évtizedek óta azt tette, miért lett volna ez éppen a mai napon másképp?

– Anyád ugyanazon a véleményen van, mint én – jelentette ki Hercule.

– Ez nem igaz. Ő szeret engem, s biztos vagyok benne, hogy a fiamat is szeretné, ha hagynád. Nem akarod mégis a karjaidba venni, mama? – Az anyjában volt az utolsó bizalma. Igaz, sosem kerültek igazán közel egymáshoz, de immár mindketten édesanyák voltak. És ez olyan kapocs, amit egy férfi fel sem foghat. Félénken nyújtotta felé a gyermekét, mire Mercedesnek kibuggyant egy könnycsepp a szeméből.

– Sajnálom, Sophie – mondta. Talán ha Hercule nem lett volna jelen, akkor a kezébe vette volna. Azonban így semmiképpen sem, le kellett győznie az érzéseit és behódolni Hercule-nek, ahogy ezt mindenki tette ebben a házban. Kivéve Sophie-t, aki megkapta érte a büntetését. Kitagadták.

– Ezt nem tehetitek velem! Nem mondhatjátok, hogy nem hiányoztam nektek... – tört ki belőle a zokogás, de hiába. Az apja ordítani kezdett.

– Na, ebből elég! Nem tartozol a családhoz, megértetted? Nem kívánatos személy vagy nálunk. Marie, kérem, kísérje ki és soha többé ne engedje be ide.

– Hercule, ne légy ennyire szívtelen – szólalt meg Consuelo, akinek szintén borzalmas fájt, hogy levegőnek tekintették, azonban már megszokta. A testvére még arra sem méltatta, hogy üdvözölje, hiszen évtizedek óta nem találkoztak. Remélte, az unokahúgára nem ugyanaz a sors vár.

– Téged nem kérdezett senki – förmedt a nővérére a férfi. A tekintetében látszott, meg tudná fojtani. – Különben meg minek jöttél ide? Szeretnél visszakapaszkodni a családunkba?

– Eszem ágában sincs, Hercule. Ebbe a családba? Még ha kérnél, hogy maradjak, akkor is százszor meggondolnám. Inkább élek távol innen szerényen, kirekesztve, mint veletek egy fedél alatt. – Consuelo-t elfogta az undor. Lehet, hogy hálásnak kellene lennie, amiért annak idején kitagadták innen? Csak ezt a szerencsétlen lányt sajnálta. Nem ezt érdemelné. Gyengéden magához ölelte, ha már a szülei arra sem voltak képesek, hogy átöleljék. Elvégre a gyermekük. – Gyere,

menjünk drágám... – mondta és majd meg szakadt a szíve. Valóban kár volt idejönniük. Istenem, miért nem volt erősebb, miért nem tudta lebeszélni Sophie-t erről az utazásról? Mondjuk, előbb-utóbb ki kellett derülnie, hányadán állnak.

Szívszorító látvány volt, amint Consuelo megfogta a lányt és kivezette a szobából. Marie is a könnyeit törölgette, nem gondolta volna, hogy tanúja lesz ennek a családi drámának.

– Hercule, kérlek... – szólalt meg váratlanul Mercedes, mire a két nő megtorpant. – Nem beszélhetnénk meg mégis a dolgot?

– Ezen nincs mit megbeszélni, Mercedes. A házamban nincs hely szégyenteleneknek. Aki ellenszegül az akaratomnak vagy szégyent hoz a családunkra, az mehet, amerre lát. – Hercule világosan tudtukra adta álláspontját.

Consuelo viszont még egyszer visszafordult az ajtóban, s megvetve nézett a rokonaira. – Isten bocsássa meg nektek, amit most tesztek…

NYOLCADIK FEJEZET

Consuelo áldotta az eszét, hogy nem engedte el egyedül Sophie-t, isten tudja mi történt volna, ha élete legnehezebb pillanatában nincs mellette. Összetörten jöttek el a Walland házból és a lány szinte fel sem fogta, mi történt vele. Az otthon, amelyről hónapok óta ábrándozott és visszavágyott, nem volt többé. Mint ahogy a családja sem, az apja kitagadta azért a csöppségért, akit a karjaiban tartott. Nem is voltak kíváncsiak rá, holott az unokájuk. S a szívébe egyre mélyebbre hatolt a fájdalom, amint az apja szavait felidézte: nekem nincs lányom. És hiába éltek a szülei, Sophie hirtelen árvának érezte magát, nem volt hova mennie, nem volt kihez fordulnia, egyszerűen kidobták őt az utcára. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer át kell élnie ezt a pillanatot, amikor

mindent elveszített. És ha Consuelo nincs mellette, ki tudja mit csinált volna, fogalma sem volt hol töltse az éjszakát, mihez kezdjen, vagy merre menjen. Egyedül az asszonyban volt annyi erő, hogy szállást intézzen, szerencsére elegendő pénzt hozott magával ahhoz, hogy kivegyenek egy szerény szobát kettejüknek, illetve hármuknak. Sajnos, a nagynénje sejtése beigazolódott és még jó, hogy ilyen előrelátó volt, magával hozta spórolt pénzét, melyből maradt a hazaút fedezésére is, Svájcba. Haza? Sophie többé nem ismerte ezt a szót, neki Franciaország volt a hazája, és amikor elindult innen, nem gondolta volna, hogy soha többé nem térhet vissza. A szülei kitagadták…

Borzalmas éjszakájuk volt, Sophie egész este zokogott, Consuelo nem győzte vigasztalni a szerencsétlen lányt, akinek arra sem maradt ereje, hogy a kisfiát megszoptassa. Consuelonak hosszú percekbe tellett, mire rábeszélte Sophie-t, hogy nem adhatja fel és legfőképpen nem hanyagolhatja el a szülői feladatait. A baba éhes volt és egyfolytában sírt, de mire Sophie mégis rávette magát, hogy ellássa, Anthony akkor sem nyugodott meg a karjában, érezte anyja feszültségét. Az éjjel mindketten alig aludtak pár órát, hol a gyerek keltette fel őket, hol pedig Sophie zokogására ébredtek, aki utat engedett a könnyeknek.

– Most mihez kezdjek? – ekkor döbbent rá, mekkora bajba került. Nem volt segítsége, se otthona, se pénze. Hogyan fogja eltartani a fiát és saját magát?

– Visszamegyünk Svájcba, hozzám. Ne izgulj, én melletted állok. Nálam addig maradhatsz, ameddig akarsz. – Legalább nem lesz egyedül, neki ajándék volt ez a lány és a gyermeke. Nem akarta elveszíteni Sophie-t, azonban ilyen áron nem akarta „megtartani” sem. A sors viszont úgy hozta, hogy csak egymásra számíthattak.

Reggel Sophie élő halott volt, amikor felkelt sápadt arcával, szemei alatt hatalmas karikákkal és az amúgy is

sovány lány most még soványabbnak tűnt. Azonban ez a törékeny külső olyan gépezetet takart, mely még mindig nem adta fel a működést, s Consuelo-t is meglepte, hogyan szorult ennyi erő az unokahúgába. Egyetlen feladatuk maradt, hogy megszervezzék a visszautat Svájcba, Sophie viszont nem akart visszamenni a hegyekbe. Addig nem, míg meg nem keresi Maximilliant.

Most már bánta, amiért olyan jó kislány szeretett volna lenni, ahogy azt a szülei akarták és annak idején nem dacolt az apjával. Igen is el kellett volna szöknie a fiúval és nem engedni anyja hitegetésének. Te jóságos ég, ha belegondolt abba, hogy Maximillian nem tudja, hogy szülői nyomásra hagyta el őt, s titokban szült egy gyermeket neki. Bárcsak akkor erősebb lett volna, s ha az indulás előtt lett volna mersze kiszökni az istállóba és elmondani a fiúnak az igazságot, akkor... Akkor talán minden másképp alakult volna. Hiszen Maximillian szerette őt és már a szökésüket tervezte, amikor… S biztos volt benne, ha Sophie-val nem is engedték volna el, a fiú utána ment volna Svájcba, hogy megkeresse. Istenem, mennyire ostoba volt, hogy az anyjára hallgatott. Most már mindegy, végigszenvedte az elmúlt hónapokat, és amiért a családja kitagadta, így semmi akadálya annak, hogy végre azzal élhessen, akit szeret. Maximillian ügyes, talpraesett fiú, ért a gazdasághoz és Consuelonál elkelne a segítség. Dolgozhatnának a hegyekben, míg a baba nagyobb nem lesz, aztán majd meglátják. Sophie-t nem érdekelte a szegénység, erre büszkén vállalkozott, nem hiába egyezett bele a szökésbe, amikor Marc Dilonhoz akarták kényszeríteni. Nagy árat fizetett érte és most eljött az idő, hogy boldog lehessen végre azzal, akit szeret.

– Meg kell keresnem Maximilliant. Addig nem mehetek el innen, míg nem beszéltem vele – mondta a reggelinél Sophie.

– Megértelek. Végül is, még maradhatunk néhány napot, van annyi tartalékunk, hogy ki tudjuk fizetni a szállást – válaszolta Consuelo, mire a lány a nyakába borult.

– Köszönöm! Köszönöm, hogy ilyen jó vagy hozzám! – Még soha senkitől nem kapott ennyi szeretetet, mint ettől az asszonytól. Bárcsak az anyja is ilyen lenne, Consuelo Mercedes helyében biztosan szembeszegült volna a férjével, de az anyja sosem tette. Inkább belepusztul a fájdalomba, ha érez fájdalmat a lánya elvesztése miatt egyáltalán. Sosem szerette igazán, ahogy kellett volna, ahogy egy gyermek elvárta volna tőle…

Sophie amennyire lehetett, rendbe hozta magát a szörnyű éjszaka után, s a fiát Consuelora bízta, amíg elment megkeresni az apját. Szörnyű érzés volt újra visszamenni a birtokra, ahol felnőtt és ráadásul a legnagyobb titokban, nehogy meglássa őt valaki. Bujkált, akár egy bűnöző, holott nem követett el akkora bűnt, amiért ezt érdemelte volna. Azonban nem érdekelte semmi, csakhogy megtalálja a gyermeke apját és új életet kezdhessenek Svájcban. Most már csak ez maradt az álma, s egyetlen célja. Sejtette, hogy apja délelőtt nem lesz otthon, azonban esze ágában sem volt, hogy újra becsöngessen a házba. Ismerte a birtokot, a hátsó bejáratot, ahol a cselédek laktak és az istállóknál próbálkozott először. Tudta, mikor vannak a munkák, s hogy sem Hercule, sem Xavier nem tartózkodik ilyenkor az állatoknál. Nagy meglepődésére új arcokkal találkozott az istállónál, s amikor Maximillian felől érdeklődött, az emberek csak a vállukat vonogatták. Nem ismerték. Még az öreg kertész neve sem tűnt ismerősnek nekik, egy év alatt sok mindenki fordult meg Wallandéknál, cserélődtek az emberek. Miután semmit nem tudott meg a munkásoktól, már csak egy esélye maradt, egy valaki tudhatta csak, mi történt Maximillian családjával az elmúlt év alatt és ez a személy Marie volt. Viszolygott tőle,

hogy ismét bemenjen abba a házba, ahol tegnap olyan nagy „pofont” kapott, de nem maradt más választása.

A hátsó ajtón ment be, a cselédrészlegre és ügyesen besurrant a konyhára, ahol – azt remélte – találkozik Maximillian édesanyjával, azonban az asszony nem dolgozott ott és ugyanazt a választ kapta a konyhalányoktól is, mint odakint a munkásoktól. Nem ismerték őket és nem is emlékeztek rájuk. Sophie jól sejtette, hogy Marie az egyetlen, aki régóta dolgozott a háznál, s egyedül csak ő segíthet neki. Feltűntek neki még ismerős arcok, de nem kérdezték kicsoda ő és talán fel sem ismerték, vagy csak nem akarták felismerni. Elvégre ott az emberek számára Sophie megszűnt létezni, ahogy a szülei akarták. Apácának állt és így örökre kilépett az életükből. Még Marie is olyan nehezen ismerte fel, pedig nem változott sokat az egy év alatt, csak gyermeket szült. A gyomra összeszorult, ha belegondolt, hogy fel kell mennie az emeletre, de ha kell megteszi. A fiáról volt szó, apát kellett szereznie neki. Azon töprengett, vajon Marie melyik részen kezdheti a takarítást és remélte, hogy nem a szülei szobája felől kell megközelítenie, amikor csodák csodájára összefutott az asszonnyal a lenti folyosón. Marie kezében lehúzott ágynemű volt, éppen lehozta kimosatni őket és a fehér lepedők egyből kiestek a kezéből, amint megpillantotta a lányt. Azt hitte, kísértetet lát.

– Sophie? – kérdezte, azonban most nem kellett várni arra egy másodpercet sem, hogy felismerje. Amíg él, nem fogja ezt a kislányt elfelejteni.

– Újra itt vagyok – felelte Sophie, azonban most nem jelent meg mosoly a szája szélén.

– Uramisten, minek jött vissza ide? – suttogta az asszony és ijedten tekintett körbe, de szerencsére nem járt arra senki. Mindenki végezte a munkáját a házban.

– Segítened kell, Marie – gyengéden megérintette az asszony kezét. Milyen csodálatos egy lány, még mindig nem

adta fel? Vissza akarja szerezni a családját? Hogyan szorulhatott belé ennyi erő és akarat? Nem látszott megtörtnek vagy csak ügyesen titkolta? Mindenesetre Marie csodálta azt a teherbírást és tűrőképességet, amivel Sophie rendelkezett.

– Mit keres itt? Ha valaki meglát minket, nekem végem… – még mindig magázta.

– Ne félj, nem lesz semmi baj. Eddig senki sem ismert meg, úgy látom, sok az új arc. – Még ő nyugtatgatta Marie-t, s az asszony rádöbbent, milyen csodálatos teremtés lett belőle. Kár, hogy a családja ilyen cudarul bánik vele. Nem ezt érdemelné.

– Nagyon sajnálom, ami tegnap történt. Nem értem, az apja hogy lehet ennyire kőszívű. Majd a szívem szakadt meg magáért, de sajnos nem segíthetek, drága Sophie. Ha az apja megtudja, hogy egyáltalán szóba álltam magával, egyből repülök innen. – Az asszony szeméből sajnálat és félelem tükröződött. Hercule mindenkit a markában tartott ebben a házban, beleértve Mercedest is.

– Nem kérek olyasmit, amiből bajod lenne, Marie. Maximilliant keresem, biztosan emlékszel rá, a kertészünk fiát. A munkások odakint nem ismerik, de te biztosan tudod mi lett vele, meg a családjával. Még az anyja sem dolgozik a konyhán.

– Igen, az édesanyja felmondott nekik nem sokkal azután, hogy maga elutazott.

– Elbocsátotta az egész családot? – Szóval nem vesztegették az időt, biztosan az apja parancsa volt. Gyorsan eltűntették őket az útból, hogy még véletlenül se derüljön fény a titokban folytatott románcra. De akkor miért nem engedték meg neki, hogy Maximillian elmenjen vele Consuelohoz? Svájc messze volt innen, s a hegyekben nem ismerte őket senki. Sophie-nak lelkiismeret-furdalása támadt, ő miatta kerültek ki az utcára, csak azért, mert a fiatalok szerelmesek voltak. Marie sejtette, miért keresi a lány a fiút, valószínűleg ő a gyermeke apja, azonban nem kérdezte, inkább hallgatott. A cselédek

jobban tették, ha ebben a házban hallgattak, ezt már az évek során megtanulta. – És nem tudod, hová mentek?

– Akkoriban azt hallottam, hogy a szomszéd birtokon próbáltak szerencsét Humacéknál és ideiglenesen ott álltak munkába. Aztán hogy maradtak-e tovább, arról fogalmam sincs.

– Köszönöm Marie, rettentő sokat segítettél – Sophie habozás nélkül átölelte az asszonyt, mint azt tette kiskorában, ahányszor hálás volt neki.

– Kár, hogy nem maradhat itt, kisasszony – ezt legjobban Sophie fájlalta, mégis Marie törölgette a könnyeit. – Nagyon fog hiányozni…

– Te is nekem, Marie – végre volt valaki ebben a házban, aki a történtek ellenére is szerette őt. Vajon a szülei erre miért nem voltak képesek?

– Most mennie kell, ugye? Menjen csak, amíg egyikünknek sem esik bántódása. És vigyázzon magára, isten legyen önnel – mondta az asszony, majd még egyszer átölelték egymást, utoljára.

Aztán fájó szívvel, de mindenki ment a dolgára. Marie nem is sejtette, mekkora erőt és önbizalmat táplált ezzel a mondatával a lányba. Sophie ugyanolyan ügyesen távozott a birtokról észrevétlenül, ahogy bejött. És nem nézett hátra, nem volt idő kesergésre, az élet felnőtté tette. Tudta, ez most már számára a múlt, amit maga mögött kell hagynia és új életet fog kezdeni, ha megtalálja Maximilliant. Nem gondolta volna, hogy Humacéknál sikerrel jár, azt hitte, még jó pár birtokot fel kell keresnie, mire rátalál a fiúra. Szerencséjére szerelme ott dolgozott, ahol Marie mondta. A munkások kedvesek és segítőkészek voltak, amikor megmondta nekik, kit keres. Az egyik megmutatta azt az istállót, ahol megtalálhatja, aztán visszament a munkájához. Sophie illedelmesen megköszönte a segítséget és remegett a lába, amint belépett abba az istállóba, ahol marhákat tartottak. Nem látott mást, csak az állatokat és

az istálló végén egy férfi alakot, aki éppen a vasvillájával hordta a szalmát az egyik fakkból a másikba, a távolban. Sophie-nak a szíve a torkában dobogott, amint elindult felé, először csak a körvonalait látta, de a lelke mélyén érezte, hogy ő az. Lassan közeledett, a férfi nem hallotta meg a lépteit, és ahogy rakodta a szalmát, már a mozgása is elárulta, ki ő. Nem fért hozzá kétség.

– Maximillian! – ejtette ki fellelkesülve a lány a nevét, mire a férfi kezében megállt a vasvilla és megfordult. Egyből a földbe gyökerezett a lába, s úgy nézett a látogatójára, hogy majdnem tátva maradt a szája. Sophie viszont nem tétovázott, a boldogság érzése kellemes hullámként futott végig a testén és nem törődve a szép ruhájával, egyből rég nem látott szerelme nyakába ugrott. Mióta várta ezt a pillanatot! – Uramisten, Max… Úgy örülök, hogy újra látlak!

A fiú döbbenten állt, először nem mozdult, a lány pedig úgy kapaszkodott belé, mint egy elveszett kisgyermek a rég nem látott anyjába. Aztán amint Max beszippantotta finom illatát, érezte karjának érintését, arca bőrének simulását a maga borostás állához, ő is megölelte azt a törékeny alkatot, akit kénytelen volt elfelejteni.

– Mm, én is… – köszörülte meg a torkát, s láthatóan zavarban volt. – Mit keresel itt, Sophie?

A lányt meglepte a kérdés, mint ahogy az is, hogy nem kapott csókot tőle. Miért az a reagálása mindenkinek, hogy mit keres itt? Hát ő sem örül neki?

– Visszajöttem Svájcból, hogy megkeresselek – mondta ragyogó szemekkel, azonban a fiú egyáltalán nem volt lelkes. – Nem örülsz nekem?

Maximillian nagyot sóhajtott, mialatt idegesen tekintett körbe. Csaknem ő is fél attól, hogy meglátja őket valaki, akárcsak Marie? Sophie rosszat sejtett, nem ilyen fogadtatásra számított.

– Nem tudom, miért kellene örülnöm – egyenesen belenézett a szemébe. Nem kertelt, sosem szokott. S ezt Sophie mindig is becsülte benne, de ezúttal nem, mert fájdalmat okozott neki.

– Hogyhogy? Hát nem szeretsz?

– Éppen te kérdezed tőlem? Mikor elhagytál? – mondta vádlón és a tekintetében látszott, mennyire fájhatott neki. És ha azt sejtené, hogy Sophie-nak mit kellett átélnie.

– Ó, istenem! – Hát persze, hogy haragszik rá. Hiszen ő semmiről sem tudod, még nem. – Meg tudom magyarázni, a szüleim kényszeríttettek rá, hogy…

– Ne folytasd kérlek, mert nem érdekel. Teljesen mindegy miért történt, de megtörtént. Már túltettem magam rajta – közölte Maximillian ridegen.

– Miért nem hallgatsz meg?

– Mert felesleges, Sophie. Ami köztünk volt, elmúlt. Nem váltottuk valóra az álmainkat, s utólag már teljesen mindegy, hogy miért. Megértettem, hogy nem kellek neked és kész. Különben sem vagyunk egymáshoz valók, máshová születtünk.

– Kit érdekel hová születtünk? Boldogok lehetnénk, ha akarnánk… – mondta volna tovább, azonban Max félbe szakította.

– Csakhogy én nem akarom. – Sophie azt hitte, rosszul hallotta.

– Miért? Ugyanúgy szeretlek, mint rég... s hű maradtam hozzád...

– Ha annyira szerettél, akkor miért mentél el?

– Mert a szüleim rákényszeríttettek. – Már a száján volt, hogy kimondja, mert teherbe esett tőle és titokban kellett megszülnie a gyermeküket, amikor Max megdöbbentő kijelentést tett.

– Ne folytasd, nem érdekel a kifogásod. Úgyis mindegy. Azóta eltelt egy év, s nehezemre esett, de sikerült elfelejtenem téged. Nem szeretlek, Sophie.

– Nem azt ígértük egymásnak, bármi történjék is, a szerelmünk nem múlik el? Én hű maradtam hozzád és betartottam a fogadalmunkat.

– Mégis mit vártál tőlem? Itt hagytál szó nélkül és egy éve nem hallottam felőled. Miattad feláldoztam volna mindent, a családom még az állását is elveszítette. De tanultam belőle, igaza volt anyámnak, mindenki maradjon a saját körében, s ne akarjon feljebb kapaszkodni, mert visszacsúszik.

– Szerinted én nem tettem volna meg érted mindent? Sosem érdekelt a társadalmi hovatartozásom, a szüleim különben is kitagadtak, amiért… – amiért felvállalta a szerelmüket és megszülte a fiukat, azonban nem merte kimondani. Most még nem. Kíváncsi volt, Maximillian vajon mennyire szerette akkoriban? Képes lenne-e újrakezdeni vele?

– Kár rágódni a múlton, Sophie. Az élet megy tovább és amióta elmentél, sok minden megváltozott. – Igen, sok minden. Született egy fiuk, s mindketten majdnem földönfutóvá váltak. Azonban most itt az esély, hogy boldogok legyenek végre és felépítsék új életüket, amibe nem szólhat bele senki, – gondolta Sophie, mikor a fiú váratlanul bejelentette. – Megnősültem.

– Tessék? – a lány szívébe belenyilallt a fájdalom. Amikor eljött ide azt hitte, ő fogja meglepni a szerelmét és nem fordítva.

– Sajnálom, de nem várhattam rád örökké. Amúgy sem illettünk össze... Kellett valaki, aki megvigasztal és a végén ez lett belőle, amit nem bánok. Szeretem a feleségemet és nagyon boldog vagyok vele. Sajnálom, ha ezzel most csalódást okoztam neked, de hidd el, így a legjobb mindenkinek.

Sophie azt hitte, menten megnyílik előtte a föld, hogy elsüllyedjen benne. Szóval nem kell neki. De mi lesz így vele

és mi lesz a gyermekükkel? Azért jött ide, hogy elmondja a fiúnak, szült neki egy kisfiút. Azonban mindegy volt már, Maximilliant nem érdekelte, mi történt Sophie-val és úgy látszik, az egymásnak tett ígéretüket is elfelejtette, semmisnek vette… Vajon mit szólna, ha tudná Sophie mit vállalt érte, miatta tagadta ki a családja, mert nem volt hajlandó lemondani a szerelmükről és Anthony-ról. Max vallomása hidegzuhanyként érte és fogalma sem volt mit válaszoljon, elmondja-e féltve őrzött titkát. De mivel a fiú nem mutatott túl nagy érdeklődést iránta, s a következő pillanatban elfordult, hogy kezébe vegye a vasvillát és tovább dolgozhasson, Sophie megértette. Ő is cserben hagyta, mint mindenki más. Jobb, ha nem tud a közös gyermekükről, hiszen az anyját úgysem szereti már. Volt egy felesége, Sophie-t pedig kizárta az életéből. Feleslegesnek érezte közölni vele az igazságot, az úgysem változtatna a dolgokon. Sophie egyedül maradt a gyermekével és magányával. Nem volt többé keresnivalója sem itt, sem a szülei házában, sem Franciaországban.

Mialatt Sophie elindult, hogy megkeresse gyermeke apját, addig Consuelo vigyázott a kicsire. Elvitte sétálni Anthony-t, mialatt körülnézett a városban és bámulta a kirakatokat, vásárolni szeretett volna néhány finom kelmét, amiből aztán otthon szép ruhákat varrhat magának. Anthony nyugodtan aludt, amikor kiértek a friss levegőre és Consuelo nem gondolta volna, hogy a boltban véletlenül összefut a sógornőjével. Mercedes ott állt fekete ruhában és fekete kalapban, mintha gyászolna valakit és éppen válogatott a szép kelmék között, amikor Consuelo belépett a boltba, karjában a kis Anthony-val. Hirtelen a földbe gyökerezett a lába és úgy érezte, itt az utolsó esély arra, hogy segítsen az unokahúgának. Tudta, Hercule milyen kemény szívű ember, de talán Mercedesnél célt érhet, ha beszél vele. Hiszen kettesben lehettek és most nem állt ott Hercule a felesége mellett, hogy

ráerőszakolja az akaratát. Lassan odalépett az asszony mögé és azon gondolkodott, vajon hogyan szólítsa meg, azonban Mercedes mintha megérezte volna, hogy áll mögötte valaki és figyeli.

Hirtelen megfordult, és amikor megpillantotta Consuelot, elakadt a lélegzete.

– Szervusz, Mercedes – mondta Consuelo és látta, hogy a váratlan találkozás mennyire zavarba hozza a sógornőjét, aki megszólalni sem mert, csak köszönésképpen biccentett egyet a fejével. Aztán abbahagyta a ruhaanyagok nézegetését és máris indulni készült, azonban Consuelo elállta az útját. – Ne menj el, Mercedes! Beszélnünk kell...

Consuelo egyik kezével megfogta a karját, míg a másikban a szunnyadó babát tartotta, s az asszony hirtelen összerezzent.

– Nem lehet. Ha valaki meglát minket… – idegesen tekintett körbe, de szerencsére nem fedezett fel ismerős arcot maguk körül, nem foglalkozott velük senki. Néhányan tartózkodtak csak a boltban és mindannyian az árukat figyelték.

– Na és? Mi van akkor? Elvégre sógornők vagyunk, vagy nem? – kérdezte óvatosan Consuelo és arra gondolt, hogy Mercedes talán szégyelli őt.

– Ha Hercule megtudja, hogy szóba álltam veled, én is ugyanarra a sorsra jutok, mint Sophie.

– Nem fogja megtudni, de ez akkor sem mehet így tovább. Nem hiányzik a lányod? Képes lennél örökre elszakadni tőle?

Mercedesnek hirtelen könnyes lett a szeme.

– Majd meg szakád a szívem érte, de nem tehetek ellene semmit. Hercule még azt is megtiltotta, hogy a nevét kiejtsük a házban – suttogta Mercedes, attól rettegett, nehogy valaki meghallja a szavait. A hangjában érződött a fájdalom.

– Miért engedelmeskedsz neki? Miért nem szállsz szembe vele?

– Tudod nagyon jól, hogy nem tehetem. Te sem tehettél semmit, amikor kitagadtak a családból annak idején. Nekem nincs hatalmam a férjem felett, ő viseli a nadrágot és azt kell tennem, amit ő mond. – Ez a legtöbb, rendes családban így működött. Az asszonyok el voltak nyomva, akiket ebben a szellemben neveltek és beletörődtek a sorsukba. Csak néhányan gondolták azt, hogy ezen változtatni kellene, azonban Mercedes nem tartozott közéjük. Nem volt bátorsága hozzá, ugyanis féltette azt a jólétet, amit a férje biztosított a számára. Ha Hercule elzavarná otthonról, mihez kezdene?

Nem volt senkije, akihez fordulhatott volna. És élettapasztalata sem volt, amióta a világra jött kiszolgálták és cselédek lesték a kívánságait, egyedül még a cipőfűzőjét sem lenne képes bekötni, nem hogy ellátni vagy fent tartani magát. Az éhezés pedig nem az ő asztala.

– Beszélj a testvéremmel, próbálj meg hatni rá!

– Ha tudnád hányszor megpróbáltam, de hiába.

– Úgy látszik, nem elégszer – vádolta Consuelo. Ha neki lenne egy gyermeke, az sem érdekelné, ha földönfutóvá válna, de akkor is kiállna mellette. Mint ahogy Sophie sem volt hajlandó lemondani a fiáról és árvaházba adni.

– Sejtem, mit gondolsz rólam. Hogy érzéketlen vagyok, igaz? És azt is tudom, hogy az emberek gőgös úriasszonynak tartanak, akinek csak a vagyon és a rang a fontos. Pedig ez nem így van. Attól, hogy nem tudom kimutatni az érzéseimet, azért még léteznek. És a történtek ellenére is nagyon szeretem a lányomat – egy könnycsepp elhagyta a szemét, azonban Consuelo nem hatódott meg tőle.

– Akkor miért nem segítesz neki? Sophie sokat szenvedett, míg távol volt tőletek.

– Szerinted én nem?

– Még a leveleire se válaszoltál.

– Kezembe sem vehettem őket, Hercule azonnal elégette – most már halkan zokogott Mercedes, s Consuelo kezdte

megsajnálni. Úgy látszott, Hercule vas szigorral uralkodott a családja felett és el is érte a célját, senki nem mert neki ellent mondani. És amikor Mercedes hirtelen a babára pillantott, Consueloban elindult valami, valami megbocsátás féle.

– Itt az unokád, Anthony-nak hívják.

– Gyönyörű gyerek. Hasonlít Sophie-ra... – csodálattal bámulta a gyermeket, mialatt úgy érezte, a szíve majd meg szakad a fájdalomtól. Olyan régóta vágyott már egy unokára, aki most ott volt előtte, azonban mégsem tekinthette annak.

– Nem akarod a karodba venni? – Consuelo reménykedett benne, hogy ezzel megtörik a jég. Azonban az asszony hirtelen kővé dermedt.

– Nem! Nem lehet!

– Miért? Nem tiltsa meg senki és nincs itt Hercule, hogy beleszóljon…

– Csak jobban feltépné a sebeket, amik így is nagyon fájnak.

– A férjednek nem muszáj mindenről tudnia. Titokban bármikor eljöhetnél meglátogatni az unokádat, meg a lányodat. – Istenem, hogy örülne ennek Sophie, ha nem kellene megszakítania a kapcsolatot az anyjával! Amit Hercule művel velük, az őrültség.

– Nem szabad. – Mercedes végül a fejét rázta és a könnyein át őszintén nézett sógornője szemébe. – Mond meg Sophie-nak, hogy nagyon szeretem őt. És imádkozom érte.

Ennyi volt, amit tehetett. Hirtelen rátört a sírógörcs, gyorsan eltakarta az arcát, ahogy tudta és kiszaladt a boltból. Közben majdnem felborította a kint hagyott babakocsit. Consuelo pedig ott állt ledermedve és némán nézett utána. Anthony közben békésen szunnyadt a karjában és arra gondolt, milyen jó, hogy ennek a csöppségnek fogalma sincs arról, mi folyik körülötte.

KILENCEDIK FEJEZET

– Mrs. Farlow… Mrs. Farlow hall engem? – ébresztette fel Sophie-t a szokásos hang, mire az asszony lassan kinyitotta a szemét és a nővér rámosolygott. Nem ébredt valami jó hangulatban, nehézkesen vette a levegőt, a szíve nem úgy működött, ahogy kellett volna, s a szervezete mindig jelezte valamivel, az egészsége közel sem a régi.

Történetesen most nem fájt a feje és egyetlen végtagja sem, jól aludt, melyet úgy szeretett volna folytatni, azonban tudta, hogy nem lehet. Meg kell kapnia az újabb injekcióját. Évek óta nem volt más dolga, csak hogy feküdjön, de mégsem tudta igazán kipihenni magát. Vagy azért ébredt fel, mert fájdalom gyötörte, rosszul érezte magát vagy éppen kényelmetlen volt az ágy, de ha megigazította a párnáját és felvett egy kényelmesebb testhelyzetet, akkor sem aludhatott addig, míg szeretett volna, hiszen a nővérnek fel kellett keltenie gyógyszerbevétel vagy az injekció beadás miatt. És ha ezen is túl voltak, vagy ne adj isten oly ritkán sikerült délután több órára elszenderednie, akkor pedig éjjel ébredt fel és órákon át bámulta sötétségben a falat. Valami mindig közbejött, csak nehogy élvezni tudja azt az egy dolgot az életben, ami mindenkinek természetesnek számított, a pihenést. Úgy érezte, valahogy a sors nem akarja, hogy megpihenjen. És sokszor mondogatta is, csak akkor lesz nyugta teljesen, ha örökre lehunyhatja a szemét. Így is hosszú csatát vívott már a betegségekkel és mindenféle nyavalyákkal, melyek igyekeztek megkeseríteni az életét, azonban az élni akarástól sosem tudták megfosztani. Még nem, s Sophie úgy gondolta valószínűleg azért, mert még nem jött el az ideje. És ahogy az évek múltak úgy hitte, talán nem is jön el soha. Hatvankilenc éve küzdött ezen a földön, s mindig azt kívánta, csak ezt az évet élje túl és ez nem volt másképp most sem. Várta a hetvenediket. Szép, kerek szám, még gombócból is

sok, ahogy mondani szokták. Keveseknek adatik meg, hogy ennyi évet éljenek és a törékeny asszony joggal hihette azt, talán ez lesz az utolsó. Hiába vélték hallhatatlannak, mégis csak emberből volt ő is, mit bárki más, s egyszer neki is távoznia kell...

– Már megint az inzulinom? – nyögött fel kissé nehézkesen. Olykor neki is elege volt a sok szenvedésből, csak az a fránya cukorbetegség ne lett volna, éppen elég volt az, ami a szívét gyötörte. Sokszor eljátszott a gondolattal, mi lenne ha egyszer kihagynák valamelyik szúrást, de a nővér egyből kiábrándította és megijesztette. Abból komoly baj lehet, hiszen Mrs. Farlow a diabetes súlyosabb fokozatától szenvedett, amit már nem lehetett megoldani egyszerű diétával vagy gyógyszerszedéssel, napról napra percre pontosan ki volt számolva mikor kell megkapnia az injekcióját, hogy karban tartsák az egészségét, mely az évek során egyre gyengült. De mégsem gyengült le annyira, hogy az életébe került volna és Sophie, na meg a környezete sokszor gondolkodott azon, vajon meddig képes kitartani? Talán megéri a nyolcvanat is.

Lucy tudta, nincs könnyű dolga ennek a csodálatos asszonynak. Néha neki is voltak hangulatváltozásai, nyűgös pillanatai, ami ebben az állapotban érthető, de mégis bámulatos erővel és bátorsággal viselte a betegségei okozta kínokat, gyötrelmeket, s a hozzá társuló depressziót. És Lucy nem csak azt érezte a feladatának, hogy tökéletesen ellássa, hanem hogy lelket öntsön belé, amikor muszáj és ne hagyja, hogy az elkeseredés felülkerekedjen rajta. Lucy kellemes jelenség volt, bájos arccal, feltűzött egyszerű kontyával és amint elmosolyodott, az valahogy meghatotta a betegeket, felfigyeltek kellemes jelenségére, angyali tekintetére. Sosem volt szomorú és mindig elkerülte a szomorú szavakat. Most is inkább témát váltott, letette az ágy szélére a vesetálat és frissen, üdén odalépett az ablakhoz.

– Mit szólna hozzá, ha kinyitnám egy kicsit az ablakot? A friss levegő jót fog tenni, majd meglátja – alig hogy kimondta, már húzta is el a gyönyörű csipkefüggönyt. Amint a levegő bezúdult a szobába és szerencsére felkavarta az odabent eluralkodó állott szagot, várt egy kicsit. – Lélegezzen mélyeket.

– Néhány apró dolog valóban jó hatással van az emberre. De ami ezután következik, ahhoz egyáltalán nincs kedvem – sóhajtotta Sophie.

– Nekem sincs, higgye el, de muszáj megtennem a maga érdekében – válaszolta Lucy csendesen. – Nos, mutassa a karját, minél előbb esünk túl rajta, annál jobb.

Sophie kedvetlenül húzta fel a hálóingje ujját.

– Gyönyörű, nem de? – mutatta Lucynak a könyökhajlatot, aki mindenki másnál jobban ismerte. Tele volt szúrásokkal, az erei néhol beduzzadtak, kék foltok tarkították. Olykor a hasába is szokott kapni injekciót, de mostanában inkább ide kérte.

– Láttam már ennél szörnyűbbet is – felelte Lucy, mialatt az kinézett magának egy megfelelőnek látszó eret és azt tapogatta. Még jó, hogy nem vénába kell szúrnia, hanem mellé valahova, ahol helyet talál, ez az injekciók szúrása közül a legegyszerűbbekhez tartozott. Egyesek saját maguknak is be tudták adni.

– De szebbet is – mondta szomorúan Sophie és inkább elfordította a fejét. Nem akarta látni, amint a bőre felé közelíti a tűt. Sőt, a petyhüdt bőrét, fáradt végtagját, ráncos kézfejét sem akarta látni és inkább arra gondolt, amikor még ezek a karok olyan szépek voltak. Élvezet volt simogatni őket, s testápolóval kényeztetni a bőrét egy forró fürdés után. Vagy csak egy egyszerű szappannal a háború ideje alatt, ami sosem szárította ki a bőrét.

– Így ni! Készen is vagyunk. Látja, semmiség volt az egész! – simogatta meg a kézfejét Lucy, miután gyorsan

beleejtette a vesetálba az emberekben mindig félelmet keltő fecskendőt.

Az asszony rápillantott kedvenc nővérére, és ahogy elnézte a fiatalságát, irigyelte őt. Sophie tisztában volt vele, már sosem lehet olyan állapotban élete hátra lévő részében, amikor ne kínozná semmi. Lucy valóban ügyes volt, jól értett a betegápoláshoz és úgy szúrt, hogy azt valóban alig lehetett érezni.

– Köszönöm – Sophie mindig érzett egy kis hálát a gondoskodása, odafigyelése iránt, s olyan jól esett tudni, hogy valaki törődik vele. Egy időben ő is belekóstolt a betegellátásba, katonákat ápolt a háború idején és most értette meg igazán, miért voltak annyira hálásak neki olyan apróságokért, hogy megtörölte a homlokukat, átkötötte a sebeiket vagy megetette, megitatta őket.

Lucy csak bólintott, aztán felállt az ágy széléről és az ablakhoz lépett, hogy még jobban kitárja annak mindkét szárnyát. Majd lenézett az asszonyára és kacsintott egyet.

– Azt hiszem, megérkezett az unokája – éppen elkapta azt a pillanatot, amint egy fiatal hölgy szállt ki a taxiból a kovácsolt vaskapu előtt.

– Lilli? – az asszonynak egyből felcsillant a szeme. Több unokája is volt, de számára egyértelmű volt, melyikük az. Lilli, a kedvence, aki annyira közel állt a szívéhez, hogy már-már a lányának tekintette. Ő volt az egyedüli a családtagok közül, aki a legtöbbet látogatta.

– Igen, ő az – helyeselt Lucy és jól tudta, hogy ez jobb kedvre deríti az asszonyt. Egyszerűen odáig volt ezért a lányért. Talán jobban szerette őt, mint a saját fiát, Anthony-t.

Sophie-nak nehezére esett ugyan, de felült az ágyon, Lucy pedig megigazította a párnáját, melynek kényelmesen nekidőlhetett, mire az unokája belépett az ajtón. Lilli fiatal volt, fürge és ügyes, nem tartott neki sokáig felszaladni a lépcsőkön a nagyanyja szobájához. Sophie-t viszont joggal

keseríthette volna el a tudat, hogy ő viszont ez idő alatt csak a felüléssel tudott megbirkózni, azonban most nem gondolt saját sérelmeire. Lilli itt volt és kész, s amint megpillantotta bájos unokáját, egyből elfelejtette a fájdalmakat és kiszolgáltatott helyzetét. Mindig erőt merített a látogatásából, talán ez tartotta életben?

– Szervusz, nagymama – mondta halkan a lány és egyből odalépett, hogy homlokon csókolja az idős asszonyt.

– Szervusz, szívem – Sophie nehézkesen emelte a kezét, hogy átölelje. Minden egyre nehezebben ment már…

Lucy pedig csak mosolygott. Magától tudta, mikor van rá szükség és mikor válik feleslegessé a jelenléte. Megfogta a vesetálat és szép csendben magukra hagyta őket, hogy szinte észre sem vették hangtalan távozását a szobából.

– Örülök, hogy itt vagy. Foglalj helyet – mondta az unokájának Sophie, aki arrébb húzta a takarót a lábánál és leült az ágy szélére. Hiába volt odakészítve két szék is Mrs. Farlow látogatói részére, Lilli mindig az ágy szélét választotta.

– Bárcsak más miatt jöttem volna ide, nem panaszkodni neked, nagymama. – Lilli megpróbálta titkolni, de az arcán tükröződött a szomorúság, mikor az arcából hátrasimított egy hajtincset.

– Na! Hát mi történt? – kérdezte Sophie, azonban sejtette mi a baj. Unokája sokat panaszkodott az utóbbi időben, szinte minden titkát ismerte, így a szerelmi ügyeit is.

– Tom elhagyott – vallotta be a lány és más körülmények között valószínűleg tartotta volna magát, azonban most hirtelen rátört a zokogás és ő egyből utat engedett a könnyeinek.

– Nana… azért nem kell olyan tragikusan felfogni a helyzetet – mondta bölcsen Sophie. – Olyan szép lány vagy, majd jön helyette más.

Az asszony valahogy megkönnyebbült, hogy unokája megszabadult attól a fiútól, nem tartotta jó választásnak. És

akit Sophie nem tartott jó választásnak, az nem is állta meg a családban a helyét. Ettől függetlenül sajnálta az unokáját, aki egy áldott jó teremtés volt, nem véletlenül használták ki a fiúk. Főleg ha megtudták, melyik családhoz tartozik... Lilli megjelenésén vagy viselkedésén egyáltalán nem látszott meg, milyen gazdag, minden jó tulajdonsága megvolt, aminek egy normális lánynak meg kellett lennie és ráadásul még szép is volt vállig érő szőke hajával és kék szemével. Jó parti volt és Mrs. Farlow tudta, egy napon kiváló feleség válik majd belőle. Feltehetőleg ha sikerül megtalálnia azt a férfit, aki megérdemli őt. Sophie őszintén kívánta, hogy legalább olyan boldog és hosszú házassága legyen, mint neki volt Andrew-val. S szerencsére a házasság intézményéről Lilli is így gondolkodott és nem úgy, mint azok a lányok, akikkel az egyetemre járt. Félvállról vették az egészet és Mrs. Farlow döbbenten tapasztalta, mekkorát változott a világ, egymást követték a házasságtörések, válások, összeköltözések néhány hónapra hol ezzel, hol azzal. S manapság a nők nem elsősorban a családalapításra gondoltak, hanem a karrierjükre, melynek érdekében képesek voltak feláldozni mindent, hatalmas szerelmeket és még azt is megkockáztatták, hogy kifutnak az időből, s talán sosem lesznek képesek arra, hogy gyermeket szüljenek.

– De nekem ő kell, nagymama! Én őt szeretem – zokogta keservesen Lilli és az asszony úgy sajnálta, holott tudta, hogy így lesz a legjobb neki. Az a fiú csak kihasználta. S jobb ilyen szerelmektől minél hamarabb megszabadulni.

– Csakhogy ez a Tom nem szeretett téged igazán, különben nem tudott volna szemet vetni arra a másik lányra.

– Mitől másabb Fernanda, mint én? És miért éppen ő? Mivel tudhat többet nálam? Mi van benne, ami bennem nincs?

– Az az elkényeztetett liba a nyomodba se érhet – vigasztalta Sophie, s megsimogatta unokája selymes haját. Lilli elmondásából ismerte azt a lányt, meg volt róla a véleménye.

– Mégis őt választotta! – zokogta keservesen és a nagyanyja vállára borult. Nagyon megviselte ez a szakítás, jobban is, mint gondolta volna.

– Egy napon majd örülni fogsz neki, hidd el. Az a fiú, aki már az elején így viselkedik és képes egyik napról a másikra félreállni, az nem érdemli meg, hogy könnyeket hullajts érte.

– Az elején? Négy éve udvarolt nekem, nagymama. Az ősszel még a kezemet is megkérte! – emelte fel keserves hangját Lilli és felháborodva nézett nagyanyja szemébe.

– Négy év az szinte semmi. Hát nem hozzá akartál menni? A házasság egy életre szól és szerintem te olyan férjre vágysz, amilyen nekem volt a nagyapád, nem de?

– Én sosem fogom megtalálni az igazit, mint te, nagyi – bánatosan csóválta a fejét és letörölt az arcáról egy könnycseppet.

– Nekem sem ment olyan könnyen, mint ahogy hiszed. Nem a nagyapád volt az első férfi az életemben. Egy kertész fiába szerettem bele még Franciaországban, aki apámnak dolgozott a birtokon. S az első csalódás sokkal megrázóbb volt számomra és nehezebb volt talpra állnom, mint neked. Ha az a fiú elment, hát elment. És mit hagyott hátra, egy jegygyűrűt, ami még mindig ott csillog az ujjadon? – Sophie sejtette, unokája miért viseli még. Nem akarja elfogadni a tényt, hogy elhagyták. – Azt hittem, Maximillian ki fog tartani mellettem, de tévedtem. Apám kitagadott miatta és egyedül maradtam Anthony fiammal. Nehéz időszak volt, de túléltem.

– Mert te erős vagy nagymama, de én… Én képtelen vagyok túljutni rajta. Inkább belehalok... – zokogta a lány és Sophie magához ölelte.

– Ugyan már! Ne beszélj ilyen butaságokat! Emlékszem, akkoriban én is azt hittem, belepusztulok. De ott volt nekem Anthony, egy ártatlan kisfiú, akit fel kellett nevelnem. A te helyzeted egész más, lényegesen könnyebb, hiszen neked csak egy gyűrű maradt ebből a szerelemből, amit bármikor

lehúzhatsz az ujjadról és behajíthatsz a kukába. És ez még csak a kezdet, ha tudnád akkoriban mennyi mindenen kellett keresztülmennie az embernek! A mai fiatalok el sem tudják képzelni, milyen volt a helyzetünk akkoriban. De szerencsére nem adtuk fel, sosem adtam fel és íme, még mindig itt vagyok. A mindennapi gondok mellett átvészeltem két világháborút, borzalmas szegénységet, elhagytam a hazámat, kontinensről kontinensre vándoroltam a nagyapáddal, mialatt három gyermeket szültem és az évek során eltemettem azokat a csodálatos embereket, akiket a legjobban szerettem… Már csak ezek a fényképek őrzik az emléküket ezen a földön, hogy valaha ők is léteztek és hatalmas boldogságot szereztek nekem – mutatott a mellette álló kis asztalra és elhomályosult a tekintete.

Lillinek rá kellett döbbennie, milyen csodálatos asszony a nagyanyja, mint minden alkalommal, amikor eljött ide. Tanulságos volt minden egyes mondata és a találkozásaik erőt adtak a lánynak, holott neki kellett volna erőt adnia imádott nagymamájának. De Mrs. Farlownak közel a hetvenhez sem volt rá szüksége, inkább a családjának őrá.

– És mit csináltál, mikor egyedül maradtál Anthony nagybácsival? – érdeklődve nézett Sophie-ra és ismét kisgyermeknek érezte magát, amikor az asszony számtalanszor olvasott fel mesét neki. Azonban az a mese, ami most következett, azt az élet írta.

– Hát, ez egy hosszú történet... – sóhajtotta Sophie.

– Nem baj, van időm… még ha éjfélig tart, akkor is… – mosolygott Lilli. Már nem volt a lakásában senki, aki hazavárta volna.

Amikor Sophie visszatért a tanyára Consueloval jól tudta, hogy új élet kezdődik a számukra. Mindent elvesztett, amit csak lehetett, és ha nem lett volna ott a kisfia, biztosan feladta volna. Rettentően fájt, hogy kirekesztett lett, és a családja úgy

dobta el magától, mint egy darab rongyot. Consuelo jósága és szeretete átsegítette a nehéz időszakon, neki köszönhette, hogy Sophie nem omlott össze. Nemcsak sorstársak voltak, hanem isten ajándéka egymás számára, mindkettejüknek egyformán volt szüksége a másikra. Consuelonak a magány leküzdése végett, végre egy kis fény került a szürke, monoton hétköznapjaiba, az unokahúga színt hozott sivár mindennapjaiba és újra értelmet adott az életének. Sophie pedig az egyetlen támpontot találta meg a nagynénjében, aki többször is bebizonyította a számára, hogy ezerszer jobban szereti őt, mint a saját anyja. S nem egyszer mondogatta, hogy neki Sophie nem egy kedvelt rokont jelent, hanem úgy tekinti, mintha a lánya lenne. Ellátta azzal a mérhetetlen szeretettel, mely évtizedek óta ott gyülemlett a szívében és nem zúdíthatta rá senkire. Azonban a sors most kegyes volt hozzá, elküldte neki Sophie-t és Anthony-t.

A franciaországi látogatásuk után két hónappal egy váratlan levél érkezett a tanyára, Mercedes írta. Sophie már a címzésen egyből felismerte anyja gyönyörű gyöngybetűit és remegő kézzel bontotta fel, melyben Mercedes azt kérte a lányától, hogy bocsásson meg neki, amiért nem tehetett semmit az érdekében. Leírta, hogy Hercule továbbra is hajthatatlan és megtiltotta a családnak, hogy bármilyen kapcsolatot is létesítsenek a lányával. Sőt, még a nevét sem szabad kiejteni a házban, még a cselédeknek sem. Egyszer és mindenkorra halottnak tekintette Sophie-t, s Mercedes megható soraiban bevallotta, hogy mennyire fáj ez neki és együtt érez Sophie-val. Most is titokban vetette papírra a gondolatatit és arra kérte a lányát, hogy ne válaszoljon neki, nehogy az apja gyanút fogjon. Többször is leírta, mennyire sajnálja a dolgot. Sosem tudta igazán kimutatni az érzelmeit, de higgye el, nagyon szereti őt és a halála napjáig szeretni fogja. És a szíve majd bele szakad a bánatba, amikor rá gondol, de bármit tegyen is Hercule, sosem fogja elfelejteni Sophie-t, s

utólag azt is bevallotta, hogy ő volt a kedvenc gyermeke... Még egyszer gratulált a babához és arra kérte lányát, ne adja fel. Tudja, milyen nehéz helyzetbe került és Mercedes ismerte annyira Consuelot, hogy biztos lehetett benne, mindenben támogatni fogja Sophie-t, ha már az anyjának le kell mondania róla. És egyúttal arra kérte Consuelot, ő is bocsásson meg nekik, mert a Walland családnak fogalma sincs, mit művelt. Továbbá biztosította őket afelől, amint lehet írni fog és tudatja majd, mi van velük, azonban a válaszadás lehetőségét egyből elvetette. Hiszen úgysem jutna el hozzá egyetlen levél sem, Hercule egyből elégetné őket, mint az összes többit. Végül Mercedes azzal búcsúzott, milliószor csókolja őket és imádkozni fog a lányáért. A lap aljára utóiratként pedig azt írta: „Sose vond meg a szeretetet a gyermekedtől, csak mert mások úgy akarják, különben úgy jársz, mint én. Örökre a szívembe zártalak benneteket és imádkozom értetek. Amint lehet, újra írok. Mama."

Sophie zokogott, miután elolvasta anyja sorait. Szóval mégis létezik még a családjában valaki, aki szereti őt? Mégis hatott az anyjára a Consueloval való találkozása a boltban? Írt neki… és biztosította a szeretetéről... Sophie elolvasta a levelét újra meg újra, s a széthajtogatott papírlapból felszálló illat az anyjára emlékeztette. Ezt a finom parfümöt használta Mercedes évtizedek óta, s az illatát Sophie ezer más közül is felismerte volna. Annyira hiányzott neki, mint minden más… Legfőképpen az anyai szeretet, amit sosem kapott meg otthon. De most Mercedes azt írta, mindig szerette és ő volt a kedvenc gyermeke… Sophie pedig nem tudta, mit gondoljon, különös érzelmek kavarogtak benne. Örüljön, vagy sírjon? Jól esett neki, hogy az anyja végre tett egy lépést felé, melyben kifejezte érzelmeit, csak már túl késő volt. Ezt sokkal korábban kellett volna megtennie, s meg kellett volna védenie az apjával szemben.

A lelki fájdalmak ellenére valahogy mégsem teltek olyan nehezen a napok a tanyán, Sophie jól érezte magát Consueloval és a kisfiával.

Anthony rettentően aranyos kisbaba volt és nyugodt, csak örömet szerzett az anyjának. És Sophie elhatározta, sosem fogja megvonni tőle azt a szeretetet, amire egy gyermek vágyik. Sosem fog lemondani róla vagy eltaszítani magától, hiszen a saját bőrén tapasztalta meg milyen szörnyű érzés, ha valakit a szülei eldobnak, mint egy rongyot. Azelőtt nem gondolta volna, mekkora erőt meríthet az ember a szülői felelősségből és milyen húzóerő egy kis csöppség. Anthonynak nagyobb szüksége van rá, mint gondolná, s állandóan az járt Sophie fejében, hogy nem adhatja fel, mert fel kell nevelnie a fiát.

Szerencsére Consuelonál békés otthonra leltek, nyugodt környezetben a hegyek között. Sophie szinte minden percét a fiának szentelte, rengeteget játszott vele és mindig kivitte sétálni a friss hegyi levegőre. Hamar megszerette a svájci hegyeket és gyorsan beleszokott a tanyai életbe. Már nem hiányzott neki az a gazdagság és jólét, ami Franciaországban körülvette. Szinte észre sem vette, hogy nincsenek körülötte cselédek, s megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy felszabadult az illemtanórák alól, nem kellett esténként zongoráznia valami unalmas szonettet, csak mert a szülei elvárták tőle. Sőt, a szép ruhái és ékszerei sem hiányoztak. És tulajdonképpen a szülei sem, hiszen neki új családja lett Svájcban – Consuelo és Anthony személyében. Egyedül a szülői szeretet volt az, amit hiányolhatott egész életében. Ezt leszámítva boldognak érezte magát a hegyekben, ahová nem jutott el a szinte egész Európát fenyegető veszély. Itt nyugodtak voltak az emberek és Svájcban nem idegeskedtek azon, amit a rádióban hallottak. Vagy legalább is Sophie nem érzékelte. Sok rémhír terjengett, mindenhol azt pusmogták, hogy Németország fegyverkezik és olyan háború kitöréséről

beszéltek, amilyet még azelőtt nem látott a világ. Egyesek szerint nemcsak Európát veszélyezteti, hanem áthúzódhat több kontinensre is, azonban ezt a feltevést sokan túlzásnak tartották. Aztán mégis bekövetkezett az, amitől az emberek rettegtek. A szarajevói merénylet még a kétkedők képzeletét is felülmúlta, s onnantól kezdve nem volt megállás. Elindította a lavinát, s úgy tűnt, mintha a világ megbolondult volna. Legalább is Európa, úgy látszott, a vesztébe rohan.

1914. július 28-án a merényletre válaszolva az OMM hadat üzent Szerbiának. Sophie-t is nagyon meglepte a hír, mikor meghallotta a rádióban, de különösebben nem foglalkozott vele. Azonban két nappal később már felkapta a fejét, mikor bejelentették, hogy Párizsban meggyilkolták J. Jaures-t, szocialista politikust. Augusztus 1-én Németország hadat üzent Oroszországnak, s amikor Franciaország fegyveres támogatást ígért Oroszországnak, Sophie szívébe belehatolt a félelem. Tudta, hogy a hazája semmiféleképpen sem maradhat ki ebből a háborúból, mely már most borzalmasnak ígérkezett. Consueloval döbbenten hallgatták a híreket és Sophie aggódott a családjáért, még ha azok ki is tagadták őt. Minden nap történt újabb fejlemény, sajnos csak rossz hírek érkeztek, a német csapatok benyomultak Luxemburgba, másnap pedig Belgiumba, majd a német kormány hivatalosan is bejelentette, hogy hadat üzen Franciaországnak. Sophie-n soha nem látott aggodalom lett úrrá, azonban a családja a jelek szerint nem aggódott. Legalább is Mercedes soraiból nem tűnt ki, hogy túlzottan foglalkoztatta volna a háború gondolata, a legújabb levelében említést sem tett róla.

– A szüleid biztonságban vannak, hidd el – próbálta nyugtatgatni Consuelo az unokahúgát egyik reggel, miután az megkapta és hangosan felolvasta a levelet.

– Vagy csak nem merte megírni, mi van velük valójában, hogy ne idegeskedjek – sóhajtotta Sophie.

– Én Mercedest nem úgy ismerem, mint aki nem merné leírni az igazságot. Elvégre a Walland család mindig is jómódú volt, nem hiszem hogy hatna rájuk egy gazdasági válság. Hercule bebiztosította a család jövőjét.

– Nem is az anyagi helyzetük miatt aggódok, hanem Xavier-ért. Mi lesz, ha besorozzák? Ő alkalmatlan lenne katonának, nem olyan élethez szokott.

– Szerintem pedig az apádnak van akkora befolyása és ismertsége, hogy el tudja intézni a mentességét, ne aggódj. Jól ismerem Hercule-t és ha a fiáról van szó... – Igen, ha valakit nagyon szeretett, azt meg tudta védeni mindentől, aki viszont felkeltette a gyűlöletét, annak nem kegyelmezett. És Sophie sokszor tette fel magának a kérdést, vajon az apja szerette-e valaha?

Az anyja további levelei is megnyugtatóak voltak, noha Sophie később kapta meg őket, mint szokta – valószínűleg a háború miatt. S mivel a háború szele nem érintette az életüket Consueloval, ugyanúgy teltek a napjaik, mint eddig – mialatt Európába hatalmas pusztítás ment végbe. Svájc biztonságos helynek számított, a menekültek elözönlötték az országot, rengetegen akartak a családjukkal letelepedni. És Sophie hálát adott az égnek, hogy annak idején Consuelot választotta és visszajött vele a hegyekbe. Anthony csodálatos kisfiú volt, szépen nőtt és az anyjára hasonlított. Sophie nagy örömét lelte benne. 1915 tavaszán, amikor a rádióban bemondták, hogy május 7-én a németek elsüllyesztették a Lusitania nevű amerikai személyszállító hajót, az anyja akkor írta meg neki, hogy Xavier-t besorozták.

– Szóval apa mégsem tudta elintézni – sóhajtotta a lány és elkeseredetten nézett maga elé, mialatt Mercedes gyönyörű betűit bámulta és próbálta megérteni, vajon milyen lelki állapotban lehet most az anyja.

Mercedes még azt írta, hogy Sophie és az unokája miatt legalább nem kell aggódnia, ők biztonságban vannak a svájci

hegyekben, Xavier-ért pedig minden este imádkozik. Fájlalta, hogy nem láthatja a lányát és az unokáját, s most már a fiát sem, aki igencsak gyenge idegzetű és tartott attól, nem bírja majd a katonai kiképzést. Félő volt, hogy a Walland család a lányuk után a fiukat is elveszítheti. És nem telt bele fél év, mire a tragédia bekövetkezett. Sophie kétségbeejtő levelet kapott az anyjától, Xavier életét vesztette szolgálat közben. Sophie gyűlölte a háborút, idegességében összetépte a levelet és fel alá járkált a konyhában, miközben úgy érezte, majd felrobban mérgében.

– Haza kell mennem – jelentette ki különös elszántsággal, ami Consuelot megrémisztette.

– Tudom, mennyire fáj a testvéred halála, de ne légy meggondolatlan, kedvesem – mondta az asszony. Mondjuk, abban maga sem bízott, hogy meg tudja állítani az unokahúgát. Amit egyszer Sophie a fejébe vett, attól úgysem lehetett eltántorítani.

– Anyámnak szüksége van rám, s talán az apámnak is. Elvesztették a fiukat, már csak én maradtam nekik. Más idők járnak, talán az apám hajlandó lenne szóba állni velem – töprengett hangosan, s a remény parányi szikrájától ismét felcsillant a szeme.

– Én nem akarlak kiábrándítani, de Hercule sosem lenne képes megbocsátani neked. Ahhoz túl makacs és önfejű, a kőszívét sosem lehet megtörni. – Sajnálta, hogy ezeket kellett mondania, amivel szomorúságot keltett a lányban, de jól ismerte a bátyját. E téren már volt tapasztalata… Meglepődve vette észre, hogy Sophie nem adta fel, a szíve mélyén még reménykedett a megváltozhatatlanban. Ő már sosem fog tartozni a Walland a családhoz, mint ahogy a nagynénje sem. És történhet bármi, lehet háború, szegénység, éhség, de ezen a világvége sem változtathat.

– Jóval vigasztalsz – felelte és a tekintete elárulta, hogy nem hitt neki.

– Ez az igazság. Ami szívemen, az a számon. – Consuelo sosem kertelt, kimondta amit gondolt. Mindig őszinte volt és korrekt, Sophie ezt szerette benne a legjobban. – Különben sem lenne tanácsos odamenned, Franciaország hadban áll Németországgal. Ebben a kegyetlenné vált világban bármi megtörténhet és neked különösen vigyáznod kell magadra. Gondolj a fiadra, mi lesz Anthony-val, ha veled valami történik? Ki fogja a gondját viselni?

A háború már így is rengeteg ártatlan emberéletet követelt és ki tudja, mi történne egy védtelen, egyedül álló nővel, ha olyanok karmai közé kerülne, akik finoman szólva nem kedvelik a franciákat? Sophie senkitől sem tudna segítséget kérni és bolondság lenne elindulnia háború sújtotta területre egy hiú ábránd miatt. Hercule már egyszer kidobta a saját házából és ugyanazt tenné most is, hiába tört ki azóta egy borzalmas háború és hiába veszítette el a fiát. A döntése szent volt, sérthetetlen és megváltoztathatatlan. Sophie-nak rettentően nehéz volt belátnia, hogy nagynénjének igaza van, most már nem csak saját magáért felelős, elsősorban a fiára kell gondolnia. Hiszen Anthony-nak rajta kívül nem volt senkije. Borzasztó nehéz volt saját érdekeit háttérbe szorítania és nyugton maradnia a hegyekben. Consuelo azonban jól tudta, ez csak egy ideiglenes állapot és amint lehet, Sophie ismét megpróbál hazatérni. Majd ha véget ér a háború, azonban az egyre nagyobb méreteket öltött és egyre nagyobb pusztítást végzett, úgyhogy az emberek joggal hitték azt, hogy sosem lesz vége. Európa szétmarcangolja önmagát.

Fél évvel Xavier halálhíre után Mercedes újabb kétségbeejtő levelet küldött a lányának. Megírta, milyen szörnyűvé vált az életük otthon, Hercule belebetegedett fia elvesztésébe, ágynak esett és az orvos semmi jóval nem bíztatta; a szíve lassan fel fogja mondani a szolgálatot. Mercedes bevallotta, hogy nem bírja már tovább ezt a szenvedést… Most az egyszer a talpára áll, szembeszáll

Hercule akaratával. Mert nem fognak belehalni a bánatba, egyszerűen nem halhatnak bele. Hercule szerint mindkét gyermeküket elveszítették és nincs miért élniük tovább. Mercedes viszont úgy gondolta, hogy igen is van. És elég volt a fájdalmakból, az önkínzásból. Lehet, hogy a fiukat örökre elveszítették, de a lányukat nem. Mercedes leírta, hogy a férje tudta nélkül küldte el ezt a levelet, melyben a lánya megbocsátásáért esedezik, és arra kéri, hogy térjen haza. Sophie nem akart hinni a szemének, újra és újra elolvasta a levelet és zokogott örömében. Az anyja mégis kiáll mellette, most az egyszer életében először szembeszáll a férje akaratával, a lányáért és az unokájáért. Mercedes megírta, mennyire hiányzik neki Anthony, úgy szeretné végre magához ölelni, hiszen csak egyszer látta kisbaba korában, mikor Consueloval véletlenül összefutottak abban a boltban. Akkor sem merte megérinteni... De ennek ezúttal vége. Sosem fogja visszafojtani az érzelmeit többé, nem érdekelte sem Hercule, sem a társadalmi előítéletek, sem senki más. Itt az ideje, hogy boldogok legyenek végre és együtt lehessen a lányával meg az unokájával, amíg lehet. A kegyetlen háború és Xavier elvesztése sok mindenre rádöbbentette, átváltoztatta az egész életét. Mercedes Sophie-ra bízta a döntést, bármikor jöhet, amikor akar, de azt azért beleszőtte a mondataiba, hogy a legszebb ajándék számára az lenne, ha együtt töltenék a karácsonyt. Sophie novemberben kapta meg a levelet, s minél előbb indulni akart. Most már semmi sem akadályozhatja meg abban, hogy végre visszatérjen a családjához. Sophie-ban nem volt semmi keserűség, ő gondolkodás nélkül megbocsátott az anyjának és az apjának is, el akarta felejteni ezt a pokoli három évet, amit kirekesztettként, távol kellett töltenie tőlük. De most már minden rendbe jön…

A szívébe egy részről öröm vegyült, másik része pedig sajgott, hiszen ez azt jelentette, hogy el kell hagynia Consuelot. Sophie megpróbálta rávenni a nagynénjét, hogy menjen ismét

vele, Consuelo azonban feleslegesnek tartotta az utazást. Ő amúgy is félt volna átlépni a határt a háború miatt, meg különben sem tartozott már a Walland családhoz és ez így marad, örökre. A meghívás egyedül Sophie-nak szólt és a kisfiának, rá nem tartottak igényt és őszintén szólva, ennyi év után az asszony már nem is akart egykori családjához tartozni. Az ő élete itt volt a hegyekben és jól tudta, hogy nem érezné jól magát Hercule házában. Biztosan visszavágyna ide, ahol több mint harminc éve tengette a napjait és a megszokott életén már nem igazán változtatna. Egyedül azt sajnálta, hogy nem fogja látni többé az unokahúgát és azt a gyönyörű kisfiút, akit ő segített a világra. Sophie megígérte, hogy amint a helyzet engedi, eljön meglátogatni az asszonyt a fiával és nem csak évente egyszer, hanem annyiszor ül majd vonatra, ahányszor csak teheti. Azonban ez egyelőre csak távoli álomnak tűnt, amíg javában tombolt a háború.

Vegyes érzelmek kavarogtak Sophie-ban, amikor csomagolni kezdett. Nem akart magával vinni sok holmit, egy bőröndöt pakolt csak tele, amiben javarészt a kisfia ruhái voltak. Saját magának nem pakolt ruhákat, csak a legszükségesebbet, hogy ne kelljen sokat cipelnie, így is nehéz lesz egyedül elindulnia egy gyerekkel. Most nem volt senki, aki elkísérte volna. Ezt az utat egyedül kellett megtennie, mint ahogy a hegyekbe is egyedül jött. El sem akarta hinni, hogy végre elérkezett a visszaút ideje. Sajnálta Consuelot, aki most ismét beletemetkezhet a magányba, de semmiféleképpen nem tudta rávenni az asszonyt, hogy tartson vele. Végül megértette az érveit, a szíve döntését, mint ahogy az asszony is megértette őt. Bármennyire is hálás volt neki és szeretett itt lenni a hegyekben, Sophie-nak vissza kellett mennie a családjához. És ez így van rendjén. Annyit imádkoztak érte, hogy megtörténjen a csoda, meglágyuljon az otthoniak szíve, és amikor végre bekövetkezett, amire oly régóta vártak, egyikőjük sem gondolta volna, hogy ilyen fájdalmas lesz.

Azonban az élet így működött, ha egyik oldalról kaptak valamit, akkor a másik oldalon elveszítettek. Isten egyik kezével ad, a másikkal elvesz, mondogatta mindig bölcsen Consuelo és maga sem gondolta volna, egyszer mennyire igaza lesz.

Fájó szívvel ölelték át egymást és mindkettejük szeméből potyogtak a könnyek, mikor elbúcsúztak az állomáson és Sophie felszállt a vonatra. Annak ellenére, hogy háború volt, szép számmal voltak utasok a szerelvényen. Sophie egyből a legközelebbi ablakhoz furakodott és lehúzta azt, melyen besüvített a hideg szél és kicsit csípni kezdte az arcát, de nem bánta. Amíg lehetett, látni akarta Consuelot, ahogy az asszony könnybe lábadt szemmel nézte őket... ahogy elindultak a kerekek lázasan integettek egymásnak, amíg látták a másikat, aztán csak egy távoli pontnak látszottak a homályos tekintetükben... majd eltűntek a látótérben, s mindenki ment a saját útjára... Consuelo visszatérhetett egykori sivár hétköznapjaihoz, Sophie és fia számára pedig új, reményekkel teli élet kezdődött.

TIZEDIK FEJEZET

Az utazás végtelennek tűnt Sophie számára. Minél jobban szerette volna siettetni az időt, annál lassabban teltek és egyre hosszabbra nyúltak az órák, melyet a vonaton töltött kényelmetlenül. Nem gondolta volna, hogy ennyire fárasztó lesz, a fejét nekidöntötte a hideg ablaküvegnek és bármennyire szerette volna, nem tudta elnyomni az álom. Anthony belefészkelődött az ölébe és az anyjához bújva szendergett, mialatt Sophie is megpróbált pihenni egy kicsit, hogy ne hulla fáradtan kelljen majd az anyja elé állnia, azonban nem sikerült. Hol lehunyta a szemét, hol kinyitotta. Nem emlékezett arra, hogy ennyire fárasztó lett volna az útja Svájcba, amit ráadásul

áldott állapotban kellett megtennie, s a visszaút nem lett hosszabb vagy rövidebb egyetlen kilométerrel sem. De Sophie akkor is megtette volna, ha még ezer kilométerrel többet kellene megtennie. A szüleiért, hogy újra helyreálljon a családi béke, mindenre képes lett volna. Fáradtan, de mosolyogva pillantott az ölében szunnyadó fiára. Amikor a gyermek ébren volt, a saját gyerekkoráról és a szüleiről mesélt neki. És bármi történt is közöttük, csak jót mondott róluk, az unokájuknak. Anthony kíváncsi volt arra, milyenek a nagyszülei, mondjuk még nem tudta felfogni, milyen helyzet teremtődött azzal a számukra, hogy Mercedes hazahívta őket. Legjobban az érdekelte a gyermeket, hova mennek és milyen lehet a birtok meg a ház, melyről az anyja oly sokat mesélt. Ő máshogy élte meg az elmúlt éveket és fogalma sem volt arról, milyen sokat jelent ez az anyjának.

Amikor megérkeztek Párizsba, Sophie el sem akarta hinni, s alig tudott felállni a kényelmetlen ülésről, a karjai, lábai zsibbadtak, minden porcikája sajgott. Nehezen vette kezébe a bőröndöt, mely még súlyosabbnak tűnt, mialatt a másik kezével a fia apró ujjait szorongatta, el nem engedte volna egy percre sem, úgy vigyázott rá, mialatt ott tolongtak ők is a tömegben. Rettentően hideg volt, a feltámadt szél ismét csípte az arcukat, melytől Anthony az elején nyavalygott egy kicsit, de Sophie-nak sikerült megnyugtatnia és állandóan azt hajtogatta, mindjárt hazaérnek. Haza… Vigyázott a fiára, jól felöltöztette, meleg kesztyűt, kötött sapkát és sálat adott rá, melyet még Consuelo készített neki. A drága Consuelo… mennyit köszönhet annak az asszonynak! Jól tudta, élete végéig hálás lesz neki… És hálás lesz az anyjának is, amiért végre megtörte a jeget és szembeszállt az apjával. Mégis csak szerette őt, ahogy azt a leveleiben írta, csak azelőtt valahogy sosem tudta kimutatni. Azonban most bebizonyította és nem kellett volna Mercedesnek kérnie, Sophie azonnal megbocsátott neki, amint a levelét elolvasta. Nem volt a

szívében harag és alig várta, hogy újra láthassa és megölelhesse az anyját.

Nem sok választotta el őket egymástól, már csak egy megfelelő sofőrt kell találnia, akivel három óra autózás után végre elérheti úti célját, az otthonát. Azonban álmában sem gondolta volna, hogy ennyire nehéz lesz találnia valakit, aki elvinné őket. Holott meg volt a pénze rá és némelyik sofőrnek még többet is ajánlott a kelleténél, mégsem vállalta. Amint megmondta nekik a címet, mindegyik egytől egyig visszakozott és a fejét csóválta. Nem értette, mi lelte őket, s mikor már majd egy órát eltöltött azzal, hogy sofőrt keressen maguknak, kezdett ideges lenni.

– Miért nem? Fizetek még többet, csak vigyen el! A kisfiam már nagyon fáradt, nem bírja sokáig a gyaloglást – kérlelte a szakállas férfit, aki furcsa szemekkel nézett rá és a gyermekére. Talán megsajnálja őket, reménykedett benne Sophie, miközben Anthony kezét szorongatta. A kisfia a sírás környékén állt, mint ahogy az anyja is.

A gyermek szerencsére jól viselte az utazást, de már elfáradt annyira, hogy alig állt a lábán, az anyját pedig az dühítette, hogy lehetnek az emberek ennyire érzéketlenek? Legalább a gyerekre lennének tekintettel. Abba bele se mert gondolni mit csinál akkor, ha nem viszi el őket senki.

– Nem a pénzről van szó, hölgyem. Háború van, ha nem vette volna észre!

Sophie valóban nem vette észre, hogyan is vette volna, mikor ő biztonságban tudhatta magát a svájci hegyekben? Az agyában elraktározta az információkat, amit a rádióban hallottak Consueloval, s ezzel le is tudta a dolgot. Azonban azt nem gondolta volna, hogy egy országgal odébb, a hazájában az emberek máshogy élik meg ezt, s a háború mennyire kihat az életükre, mindennapjaikra. A sofőr úgy bámult a lányra, mintha az egy másik bolygóról csöppent volna ide.

– Na és? Attól még nem állhat meg az élet – egyszerűen fogta fel a dolgot és nem gondolt bele, hogy mindez milyen veszélyekkel jár. Consuelo nem véletlenül féltette őket.

– De ha elviszem magát oda, ahová akarja, akkor valószínűleg megáll. Franciaországnak annak a részén nagy az esélye a német támadásának.

A férfi szavai még mindig nem keltettek félelmet a lányban. Miért tart ettől mindenki, az emberek ennyire túlreagálják az egészet? Rendben van, Franciaország hadban áll Németországgal, de ahol a szülei élnek, nem kell támadástól tartani. Aggasztó hírek érkeztek ugyan a nagyvilágból, de csak azok számára, akiknek a hozzátartozóit besorozták a seregbe, akik otthon maradtak, azoknak nem kellett félniük. Sophie teljesen nyugodt volt, mint ahogy az anyja levelei is nyugodtak voltak. Ha valóban veszély lenne, akkor Mercedes nem hívta volna haza őket. Legalább is most nem.

– Nézze, nekem ott van az otthonom és Svájcból jöttem egészen idáig a fiammal, hogy láthassam a szüleimet. Állítólag az apám súlyos szívbeteg. Haza kell mennem... – Sophie fáradtan, kimerülten, elkeseredve nézett a férfira. És mintha Anthony is megérezte volna kilátástalan helyzetüket, egyszer csak elnyúlt a szája és bömbölni kezdett. Sophie azonnal felvette a karjaiba, szeretettel szorította magához és megcsókolta hideg, piros arcocskáját. – Ne sírj, Anthony! – vigasztalta. – Mindjárt hazamegyünk. Ez a bácsi elvisz minket a nagymamához, meg a nagypapához. Ugye, haza visz minket? – fordult Sophie a férfihoz, aki tekintetét végigfuttatta a fiatal anyán és gyermekén.

Sok kérdés fogalmazódott meg a férfiban, vajon mit keres itt egy ilyen fiatalasszony egyedül, a gyermekével? Minek jött vissza Svájcból, mikor az számított az egyik legbiztonságosabb helynek Európában? Fogalma sincs arról, mire vállalkozott. És

ahogy végignézett rajtuk, egyszerűen nem volt szíve otthagyni őket az állomáson.

– Rendben van, szálljanak be – sóhajtotta.

– Köszönöm, uram – mondta Sophie és akaratlanul is könny szökött a szemébe.

– Nehogy elsírja itt magát nekem – válaszolta a sofőr és maga sem értette, hogyan sikerült ennek a lánynak rávennie erre az esztelenségre. Neki két fia volt otthon és esze ágában sem lett volna kockáztatnia az életét egy utas miatt, hogy olyan övezetbe viszi, ahol bajuk eshet. De valahogy nem tudta otthagyni őket, egyedül az utcán… Sajnálta őket és azon imádkozott, hogy csak épségben odaérjenek a megadott címre. Nehéz idők jártak, kevés volt a segítőkész ember, mindenki önző volt, csak magára gondolt és a családjára. Eszébe jutott a felesége, mit szólna, ha megtudná, hogy a férje egy idegen lány és gyermeke miatt kockáztatja az életét? Mikor megígérte, hogy nagyon vigyáz és óvatos lesz, hiszen gondolniuk kell a gyerekekre. Ki fogja őket felnevelni, ha velük történik valami?

Azonban most nem bírt könyörtelennek lenni, az emberekből mostanában hiányzott egy nagy adag emberség és megértés, a segítő készségről nem is beszélve… Hihetetlen, milyen borzalmakat okozott a háború, ami úgy látszott, tönkreteszi egész Európát. És nem csak Európát, hanem a lelkeket is szívtelenné teszi. Nem tehetett róla, de megsajnálta ezt a leányanyát, s amikor elindultak álmában sem gondolta volna, hogy az út végén még ennél is jobban sajnálni fogja. Mert amikor megérkeztek a megadott címre, már messziről látták, hogy nem egy ház, egy otthon fogadja őket, hanem egy lerombolt kőtömeg. Sophie nem akart hinni a szemének.

– Biztos ez az a cím? – tette fel jóhiszeműen a kérdést a sofőr, hátha reménykedhet benne, de felesleges volt. Ez a lány csak tudja, hol laknak a szülei. Azonban itt senki sem lakott, a ház le volt bombázva, csak az egyik oldalfala állt.

– Uramisten! Mi történt az otthonommal?

Az otthon, mely annyira hiányzott neki, úgy örült, hogy végre visszatérhet és most tessék! Romokban hevert minden. Gyorsan kiugrott a kocsiból és odaszaladt a lerombolt épülethez, hogy közelről is szemügyre vehesse, közben az arcán végigfolytak a könnyek. Látszott, hogy egy bomba intézte el, s tette szinte a földdel egyenlővé a házukat. Közben a férfi is kiszállt és csendben odalépett Sophie mellé, mialatt az észre sem vette, csak amikor rátette a kezét a vállára és halkan sziszegte.

– Azok a mocskos németek… – Nem kellett volna ide jönniük, de a lány annyira akarta. Bárcsak ne hozta volna el őket, akkor megkímélte volna ettől a látványtól. Borzalmas lehet a saját otthonát így viszont látnia az embernek.

– Hol vannak a szüleim? – Sophie-ba most hasított először a félelem. Szóval erről beszéltek az emberek? S Consuelo is ettől féltette? Istenem, milyen naiv volt amikor azt hitte, hogy a háború csak Franciaország közvetlen határát érinti és csak azoknak kell félniük, akiket kivezényeltek a frontra. A valóság sokkal komolyabb volt és sokkal veszélyesebb. És ahogy nézte a lerombolt épületet, nem akarta elhinni, hogy ez megtörtént velük, éppen velük. Egy eltévedt bomba lehetett, ami az ő házukat találta el. De miért éppen a szülei házát? Körbetekintett, ami még nagyobb fájdalmat okozott és elkeseredettségét, a szomszédjuké sértetlenül állt. Hogy lehetnek ennyire szerencsétlenek? Az anyja hazahívta és úgy várta… Nem értette, hogyan történhetett mindez, az anyja miért nem figyelmeztette, mi várhat rájuk? Hogy nincsenek biztonságban? Vagy miért nem költöztek el arra az időre, még be nem fejeződik a háború? Vagy legalábbis megszűnik a német veszély? Azonban ezek a németek veszélyt jelentettek szinte mindenkire, nemcsak a franciákra, egész Európa rettegett tőlük. Sophie máris gyűlölte őket, miattuk vesztette el a szüleit. Istenem, vajon hol lehettek, amikor találat érte a házukat?

Felidézte anyja sorait: „apád súlyos beteg, egész nap csak fekszik az ágyában. Rendetlenkedik a szíve, s az orvosok nem sok jóval bíztatnak.” Te jó ég, lehet hogy Hercule épp az ágyában feküdt, amikor becsapódott a bomba? Mercedes pedig éppen mellette ült és ápolta, amikor… amikor hirtelen vége lett mindennek? Egyre esztelenebb gondolatok fogalmazódtak meg a lány fejében. Akkor ez azt jelenti, hogy a szülei még mindig ott vannak a téglák, kövek és mindenféle törmelékek alatt? Ott fekszenek, és senki nem tesz értük semmit. Miután a bomba becsapódott és elvégezte pusztítását, senki nem nyúlt a romokhoz? A szülei ott fekszenek alatta?

– Nem, az nem lehet! – kiáltott fel fájdalmában Sophie és fogalma sem volt, mi lett úrrá rajta, de odaszaladt a romokhoz és eszeveszettül dobálni kezdte a törmelékeket. – Anya, apa! Hol vagytok?

– Mit művel? Hagyja abba! – a férfi utána ugrott és lefogta a lányt, aki képes lett volna a föld mélyéig hatolni és a saját körmeivel is kikaparni a szülei holttestét, ha kell.

– Hagyjon békén! Látnom kell őket, viszont kell látnom őket... – zokogta. Élve vagy halva, de látni akarta őket még egyszer, utoljára és elmondani nekik, hogy végre hazajött hozzájuk… és megbocsátott nekik… és sosem fogja elfelejteni őket… Te jóságos ég, mi lett a családjával? Már Xavier sem volt az élők sorában. Őrült képzeteitől a férfi erőteljes hangja mentette meg.

– Miből gondolja, hogy itt vannak a romok alatt? És ha éppen nem tartózkodtak itthon? Vagy már elszállították őket? Az is lehet, hogy valamelyik kórházban ápolják a szüleit… – próbált reményt kelteni ebben a lányban, akinek a gyermeke ott sírt a kocsiban. Sophie pedig térdre borult, úgy zokogott.

– Nem, meghaltak. – Tudta, érezte, a szíve megsúgta neki…

– Álljon fel kérem, nem hagyhatja el magát! Gondoljon a fiára – próbált meg lelket önteni belé a sofőr és ő sem értette

mi történik körülötte. Hát tényleg megbolondult a világ? Az emberek ölik egymást, bombák potyognak az égből, bármikor meghalhat bárki és ő azon kapta magát, hogy egy idegen lányt próbál vigasztalni. Talán azért viselte a szívén a sorsát, mert volt egy aranyos kisfia. A sofőrnek pedig kettő otthon és át tudta érezni a helyzetét. Hiába kegyetlen a világ, ahol talán élni sem érdemes, de a gyerekeinkért muszáj mindent elviselnünk, kibírnunk, átvészelnünk. S talán ez volt az egyetlen dolog, ami erőt adott, az élet mozgató rugója. S egyszerűen nem tudta otthagyni a földön zokogó, szerencsétlen teremtést, inkább felemelte és átölelte.

– Ne sírjon! Még korán sem biztos, hogy meghaltak. Talán valamelyikük túlélte, szerencsésen kórházba szállították és... – akkor jutott eszébe egy mentő ötlet – Mi lenne, ha megkérdeznénk valamelyik szomszédot?

Ezzel reményt ébresztett a lányban, de csak addig a pillanatig, míg Sophie valamelyik ismerőssel nem találkozott. A második szomszédjukat találta csak otthon, a közvetlenül mellettük lakókhoz hiába csöngetett be. Mondjuk, az is megfordult a fejében, hogy otthon voltak, csak nem mertek ajtót nyitni. Nehéz idők jártak felettük és az emberek nagyon féltek. Sophie lesújtó hírt kapott, az idős asszony, aki ajtót nyitott, és akit a lány gyerekkorától ismert, először alig akarta megismerni a lányt, aztán végül emlékezett rá. Azt hitte, apáca lett belőle, Hercule ugyanis azt mondta mindenkinek, ha a lánya felől kérdezték, hogy elkerüljék a szégyent. Az asszony biztosra vette, a lány apja meghalt a robbanáskor, az anyját viszont elvitte a mentő. Később hallották, hogy Mercedes nem élte túl az utat, mire a kórházba értek, már nem lehetett rajta segíteni, tolmácsolta az asszony, Sophie pedig értelmetlenül nézett maga elé. Vége. Mindennek vége. Többé nem láthatja őket. Csak a fia maradt a számára, akit szorosan ölelt magához.

– Jöjjön, visszaviszem Párizsba – ajánlotta fel a sofőr, Sophie pedig a fejét rázta.

– Maradnom kell.

– Nem lenne túl biztonságos sem magának, sem a fiának.

– Jelen pillanatban azt sem bánnám, ha most agyon lőne valaki – mindenét elvesztette. Most már tényleg nem volt családja. És ő még naivan azt tervezgette, milyen szép karácsonyuk lesz.

– Ne mondjon ilyet. Lehet, hogy a szülei meghaltak, de maga nem. Élnie kell, a fiáért. Jöjjön velem, Párizsban jobb.

– És mihez kezdjek ott? Nem ismerek senkit. – Mondjuk, itt sem sok ismerőse maradt. De az emlékek ide kötötték.

– Nem bánom, de nekem mennem kell – közölte szomorúan a férfi, így is sokáig maradt. Sophie pedig elismerően bólintott, s üres tekintettel meredt maga elé, mialatt a fia kezét szorította. A férfi halkan még hozzátette, mielőtt megfordult és beült volna a kocsijába. – Isten óvja!

Ki tudja, a lány meghallotta-e vagy sem. Legalábbis nem reagált rá, de a férfi remélte, hogy eljutott az agyáig, s megérintette a lelkét. Őt megrendítette ez a találkozás és el sem kérte a fuvar árát. Mondjuk, ha Sophie pénzt akart volna adni neki, semmiféleképpen sem fogadja el. Elfeledkeztek róla, ami ebben a helyzetben érthető is. Szörnyű látvány volt otthagyni az utcán a lányt a fiával, mögötte a szomorú valóság, romba dőlt otthona, csak a pusztítás nyomai és a tudat, hogy elvesztette a családját. Istenem, hány ilyen reménytelen arcot látott, üres, elkalandozó tekintetet, lehangoló valóságot. Ez volt a háború, mely során hányan vesztették el szeretteiket, otthonukat, hitüket. És még koránt sem volt vége.

Sophie lekuporodott az egyik törmelékkupacra, a fiát az ölébe vette és zokogott. Fogalma sem volt mennyi idő telt el így, de egyszer csak arra eszmélt fel, hogy az a

szomszédasszony, akinél érdeklődött megérintette a vállát. Őszinte részvétét fejezte ki és elmondta, mennyire sajnálja. Ez azonban nem hatotta meg a lányt, semmi sem hatotta meg. Azt hitte, akkor veszítette el a családját, amikor az apja kitagadta. Hát nem, s mekkora fájdalom a haláluk híre ahhoz képest, amikor kidobta őt a házból. Éppen most, amikor kibékülhettek volna…

Az asszony felsegítette és kedvesen beinvitálta a házába. Meleg ételt, szállást adott nekik, s biztosította afelől Sophie-t, addig maradhat nála amíg akar. Sophie-nak pedig fogalma sem volt, mit akar. Az lett volna a legjobb, ha vele is történik valami. A szíve úgy sajgott a fájdalomtól, azt hitte belehal a bánatba. Mindent elveszített és mindenkit: apját, anyját és Xavier-t. Ezt tette vele a háború... nemcsak árvává, hanem hontalanná is vált. Azt mondták neki, a németek tették. Úton útfélen csak arról hallott, a vonaton is azt pusmogták az emberek, milyen galád népség, mennyi szövetségesük van, retteghet tőlük egész Európa. Sophie eddig nem értette, miért tartanak tőlük annyira, viszont most már igen. Tisztázódott benne, mit jelent a háború és most már ő is félt. Reszketett. Mihez fog kezdeni egyedül? Volt valamennyi pénze, néhány ruhája, aztán semmi. Consuelo megígérte neki, hogy bármikor befogadja, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretné. Hát nem úgy alakultak…

Micsoda tragédia, erre senki sem számított, legfőképpen Sophie, akkor Svájcban maradt volna. Mondjuk volt annyi pénze, ami elég lett volna a visszaútra, de nem akart visszamenni. Valahogy nem vitte rá a lélek, hogy megtegye, újra végigzötykölődjön egy hosszú utat és másnál kérjen menedéket. Mint ennél az asszonynál. Mondjuk itt sem kérte, kedvesen ajánlotta fel neki, de nem akart sokáig maradni nála, csak amíg nagyon muszáj. Nem akart ráakaszkodni senkire, kolonc lenni más nyakán. Consuelo valószínűleg örült volna, ha nála folytatja az életét, azonban Sophie valahogy nem

vágyott vissza a hegyekbe. Jól érezte magát a nagynénjénél, de a szíve mégis marasztalta. Hiszen itt van az otthona, Franciaország a hazája. A szörnyűségek ellenére képtelen lenne örökre elmenni innen és máshol új életet kezdeni.

Másnap elment abba a kórházba, ahová az anyját szállították, de ott sem kapott jobb hírt. A szomszédasszonya jól értesült, Mercedes belehalt a sérüléseibe, mielőtt beértek volna vele, már csak a halál beálltát tudták megállapítani. Időbe telt, mire a nyilvántartásban a rengeteg halott között megtalálták az anyja nevét. Eszméletlen állapotok uralkodtak a kórházban, a kórtermek zsúfolásig tömve voltak, a folyosókon hordágyakon jajgattak a sérültek, s orvost vagy nővért alig lehetett találni. A személyzet túlterhelt volt és a mentő csak hozta, hozta a sérült katonákat, megjelentek a zokogó hozzátartozók, akik szintúgy csak akkor tudták meg, hogy a férjük, gyermekük, rokonuk vagy barátjuk életét vesztette. Ugyanolyan kétségbeesett arcokat látott, fájdalmas tekintetetek, amilyen az övé volt. S hamar rá kellett döbbennie, hogy százakat ért borzalmas veszteség, és ahogy végignézett a gyászoló családokon azt hitte, talán nincs is a földön olyan ember, aki ne vesztett volna el valakit.

A hordágyakon katonák jajgattak, nővér után kiáltottak, de úgy látszott nem hallja meg őket senki. Nővérnek nyoma sem volt, ki tudja hány kórterem jutott egy ápolóra, még bele gondolni is rossz, mi történik azokkal, akikhez a nap végéig szinte el sem jut a személyzet. Egyszerűen nem tudtak mindenkivel foglalkozni… Ahogy végignézett a szenvedő sérülteken, Sophie jobban sajnálta az élőket, mint a halottakat. Néha azt kívánta, bárcsak ő is meghalt volna. Vajon milyen borzalom jöhet még? Úgy érezte, vele minden rossz megtörtént már, ami emberrel történhet és egy újabb nap mindig ráébresztette, sajnos van még rosszabb. Mint ezek a sérültek, akiket hiába szállítottak kórházba, lehet hogy nem tudják ellátni őket... Vajon milyen állapotok uralkodhatnak

odakint a frontokon? A lőtéren vagy a fogolytáborokban? És a háborúnak még közel sincs vége.

Gondolatait egy kétségbeesett fiatalember szakította félbe, aki a hordágyról kinyújtva a kezét, épphogy meg tudta érinteni Sophie karját.

– Kérem, segítsen – suttogta vacogva, csak egy vékony lepedővel volt letakarva.

– Nem vagyok nővér – mondta Sophie meghökkenve.

– Nem számít – nyögte a katona két fájás között, s a szemével a mellettük lévő sérült felé bökött. Sophie akkor vette észre, hogy azt a katonát éppen valamelyik családtagja ápolja. Csakhogy neki szerencséje volt, mert rátaláltak az ismerősök, ennek a fiatal fiúnak pedig nem volt senkije. – Ha mást nem, hozna nekem egy pohár vizet, kérem?

– Hát persze – bólintott Sophie. Ennyit igazán megtehet, azonban nem gondolta volna, hogy egy pohár víz megszerzése olyan nehéz feladatnak bizonyul. Beletelt fél órába, mire szerzett egy poharat, azt is egy másik betegtől kérte el, miután megígérte neki, hogy elmossa és visszahozza.

Mire visszament a fiatal katonához, az már alig lihegett, de amint meglátta Sophie-t, felcsillant a szeme. Számára megváltás volt az a néhány korty víz, melyet olyan mohón gurított le a torkán…

– Köszönöm – válaszolta, amint lenyelte az utolsó kortyot, és ahogy erre a fiatal lányra nézett, könnyes lett a tekintete.

Sophie nem akarta elhinni, ennyit jelentett számára ez az apró gesztus? A sérült visszahelyezte fejét a kemény, ősrégi hordágy fejtáblájára, majd nagyot sóhajtott. Az arca vörös volt, s izzadtságcseppek gyöngyöztek a homlokán, melyek aztán lefolytak az arcán, a nyakán, s benedvesítették a haját. Sophie bíztatásképpen meg akarta simogatni az arcát, azonban amikor megérintette a bőrét, kis híján tátva maradt a szája. Aztán a homlokához nyúlt, mely szintúgy tűz forró volt.

– Maga lázas. Kapott már rá gyógyszert?

– Gyógyszert? Ugyan már! Még ágyat se kaptam, sem kötszert, nemhogy lázcsillapítót… – mondta, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna.

Sophie viszont feldühödött.

– Kötszert? Mi történt magával? Hol a sebe?

A férfi nem válaszolt, a lány pedig késztetést érzett arra, hogy felemelje a lepedőt. Bárcsak ne tette volna, nem készült fel a látványra, s amikor rápillantott a fiú jobb lábára, mely térdtől lefelé hiányzott és a csonk vége egy vértől lucskos lepedővel volt átáztatva, menten a hányinger kerülgette.

– Uramisten! Látta magát egyáltalán orvos? – a fiú bólintott, majd ismét összeszorított a fogát, hogy elviselje ordítás nélkül a következő fájdalomhullámot. – Mikor kötötték ezt be?

– Tegnap este, amikor behoztak.

– És azóta foglalkozott magával nővér egyáltalán?

A fiú bánatosan a fejét ingatta.

– Kevesen vannak és túl sok a sebesült. Ha szerencsém van, még egyszer ideérnek hozzám, mielőtt elpatkolok… – őszintén kimondta, amit gondolt. Ez volt a szomorú valóság.

– Dehogyis! Megyek, és mindjárt idehívok valakit. Addig tartson ki… – Sophie úgy érezte, ezt nem hagyhatja annyiban. Csak úgy hagyják ezt a fiatal fiút elvérezni?

Sophie természetes dolognak tartotta volna, hogy egy kórházban azonnal szólhat egy nővérnek, azonban ebben a megbolydult világban ez éppolyan nehézkesen ment, mint minden más. Amióta kitört ez a förtelmes háború, mintha minden a feje tetejére állt volna. Sophie négy kórteremben fordult meg és amikor belépett az ötödikbe, nagy kő esett le a szívéről, amint megpillantott egy nővért és egy fehér köpenyes férfit, akit orvosnak feltételezett.

– De jó, hogy végre megtaláltam magukat – lihegte. – Kérem, segítsenek! Odakint a folyosón fekszik egy fiatalember, akinek nagy szüksége van orvosra.

– Itt rengetegen fekszenek, akiknek szükségük lenne rám, hölgyem – válaszolta a férfi kissé feszülten. Fáradtság és idegesség tükröződött a tekintetében, amikor mérgesen Sophie-ra pillantott, aztán tovább varrta az előtte fekvő sérült karját.

– Nővérke! – nézett a feltűzött, vörös hajú, középkorú teremtésre. – Legalább ön nem tudni addig odajönni egy kicsit és megnézni őt? Annak a fiúnak hiányzik a lába és tegnap óta még senki nem kötötte át a sebét.

– Nem mehetek el innen. Nem látja, hogy a doktornak asszisztálok? – szólt vissza ingerülten, aztán ahogy Sophie-ra pillantott, kellemesebb hangnemet ütött meg. – Nekem is csak két kezem van. Reggeltől estig meg sem állunk, sajnos nagyon sok a sebesült. Most is dolgozunk, nem a lábunkat lógatjuk, a többieknek várniuk kell.

– Csakhogy ez a fiatalember nem biztos, hogy sokáig várhat. El fog vérezni...

– Akkor fogjon egy kötszert és kösse át a sebét – szólt nyomatékosan az orvos. Sophie azt hitte, rosszul hall.

– Tessék?

– Inkább segítsen, minthogy feltartson és idegesítsen minket. Mi igyekszünk mindent megtenni a betegeinkért, de én is csak emberből vagyok, s a nővéreimmel így is erőnkön felül teljesítünk. Én például nem aludtam huszonnégy órája és ezzel a többiek is így vannak. És amint bevarrtam ezt a sebet, máris mehetek vissza a műtőbe.

Sophie szó nélkül levett a kötöző kocsiról steril gézt és ragtapaszt, aztán visszament a fiatal katonához. Még sosem csinált ilyet, de úgy érezte, nem kényeskedhet, amikor kissé félénken, de hozzányúlt a véres lepedőhöz és lecsavarta a fiú csonkjáról.

– Ne féljen, hamarosan eljönnek magához is és megnézik a lábát. Csak éppen egy másik sebesültet látnak el – hazudta Sophie.

Ennek a fiúnak tényleg igaza lesz, el sem jutnak hozzá, s ha nincs Sophie, itt vérzik el a kórház folyosóján. Borzasztó! Sophie egyből az anyjára gondolt. Talán jobb, hogy a mentőautóban meghalt és nem került be ide, ahol hozzá sem nyúltak volna? Legszívesebben maga is elszaladt volna erről a szörnyű helyről, de tudta, nem teheti. Egyszerűen a szíve nem engedte, s a józan esze is azt diktálta, hogy segítenie kell.

– Addig átcserélem a kötését, rendben? – próbált őszintén rámosolyogni a fiúra, hogy ezzel is tartsa benne a lelket. Azonban egyből ráfagyott a mosoly az arcára, mikor letekerte a csonkról azt a vértől átáztatott valamit, tán egy régi lepedő lehetett, nem is rendes kötszer.

Borzalmas bűz csapta meg az orrát és a látványtól egyből liftezni kezdett a gyomra. A fiú lába fekete volt, megindult az üszkösödés. Sophie hirtelen megszédült.

– Nagyon csúnya, mi? – mondta a fiú, s ahogy Sophie meghökkent arcára nézett, a szemeiből útnak indultak a könnyek. – Tudom, hogy már nem húzom sokáig. Felesleges rám pazarolni azt a kötszert, úgyis kevés van belőle.

Megdöbbentő vallomás volt és Sophie úgy érezte, ő is nyomban elsírja magát. Itt minden hiánycikknek számított, nem jutott mindenkinek a gyógyszerekből, meleg takaróból sőt, még sokaknál az ágyat sem tudták áthúzni, ha a beteg összevérezte. Kegyetlen állapotok voltak és Sophie-t elöntötte a düh és az elkeseredés, amiért tehetetlennek érezte magát. Pedig úgy szeretett volna segíteni és itt annyian voltak, akik segítségre szorultak! Ebben a közel egy órában, mialatt a fiatalemberrel foglalkozott elfelejtette saját gyászát és fájdalmát. Ezeket az embereket sokkal nagyobb veszteség érte, s manapság az élőket jobban kellett sajnálni, mint a holtakat. Sophie azon gondolkodott, vajon az apja mennyit szenvedhetett, amikor becsapódott a bomba a házukba? Remélte, hogy nem sokat. És jobban is járt, hogy meghalt. Sophie szeretett volna meghalni, mint ahogy sokan mások,

akik kétségbeesetten jajgattak ezeken a hordágyakon. Mert ennél még a pokol is jobb.

Semmi jóra nem számítottak, amikor egyszer csak megjelent a nővér.

– Nos, sikerült átkötnie? – kérdezte felszabadultan és ő is próbált mosolyogni, mintha neki sem lenne huszonnégy óra kemény munka a háta mögött; nem lenne fáradt, nem fájna minden egyes porcikája, nem lenne kimerült.

Sophie bólintott, viszont nem kertelt a fiú előtt. Az előző mondata világossá tette számára, hogy tisztában van az állapota súlyosságával.

– Ennek a katonának üszkösödik a lába és szerintem egekig szökött a láza. Rettentő fájdalmai vannak. Hol van a doktor?

– Bement a műtőbe – közölte a nővér.

– És vele mi lesz? Ha nem csinálunk minél előbb valamit, meg fog halni – suttogta kissé halkabban, azonban a fiú mindent hallott.

– Tudom és próbálok mindenkit megmenteni, akit lehet. Ha kijött az orvos a műtőből, szólok neki és megbeszéljük, ő mikor kerülhet sorra. Ennyit tehetek, sajnos mást nem.

– Hát, ez nagyszerű! – dühöngött Sophie, mire a nővér is erős hangnemet ütött meg.

– Szerintem is! Itt maradtam egyedül az éjszakai műszak után, mert két kolléganőm nem jött be. Az isten tudja mi történt velük odakint, manapság senki sem lehet biztonságban. Orvosokból is nagy hiány van, hiszen minden valamire való férfiember vagy a frontokon harcol a hazájáért vagy sérülten fekszik valahol. Alig akad, aki itt maradt, de mi mégsem adjuk fel, küzdünk a betegekért éjjel-nappal. Alig látok a fáradtságtól mégsem állok meg egy percre sem, mert bennem is van emberség, tudja? Mégis minden feldühödött hozzátartozó inkább minket bírál és pocskondiáz, ahelyett hogy köszönetet mondana és segítene nekünk, amiben csak

lehet. Mindemellett hátráltatja a munkánkat. Maga szerint hatékonyan lehet ilyen körülmények között dolgozni, mikor nincs elegendő kötszer, gyógyszer, infúzió, fertőtlenítőszer vagy fonal a sebvarráshoz? A steril műszerekről pedig nem is beszélve...

Sophie döbbenten hallgatta a nővért, s ahogy belenézett fáradt szemébe, megértette és megsajnálta. Sőt, itt mindenkit sajnált. A betegeket azért, mert hihetetlen szenvedésen mentek keresztül, a „megcsappant" személyzetet pedig azért, mert tehetetlenek voltak és bármennyire akartak, mégsem tudtak úgy teljesíteni, ahogy szerettek volna. Túl sok volt a sebesült…

– Ne haragudjon! Elnézést kérek, amiért mást feltételeztem magukról – mondta Sophie, mire a nővér bólintott és máris témát váltott.

– Megpróbálok valahonnan szerezni neki fájdalomcsillapítót – sóhajtotta. Tudta, nem szentelhet túl sok időt a beszélgetésre, minden perc számított, túlságosan le volt terhelve. – Egyébként kije magának ez a fiú?

– Nem ismerem, csak segítséget kért és nem bírtam szó nélkül elmenni mellette a folyosón. Egyébként csak az anyám után érdeklőttem, aki meghalt.

– Őszinte részvétem – mondta együtt érzően a nővér.

– Köszönöm. Úgy látom, az élőket sokkal jobban kell sajnálni, mint a halottakat. A háború alaposan felforgatta az életünket.

– Hát igen, senkinek sem könnyű mostanában – sóhajtotta a nővér.

– Tényleg ember feletti küzdelem az, amit nap mint nap vívnak a betegekért – ismerte be Sophie, s követte a nőt a gyógyszeres raktárig. Kár, hogy ő is csak későn vette észre, s az emberek ezt nem látták. Arra gondolt, mennyire könnyebb lenne Svájcban, az ottaniaknak fogalmuk sincs, mi folyik ideát. Bárcsak ők is kimaradhattak volna ebből a mocskos háborúból,

ami nemhogy a végéhez közeledett volna, egyre nagyobb méreteket öltött. – Pihennie kellene. Mikor fogják leváltani?

– Este hétkor, ha lesz egyáltalán nővér, aki szolgálatba áll.

– Ennyire kevesen vannak? – Sophie nem akart hinni a fülének. Tényleg ekkora vészhelyzet van a kórházakban? De akkor mi lesz velük? A betegek meghalnak, a személyzet meg belerokkan a túlhajszoltságba, ők is emberből vannak.

– Hát, „elkéne" a segítség… – De ki az a marha, aki nem menekül el innen, hanem itt marad ebben az úgymond veszélyesnek számított övezetben és inkább sérülteket ment? A nők az otthon maradt családtagjaikon segítettek, a férfiak pedig a németek ellen harcoltak, s úgy látszott, őket az isten se tudja megállítani.

Sophie egy pillanatig habozott, míg végig nem gondolta az egészet, aztán meghozta váratlan döntését.

– Én szívesen segítenék, csak nem biztos, hogy sok hasznomat vennék. Nincs nővéri képesítésem.

– Nem is kell. Sebeket kötözni, ágyat húzni, betegeket mosdatni ön is tud. Ahhoz nem kell végzettség, csak gyomor. Biztosan bírná?

Ha annak a katonának át tudta kötni az üszkös lábát, akkor a többi is menni fog. Különben is kellett neki a munka, máshol pedig nem igen alkalmazták volna, hiszen nem ért semmihez. A háború miatt nagyra nőtt a munkanélküliség. Úgy látszik ebben az országban nem foglalkozott senki semmivel, csak a háborúval. Sorra zártak be a boltok, álltak le a gyárak, csak az maradt talpon, aki élelmiszerrel vagy hadiparral foglalkozott. Az embereket nemcsak a gyász és fájdalom sújtotta, hanem a szegénység is, sajnos sokan az éhezés határán álltak. És Sophie-nak gondolnia kellett a fiára, valamiből el kell tartania. Különben sem maradhatnak egykori szomszédasszonyánál, minél hamarabb albérletet kell keresnie, s eltartani saját magát és a gyermekét. Azt már

korábban eldöntötte, nem megy vissza Svájcba. Itt az ideje, hogy végre önállóan kezdjen magával valamit.

– Akkor szólok a főnővérnek és máris keresünk egy köpenyt – a nő arcán most az egyszer tűnt fel egy kis mosoly, ami valóban az örömnek szólt. Ha ez a lány kitartóan bírni fogja a munkát, nagy terhet vesz le mindannyiuk válláról. Bárcsak mások is így gondolkodnának, és ilyen önfeláldozóak lennének! – Előtte beadok egy fájdalomcsillapítót annak a szerencsétlen katonának.

Csakhogy amint kinyitotta a raktár ajtaját, újabb nehéz feladat fogadta. Szinte kongott az ürességtől, alig volt a polcokon gyógyszeres doboz vagy kötszer. Injekciós tűkből viszont akadt elég.

– Ennyire ki vannak fogyva?

– Sajnos, igen. És ha reggel nem érkezik meg az újabb szállítmány, holnaptól még nagyobb bajban leszünk. Nem tudunk adni gyógyszert a betegeinknek, sem infúziót – sóhajtotta, melyen Sophie legszívesebben elsírta volna magát, a nővér pedig egy sóhajtással elintézte az egészet. Itt nem volt idő a kesergésre, megfogott a tíz infúziós zacskó közül kettőt és Sophie kezébe nyomta. – Erre szüksége lesz az ápoltjának, ha el tudjuk intézni, hogy bemehessen a műtőbe.

– Köszönöm – alig tudta kinyögni ezt a szót, olyan meglepetten állt, kezében az infúziós zacskókkal. Bele se mert gondolni, hogy legfeljebb csak két embernek jut még belőle a mai napon és kész.

– Egyébként Véronique vagyok – nyújtott kezet végül a nő.

– Sophie Walland.

– Isten hozott a fedélzeten. Készülj fel, nem lesz könnyű…

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Sophie nem gondolta volna, hogy a kórházban marad, hiszen ő csak az anyját kereste és a nap végére el is feledkezett az őt ért hatalmas veszteségről. Az események láncolata magával sodorta. Bemutatták a főnővérnek mialatt éppen ő is sebeket kötözött, épphogy végigfuttatta a tekintetét ezen a sovány lányon és egy bólintással jelezte, fel van véve. Nem sokan tolongtak ezért a munkáért, úgyhogy máris húzhatott egy köpenyt és Véronique megmutatta neki a legszükségesebb dolgokat, honnan tud kötszert, fehér kesztyűt szerezni, merre vannak a betegek kartonjai, hol vannak az ágytálak, stb. Aztán kapott egy saját kötszervágó ollót és az egyik betegnél Véronique meg is mutatta Sophie-nak, hogyan kell szabályosan kötözni, aztán egyedül hagyta: beledobták a mély vízbe. Ez alatt közel két óra telt el, az orvosok végeztek a műtőben és Véronique ígéretéhez híven először a fiatal katonát mutatta meg nekik, a többi sorra váró beteg közül.

Ismét lebontották a kötését, mialatt a fiú ordított a fájdalomtól. Sophie egyfolytában a kezét fogta és a fülébe suttogta, még egy kicsit bírja ki. Már nincs sok hátra, aztán sokkal jobb lesz. Odalépett a hordágyhoz egy altatóorvos is, s miután alaposan megvizsgálták, néhány percig tanácskoztak egymás között, majd közölték, hogy combban amputálni kell. A katonának kipotyogtak a könnyei, Sophie pedig megsimogatta az arcát, majdnem ő is sírt vele együtt. Aztán Véronique megkapta az utasítást, s elkezdte bekötni az infúziót.

– Minimum egy zacskónak le kell folynia az operáció előtt. Aztán ahogy szabad lesz a 2-es műtő, ő lesz a következő – mondta.

– Nem lehet megmenteni a térdét? – kérdezte halkan Sophie a kolléganőjét.

– Sajnos nem, az üszkösödést meg kell állítani. Ha a lábát nem is, de az életét meg tudjuk menteni. S utána megszűnik ez a szörnyű fájdalom és lüktetés. Sokkal jobb lesz, majd meglátja – nézett Véronique a fiúra. Hány ilyen elkeseredett tekintetet látott már, s hány olyan sérültet ápolt, akik elveszítették valamelyik végtagjukat! Másokra ez valószínűleg sokkolóan hatott volna, a nővéreknek azonban megszokott látvány volt.

Sophie kimerült a nap végére és mielőtt hazaindult volna a kisfiához, még egyszer megnézte a katonát. Miután kitolták a műtőből, rendes ágyat kapott, nem kellett a folyosón feküdnie. Kapott erős fájdalomcsillapítót és kába volt az altatószertől. Sophie biztosította afelől, hogy holnap sokkal jobban lesz és akkor is többször megnézi őt. És átcseréli a kötését...

A kollégák meg voltak elégedve Sophie-val, aki könnyen tanult, ügyesen és keményen dolgozott. Mindig pontosan leváltotta őket, nem késett egy percet sem, és amikor kapott egy kis előleget a fizetéséből, akkor kért néhány óra szabadot a főnővértől, hogy albérletet keressen a közelben és valakit, aki vigyázna a fiára, amíg ő távol van tőle. A kollégái döbbenten néztek a lányra, aki olyan fiatal volt még, nem hitték volna, hogy van egy kisfia. Ha tudták volna miken kellett keresztül mennie... Azonban ez senkit nem érdekelt, mindenkinek meg volt a maga baja.

Sophie meglepően ügyesen intézte a dolgait, szerencsére sikerült gyorsan találnia egy albérletet, egy egyszerű szoba konyhát vett ki néhány utcányira a kórháztól. Egy idős néni adta ki neki, akinek a fiai a fronton szolgáltak és a férje meghalt a múlt télen. Jól jött neki egy kis plusz pénz, kinek ne jött volna jól ezekben az időkben? Sophie-nak pedig éppen megfelelt és az asszony még Anthony felügyeletét is elvállalta. Imádta a gyerekeket és úgyis jót tett neki egy kis elfoglaltság, különben beleőrült volna a magányba. Szeretett volna unokákat, azonban a háború miatt erre egyenlőre nem volt esély. A fiai különben sem udvaroltak senkinek és most

mindenki a saját életét féltette, a szülők pedig a gyermekeik épségéért aggódtak. Manapság a fiatalok mindenre gondoltak, csak a gyerekvállalásra nem.

Sophie annyira belevetette magát a munkába, hogy észre sem vette, egy hét múlva karácsony. Ez alatt a néhány hét alatt ismét nagy fordulatot vett az élete, sok minden történt körülötte. Éjjel-nappal dolgozott és plusz műszakokat vállalt, hogy a fizetését megnövelje, amennyire tudja. Új ruhákat kellett vennie és ajándékot akart vásárolni a fiának. A kórházban megszerették őt a kollégák és a betegek is, legfőképpen az a katona, akinek levágták a lábát. Sophie-t meghatotta, amikor megtudta, hogy Xavier-nek hívják. Mintha a saját bátyját látta volna benne, a testvére is éppen ennyi idős volt… Xavier nem győzött hálálkodni a lánynak, egyből megváltozott az életszemlélete, amint nem kínozták azok a gyötrő fájdalmak. A sebe Sophie hálás gondozásának köszönhetően nem kapott fertőzést, szépen gyógyult, s miután kiszedték a varratokat az orvosok biztosították afelől, hogy kaphat műlábát. Xaviernek egyenlőre egy kopott mankóval kellett szerencsétlenkednie, Sophie minden nap benézett hozzá és segített neki, ott volt az első ügyetlen lépéseinél is és megígérte, ott lesz akkor is, ha felcsatolják a műlábát. De az volt a fontos, hogy a fiatal katona végre újra megtanult mosolyogni, és egyáltalán nem foglalkoztatta a halál gondolata. És így, hadi rokkantan sem akarta feladni, ami Sophie szívet-lelket érintő beszélgetéseinek lett az eredménye. A lány, akiről senki sem gondolta volna hogy fiatal anya, sokat mesélt Xavier-nek a kisfiáról.

A műszakok gyorsan teltek, hiszen volt mit csinálniuk, az osztály tömve volt sérültekkel, s a folyosó sem ürült ki soha a hordágyakon beszállított betegektől. Karácsonykor sem volt megállás, s Sophie szeretett volna műszakot vállalni az ünnepek alatt mint a többiek, azonban a kollégái azt mondták, csak maradjon otthon a kisfiával, igazán megérdemli... Nem

mindenki teheti meg, nem mindenki olyan szerencsés, hogy együtt ünnepelhet a szeretteivel, a háború, a frontvonal elszakította egymástól a családokat. Tudták, Sophie hogyan veszítette el a szüleit és a bátyját, úgyhogy a fiával, akiről mindig ódákat zengett, együtt kell ünnepelnie.

A lány majdnem elsírta magát a kollégái jóindulatán, s rohant haza Anthony-hoz, hogy minden egyes percet együtt tölthessen vele. A szállásadójával megbeszélte, hogy közösen egy hatalmas karácsonyfát állítanak és a szörnyű tragédiák ellenére akkor is boldogan ünneplik meg ezt a karácsonyt. S amikor ott ült a fa alatt és nézte Anthony-t, amint az lázas izgalommal bontogatta az ajándékokat, hirtelen elégedettnek tűnt mindennel. Pedig amikor útnak indult Svájcból azt hitte, a szüleivel töltheti a karácsonyt. Azonban a sors közbeszólt... Próbált nem gondolni a fájdalmára, az őt ért veszteségekre. A kórházban megtanulta, hogy nem szabad a tegnapon keseregni, mindig csak előre szabad nézni, hogy az ember fent maradhasson és túlélje Európa poklát. Semmi mást nem kívánt, csakhogy felnevelhesse a fiát. Nem érdekelte, milyen szegénységben kell élniük. Mindesetre hosszú utat járt be, azelőtt mindent megkapott a szüleitől, csak ki kellett ejtenie a száján. Álomszép ruhákban járt, csillogó ékszerei voltak és a személyzet leste minden kívánságát. Vajon mit szólna az anyja, ha tudná, hogy az ő úrinőnek nevelt lánya éjjel-nappal dolgozik egy kórházban, s ápolja a sérülteket. Sophie büszke volt magára, hiszen Xavier életét is ő mentette meg.

Mindamellett egy talpraesett nő vált belőle, aki a saját lábára állt és egyedül tartja el a fiát. Csak remélte, hogy Mercedes és Hercule büszke lenne rá... A történtek ellenére nem gondolt vissza nehéz szívvel a szüleire, csak a jóra emlékezett, hiszen már megbocsátott neki. Egyedül csak azt sajnálta, a sors nem engedte meg, hogy mindezt közölje velük, nem kaptak rá alkalmat, hogy kibéküljenek ezen a világon… Majd ha odafent újra találkoznak, de az még odébb lesz, ahhoz

sok évnek kell eltelnie. Most már ő sem akarta feladni és meghalni, a szerettei után menni. Először még fel kell nevelnie a fiát. Anthony hatalmas erőt adott neki a küzdésre és könnyek szöktek Sophie szemébe, amint a kisfiú örömmel vitte oda megmutatni azt a kis vonatot, amit kapott. Sophie majd lejárta a lábát a városban, mire megszerezte neki. És sok túlórát kellett vállalnia a kórházban, hogy meg tudja venni neki, mellette még új ruhákkal lássa el magukat, s ünnepi vacsorát tehessen az asztalra. De megérte, megérte azért az egyetlen mosolyért, azokért az örömmel csillogó szemekért és fia öleléséért, aki úgy ragaszkodott az anyjához, mint még eddig soha.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mivel Sophie a karácsonyt otthon töltötte, elvállalta a szilvesztert. Viszonylag nyugodt műszak volt, nem hoztak új sérülteket, úgy látszik a frontokon is betartották ezt a néhány napos fegyverszünetet. Az emberek már rettentően vágytak a békére, immár harmadik éve dúlt a háború. Azt beszélték, jó lenne, ha végre Amerika is elkötelezné magát. Éppen december 30-án az antant elutasította a központi hatalmak általános békeajánlatát, s boldog-boldogtalan erről pusmogott.

Nagy reményekkel vágtak neki a ’17-es évnek, azonban már az első hónap lelombozta a hiszékeny emberek bizalmát, amikor január végén Németország bejelentette a korlátlan tengeralattjáró háborút.

– Meg akarják gyengíteni Angliát – mondta az egyik katona, miután bemondták a híreket.

– Figyeljétek meg, amint felépülünk mehetünk is vissza harcolni. Pedig már azt hittem, lassan a végéhez közeledünk és hazaküldenek – szólalt meg a másik.

– Á, ennek sosem lesz vége – sóhajtotta amaz.

Sophie csak fél füllel hallgatta őket, mialatt éppen kötözött. Valóban, olyan végeláthatatlannak tűnt az egész.

Amit sokan rebesgettek, pár hónap múlva valóra vált. Április elején ugyanis az USA bejelentette hadba lépését az antant oldalán. A franciák ujjongtak a hír hallatán, sokan biztosra tudni vélték, hogy így sikerül minél hamarabb legyőzni a központi hatalmakat. Újabb összecsapások, vérengzések vették kezdetét, rengeteg hadianyagot és mintegy 2 millió katonát szállítottak Európába. Sophie nem érzékelt különösebb változást a kórházban, csakhogy sérült amerikai katonákat vittek be hozzájuk a sok francia mellett. Újra meglátszott milyen ádáz harc folyik a népek között, leszakított lábakkal, karokkal érkeztek a sérültek, lőtt sebekkel, égési sérülésekkel. Eszméletlen, milyen pusztítást okoztak egymásnak és tömegével haltak meg az emberek.

Xavier már elhagyta a kórházat, de megígérte, hogy írni fog Sophie-nak, örökre hálás lesz neki. Sophie hozzá hasonló sérültekkel találkozott még és ugyanolyan odafigyeléssel ápolta őket, azonban a küzdelem végeláthatatlannak látszott és reménytelennek, a halálos esetek statisztikája sajnos egyre magasabb értéket mutatott. Sophie-t mélyen érintette mindegyik betege halála, s amikor le kellett takarnia fehér lepedővel őket, keresztet vetett és esténként elmondott egy imát értük. Szükség is volt rá, imádkozott a halottakért és imádkozott az élőkért, hogy mindannyian túléljék ezt a borzalmat. Nehéz volt minden nap szembesülni azzal a pokollal, amit a háború művelt a katonákkal. Az amerikaiak ellátása nem okozott gondot, legfőképpen Sophie-nak nem, hiszen kiválóan beszélt angolul. Most az egyszer hálás volt az anyjának a rá erőltetett különórák miatt, legalább a nyelvleckéknek a hasznát vehette, ha már a tánc és illemtanórának nem. De ki tudja, talán egyszer arra is sor kerül, hogy kipróbálhatja a tánc tudását valamelyik bálon, mondjuk ez jelen helyzetben elérhetetlen álomnak tűnt. Annak

is örült, ha nem látott meghalni valakit a műszakjában, azonban ez olyan ritka volt, mint a fehér holló.

Egymás után hozták be a sebesülteket, s amikor amerikai katonákat hoztak, mindig szóltak Sophie-nak ha éppen szolgálatban volt, ugyanis nem minden nővér beszélt angolul, Sophie viszont jól ismerte a nyelvet. Aznap is Sophie-t hívta segítségül Véronique a mentőbejárathoz, mikor egy katonai dzsip érkezett három sebesülttel. Az egyik katonának ki volt ficamodva a válla és megsérült a jobb térde. Szörnyű fájdalmai voltak, az arca fülig vörösödött, de összeszorította a fogait és nem a saját állapotával törődött, hanem a társáéval, aki a hordágyon feküdt.

– Gregory! Tarts ki, Gregory! Már itt vagyunk a kórházban – kiabálta.

A hordágyas beteget Véronique és az orvos vette kezelésbe, a vállsérülthöz pedig Sophie ment oda és tolt elé egy rozzant tolókocsit, melynek a kerekei nyikorogtak ugyan, de még használható volt.

– Üljön bele – mondta a katonának, aki nem foglalkozott vele, le nem vette a tekintetét a társáról, aki körül egyből felgyorsultak az események.

Az orvos és Véronique is kapkodott és odajött még egy fiatalember, franciául kiabáltak, amit a megszeppent katona nem értett, de Sophie igen. Aztán jött egy újabb fehér köpenyes férfi orvosi táskával a kezében, s különböző műszereket vettek elő belőle.

– Kérem, üljön bele – szólalt meg ismét Sophie angolul kissé nyomatékosabban, melyre a katona felkapta a fejét. Végre valaki, akivel szót érthet.

– Mi lesz az öcsémmel? Mellette akarok lenni.

– Minden rendben lesz vele. Jó kezekben van, ne izguljon – próbálta megnyugtatni Sophie, mialatt a kollégái megkezdték a háta mögött a katona újraélesztését.

– Uramisten! – szólalt meg ismét, miután nagy fájdalmak között belehuppant végre a székbe. Egyből könnyek szöktek a szemébe, amint látta, hogy a testvére élet-halál között lebeg. – Túléli? Meg tudják menteni? Ugye, meg tudják menteni?

– Mindent megtesznek érte, amit lehet – válaszolta Sophie és elkezdte tolni a kocsit, a férfi viszont egyből letette a lábát a kerekek elé, s megállította.

– Hová visz? Nem megyek innen sehova.

– Be kell, hogy toljam az ambulanciánkra. El kell látnunk magát is, csúnyán megsérült – mondta, mialatt látta, hogy az egyik válla ki van ugorva a helyéről, a bal térdénél fel van hasadva a nadrágja, melyből dőlt a vér, s a karjai is tele voltak kisebb-nagyobb sebekkel és zúzódásokkal.

– Én jól vagyok, nem érdekel az állapotom, csak a testvéremé. Greg, hallasz engem? Itt vagyok veled, szedd össze magad öcskös…

Ekkor az orvos mormogott valamit Sophie-nak franciául, amit a katona ismét nem értett.

– Jól van, mennünk kell. Hagyjuk a többieket dolgozni. Majd utána találkozhat a testvérével, ígérem.

– Mennyire komolyak a sérülései?

– Nem tudom, de amint lehet visszahozom magát ide. Sőt, azt is meg lehet oldani, hogy egy kórterembe kerüljenek. De ne akadályozzon a munkámban kérem, hadd haladjunk. Rengetegen várnak még rám – Sophie-nak sikerült rábeszélnie a férfit, aki visszahúzta a lábát, így be tudta tolni az ambulanciára.

Ott felfektették a vizsgálóasztalra és Sophie elkezdte lebontani róla a ruhát. A férfi felszisszent.

– Hogy hívják?

– Andrew Farlow.

– Figyeljen Andrew, mit szólna hozzá, ha inkább levágnám a lábáról a nadrágját? A térde jól beduzzadt, fájdalmas lenne áthúzni rajta, még jobban feldörzsölné a sebet.

– Kit érdekel a sebem? A vállam sokkal jobban fáj, iszonyatosan! – felemelte a hangját a mondat végén, mely inkább jajgatásba torkollott.

– Azt látom, ki van ficamodva. Mindjárt jön a doktor és helyre tesszük, csak addig ellátom a térdét.

– Nem kaphatnék egy kis fájdalomcsillapítót?

– Erre nem lehet. Tudom, hogy nagyon szörnyű, hiszen nyomja az idegeket, azért fáj ennyire. De amint visszamegy a helyére, sokkal jobb lesz, majd meglátja.

– Nagyszerű! – lihegte a férfi.

Sophie egyelőre nem nyúlt a vállához, lemosogatta a sebeit és bekötözte őket.

– Mikor jön már az orvos? – kérdezte Andrew, hiszen csillagokat látott a fájdalomtól.

– Hamarosan – nyugtatgatta Sophie és letörölte a férfi gyöngyöző homlokát. – Sajnos rengeteg a sebesült.

Aztán megérkezett a sebész, s miután felmérte Andrew sérüléseit, nekilátott a munkájának. Sophie figyelmeztette a férfit, hogy készüljön fel még nagyobb fájdalomra, mint amit eddig érzett.

– Még ennél is nagyobbra? – ahogy ezt kimondta, az orvos megfogta a fájós karját, kibújt a papucsából és talpával beletaposott a hónaljába.

– Próbáljon meg lazítani – suttogta Sophie, s az orvos elkezdte húzni a karját. Sophie pedig a bal karját húzta a másik irányba, hogy ellent tartson, Andrew pedig üvöltött.

– Jézusom! Hagyják abba... nem bírom... – Andrew úgy érezte magát, mintha keresztre feszítették volna. Az a válla egyáltalán nem fájt, amit Sophie húzott, amit viszont a doktor fogott, az annál inkább.

– Lazítson, lazítson… – hajtogatta Sophie.

Andrew lehunyta a szemét és arra gondolt, minek állt be a hadseregbe? Azért, hogy itt végezzék az öccsével együtt? Mondjuk nem volt választásuk, jönniük kellett. És ahogy

becsukta a szemét, egyből Gregory képe jelent meg lelki szemei előtt, ahogy mosolygott rá, aztán amikor eltalálták őket. Vajon Greg most mit él át ezekben a pillanatokban? – kérdezte magától, amikor egyszer csak azt érezte a mérhetetlen kínok közepette, hogy ugrik egyet a válla. S abban a pillanatban megváltozott minden, igaza lett a nővérnek, valóban megkönnyebbült. El sem akarta hinni, hogy az a borzalmas fájdalom már nem kínozta.

– Jobb lett, ugye?

Sophie arcát pillantotta meg, ahogy újra kinyitotta a szemét. Mosolygott, s ő is visszamosolygott rá.

– Sokkal… mennyeibb… – sóhajtotta.

Az orvos megveregette a másik vállát, s elmondta hogy nem kell aggódnia. Rendbe fog jönni. Majd felvette a köpenyét és tovább ment a következő beteghez, aki ott feküdt a másik függöny mögött. Sophie pedig elkezdte felvenni az adatokat és kitölteni a papírokat.

– Köszönöm, nővérke – mondta az adminisztráció elintézése után Andrew.

– Nagyon szívesen.

– A nagy kavarodásban el is felejtettem megkérdezni a nevét.

– Sophie.

– Sophie – ismételte meg lágyan a férfi. – Szép név. Nekem tetszik…

– Igazán? Ennek nagyon örülök – pirult el egy pillanatra.

– Komolyan, illik magához.

Andrew-t áttolták egy zsúfolt kórterembe, ahol az ablak mellett kapott helyet. Az apró helységben öt ágy volt, azonban egyik sem volt üres. Andrew-nak egyből eszébe jutott Greg.

– Ne haragudjon, Sophie. Meg tudná nézni nekem, mi van az öcsémmel?

– Úgy hallottam, az intenzívre vitték. Amint lesz egy kis időm, utána nézek.

Andrew bólintott, s hálás volt ennek a teremtésnek. A szemében látta, hogy majd összeesik a fáradtságtól. A nőknek sem volt könnyű dolguk, mint a férfiaknak a fronton. A háború kivétel nélkül mindenkire súlyos terheket rótt. Sophie majdnem egy óra múlva jött vissza és szörnyű hírt hozott.

– Baj van, ugye? – Meg se kellett szólalnia, a férfi megérezte. Tudta. Mégis félve kérdezte. – Meghalt?

– Sajnos elvesztettük – válaszolta halkan, s nézte, amint ez a bátor katona lehunyja a szemét egy pillanatra és az arcán könnycseppek gördülnek le.

– Nagyon sajnálom – Sophie gyengéden megérintette a férfi kezét. Lelkiismeret-furdalása volt, amiért olyan hamar eltolta őt a testvére mellől, de végeznie kellett a munkáját. S közel sem biztos, hogy jót tett volna, ha Andrew végignézi az öccse haláltusáját.

– Szegény Greg, olyan fiatal volt… Most töltötte volna be a huszonkettőt… Anyámnak megígértem, hogy vigyázok rá. – A férfi sírt, akár egy kisgyerek. És ahogy Sophie nézte reszkető arcát, kétségbeesett pillantását, s hallgatta keserves zokogását, egyszerűen nem tudott tovább állni és folytatni a munkáját. Inkább leült az ágy szélére.

– Együtt érzek magával, én is elvesztettem a testvéremet… meg a szüleimet… – Igen, itt mindenkit súlyos veszteségek értek. Egyik csapás jött a másik után. A legnehezebb feladat volt életben maradni.

– A szüleit is? Hogyan?

– Egy eltévedt bomba eltalálta a házunkat. A bátyám pedig a fronton halt meg.

– Akkor maga többet veszített, mint én.

– Hát igen – sóhajtotta Sophie. Sokkal többet, mint azt a férfi gondolná. – Egyedül maradtam a kisfiammal.

– És az apja?

Sophie észre sem vette, hogy elszólta magát. Nem akart a múltjára gondolni. Ebben a kórházban megtanulta, csak előre

szabad tekinteni, különben felőröl a bánat. A múlt mellékes, csak így lehet túlélni.

– Ő is meghalt – hazudta. Fogalma sem volt mi történt azóta vele, de nem is érdekelte. Csak a fia.

– Ez az átkozott háború! – Andrew összeszorította az öklét és legszívesebben belevágott volna a falba mérhetetlen dühében, ha éppen nem lett volna ágyhoz kötve.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Sophie minden nap találkozott Andrew-val, hiszen ama kórterem egyikében feküdt, ami Sophie-ra volt osztva. De ha nem tartozott volna a betegei közé, akkor is bement volna hozzá megnézni, hogy van. Minden egyes sérültnek, akit ő látott el és ő vett fel az osztályra, szerette nyomon követni a sorsát, meggyőződni a gyógyulás folyamatáról, így volt ez Andrew Farlow esetében is, azonban ebben a férfiban volt valami, ami érdekessé tette a személyét. És akárhányszor lépett oda hozzá, hogy odaadja neki a lázmérőt vagy kicserélje a kötését, mindig beszélgetésbe elegyedtek, mintha régi barátok lettek volna. S bármennyire sok munkája is volt Sophie-nak, arra igyekezett szakítani egy kis időt, ha csak tíz percre is, de leüljön a férfi ágya széléhez, hogy váltsanak néhány szót. Andrew mindig az öccséről mesélt, mennyire szerette őt és milyen nehéz feldolgoznia a halálát. Talán sose sikerül, s egyfolytában azon aggódott, hogyan fog majd így odaállni az anyja elé. Mikor megígérte, hogy megvédi őt és együtt térnek majd vissza az Államokba.

– Nem te tehetsz róla, Andrew – mondta Sophie. Hamar tegeződtek, már az első napokban látszott, hogy több van köztük csupa nővér-beteg viszonynál, szinte észrevétlenül csiszolódtak barátokká.

– Hogy nézzek így az anyám szemébe?

– Biztos vagyok benne, hogy nem rád fog haragudni.

– Te nem ismered az anyámat. Azt még talán megemésztené valahogy, ha nem térnék haza a háborúból. De hogy az öcsém örökre eltávozott közülünk, azt soha. Greg volt a kedvence…

Sophie sajnálkozva nézett Andrew szemébe. Szerette volna elmesélni, hogy az apjának ő volt a kedvenc gyermeke, mégis képes volt kitagadni a családból, amint egy kis „baklövést" követett el. Vannak helyzetek, amik alapjában megváltoztatják az ember érzéseit, s fenekestül felforgatják az életét.

– Szerintem szeret téged is, hiszen a fia vagy.

– Most már az egyetlen… – Andrew kinézett az ablakon és a távolba meredt. Ki tudja, mit gondolhatott. Végül is ő ismerte az anyját. Sophie-nak Mercedes jutott az eszébe. Azt hitte, jól ismeri őt és hányszor gondolta azt a saját anyjáról, hogy nem szereti, holott csak nem tudta kimutatni az érzéseit. S amikor kimutatta, akkor már késő volt. – Arra gondoltam, hogy küldök haza egy levelet. Fogalmam sincs, a hatóság mikor értesíti őket Greg haláláról, de azt illik tudatnom velük, hogy legalább én jól vagyok.

– Ez csak természetes.

– Segítenél, Sophie? – olyan szépen kérte, hogy Sophie nem tudott nemet mondani neki.

Andrew jobb vállát nem bírta megmozdítani a kötéstől, bal kézzel pedig roppant nehezen ment volna. Sophie örömmel segített neki, még a fogalmazásban is és személyesen adta postára. Másnap mosolyogva érkezett, mikor a férfival közölte, hogy útnak indult a levél.

– Hát persze, hogy feladtam. Hogy felejthettem volna el? Talán nem bízol bennem?

Andrew gyengéden megfogta a kezét.

– Köszönöm. Hogyan hálálhatnám meg azt a sok mindent, amit értem tettél?

– Hogy minél előbb meggyógyulsz – felelte Sophie. Andrew válasza viszont meglepte.

– De akkor el kell mennem innen és nem láthatlak.

– Miért? Csaknem hiányoznék?

– Egy ilyen csodálatos teremtés, mint te? – Sophie elpirult. Fogalma sem volt, mikor kapott bókot utoljára, de tetszett neki. S Andrew folytatta. – Ki fogja bekötözni a sebeimet?

– Addigra már nem is lesz sebed.

– Kivel fogok ilyen jókat beszélgetni? Kinek önthetem ki a szívem?

Sophie nem szokott ahhoz, hogy valaki ennyire ragaszkodjon hozzá. Különösen nem egy férfi és hirtelen nem is tudott mit kezdeni vele. Megköszörülte a torkát, aztán felelt.

– Mm… Mennem kell, várnak a betegek – mondta és igyekezett nem a férfira nézni. Egyszerűen nem volt bátorsága belenézni a szemébe. Zavarba jött és olyan gyorsan iszkolt kifelé a kórteremből, ahogy csak tudott. A karjai, lábai remegtek és fogalma sem volt, mitől. Hiszen csak barátok voltak. Andrew egy beteg a sok közül, Sophie pedig egy nővér, aki ápolja. Ennyi. Semmi több. De akkor miért jött zavarba, mint egy kislány? Miért remeg? S kifelé menet úgy szégyellte magát, hiszen olyas valami lett úrrá rajta, ami megbénította, s majdnem megbotlott a küszöbben. Csak remélni merte, hogy ügyetlenségét sem Andrew, sem a többi beteg nem vette észre.

Aztán kerülni kezdte a férfit, már amennyire lehetett. Csak akkor ment be hozzá, amikor a többi beteghez is, és nem maradt ott beszélgetni az ágyánál. Andrew természetesen egyből észrevette a változást és rákérdezett.

– A múltkor elijesztettelek? – Sophie némán a fejét rázta. – Akkor miért hanyagolsz mostanában?

– Nincs időm. Sok a sebesült – hazudta.

– Eddig is sok volt, mégis jutott idődd rám. Nem vagy egy rutinos hazudozó – mosolygott a férfi. Sophie szomorúan

lehajtotta a fejét. Legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Valóban nem szokott hazudni, így lebukni sem. Andrew megérezte, hogy fél valamitől, s inkább hangnemet váltott. – Ne haragudj, ha véletlenül megbántottalak. Nem akartam tolakodó lenni, de az érzéseim nem hazudnak és azt hittem, hogy… Szóval szimpatikus vagyok neked, de ezek szerint tévedtem. Elnézést kérek érte.

– Nem erről van szó, Andrew.

– Mitől félsz, Sophie? – Hihetetlen, mennyire értették egymást, a lánynak ki sem kellett mondania, Andrew megérezte. Mintha tényleg ismerték volna egymást évek óta.

– Felesleges lenne bármibe is belekezdenünk. Holnap elhagyod a kórházat, aztán hamarosan visszatérsz az Államokba. Kár lenne elrontani a barátságunkat.

Andrew értette a lány aggályait, de nem biztos, hogy ezért le kell mondania róla.

– És ha nem megyek haza?

Sophie-t váratlanul érte a kérdés, azonban nem vette komolyan.

– Ne tegyél könnyelmű ígéretet – mosolygott, majd kezébe vette a megmaradt kötszert és ment tovább a dolgára.

Másnap reggel felettébb szomorú volt, amikor munkába állt. Tudta, hogy most látja utoljára a férfit. Az elmúlt napokban igencsak megkedvelték egymást és jól tudta, hogy Andrew hiányozni fog neki, de nem tehetett mást. A férfi hazatér majd a családjához, akik annyira várják. Felesleges lenne kitenni a szívét egy újabb csalódásnak, Maximillian óta Sophie úgyis tudta, nem szabad megbízni a férfiakban. És el is volt keseredve, hiszen Andrew úgy ment el, hogy el sem búcsúzott tőle. Mondjuk délelőtt úgysem ért volna rá vele foglalkozni, be kellett mennie az ambulanciára, hiszen ismét hoztak új sérülteket és mire visszament a kórterembe, az ágy az ablak mellett már üres volt. Nagyot sóhajtott és azon gondolkodott, milyen jó hogy időben visszautasította a férfi

közeledését. Jól döntött, ami megnyugvással töltötte el ugyan, azonban a szíve sóvárgott érte, mert túlságosan is megkedvelte őt és több volt köztük, mint barátság. Talán ha nem ilyen körülmények között találkoztak volna, akkor...

Nehéz szívvel, szomorúan folytatta a munkáját. Túl csendes volt és levert, Véronique meg is kérdezte tőle mi bántja, azonban ő csak megvonta a vállát és azt felelte, semmi baja. Viszont amikor este átadta a szolgálatot és fáradtan kilépett a kórházkapun, nem akart hinni a szemének. Egy katona állt ott, jobb válla rögzítve, bal kezében cigaretta, melybe egy nagyot szívott éppen, majd ledobta maga elé és mosolyogva taposta el a csikket, mialatt hosszan fújta ki a füstöt.

– Andrew! – mondta meglepetten, de a hangjából és a szeme pillantásából érződött, mennyire örül a férfinak.

– Hová tart, kisasszony? Elkísérhetem egy darabon?

Sophie nem akart hinni a szemének. Miatta jött vissza?

– Nem bánom – felelte, s végre örömteli mosoly jelent meg a szája szélén. – Azt hittem, hazamész.

– Én viszont úgy döntöttem, maradok. Megtetszett Franciaország – mondta, mire Sophie felnevetett. – Milyen szép időnk van! Szeretem a hosszú, kellemes sétákat, pláne ilyen csodálatos hölggyel…

– Nem fog olyan hosszúra nyúlni ez a séta. Mindössze néhány utcányira lakom innen.

– És muszáj rögtön hazasietned? Mit szólnál hozzá, ha beülnénk egy cukrászdába?

Sophie ezúttal nem tudott nemet mondani. Nem gondolta volna, hogy ilyen jól sikerül az estéje, amilyen pocsékul indult a délelőttje... De minden jó, ha a vége jó. Andrew kellemes társaság volt, nagyokat nevettek, mialatt úgy szaladt az idő, szinte észre sem vették. Egy kívülálló meg nem mondta volna róluk, hogy csak hét napja ismerik egymást. S amikor Andrew hazakísérte Sophie-t, búcsúzóul megcsókolta.

Másnap Andrew egy hatalmas virágcsokorral lepte meg Sophie-t, aki majdnem elsírta magát a boldogságtól. Andrew minden nap ott várt rá a kórházkapuban a munkája letelte után, már amikor el tudott szabadulni a hadiszállásról, ahol raktári feladatokat látott el. A frontra sérülten már nem küldhették vissza és felajánlották neki, hogy hazamehet, de Andrew nem élt a lehetőséggel. Más valószínűleg örömmel indult volna haza a családjához, minden katona álma az volt, hogy leszerelhessen végre, Andrew viszont maradni akart és ez a raktárosi állást éppen neki találták ki. Nem kellett megszakadni, különben is meg akarta várni a háború végét. Az antant csapatok egyre többször arattak győzelmet és úgy látszott, a központi hatalmak erői fogytán vannak, s a szerencse elpártolt mellőlük. Andrew-t pillanatnyilag nem érdekelte a háború, meg volt elégedve a munkájával és hogy mellette elég ideje maradt Sophie-ra.

Esténként elmentek sétálni, vagy vacsorázni vitte és igyekezett mindig valamilyen meglepetést szerezni a lánynak. Egyszer virágot hozott, máskor édességet, aztán drágább parfümöket vásárolt a szerelmének. Nagyon jól érezték magukat egymás társaságában, kapcsolatuk napról napra mélyült és Sophie egyszer csak azt vette észre magán, hogy őrülten szerelmes. Andrew annyira kedves volt és megértő, nem rettent meg Sophie múltjától sem, amikor a lány elmesélte neki, mi történt vele a háború kitörése előtt. Egyszerűen nem tudta magában tartani tovább a titkát, valakinek el kellett mondania. Attól félt, ha Andrew megtudja az igazságot, akkor más szemmel tekint majd rá. A férfi nemhogy megértette és elüldözte lelkiismeret-furdalását, hanem minél jobban égett a vágytól, hogy megismerhesse a kisfiát. S amikor egyik este együtt állítottak haza és Andrew-t bemutatta a fiának, úgy mint a mama legjobb barátját, Anthony jól fogadta a dolgot. Egyből előhúzta a játékdobozát az ágy alól és megmutatta

Andrew-nak azt a mozdonyt, amit az anyjától kapott. A gyerek örült neki, hogy végre van egy új játszótársa. Legközelebb, amikor Andrew Sophie-t hazakísérte, a fiának is hozott ajándékot, egy kisautót. Anthony majd ki ugrott a bőréből örömében, s onnantól kezdve minden nap lázas izgalommal várta, hogy a férfi eljöjjön hozzájuk.

A hétvégekre közös programokat szerveztek, együtt mentek sétálni, kirándulni. Az egyik hétvégén Andrew egy katonai dzsippel parkolt le az albérletük előtt, s elvitte őket kocsival Párizsba. Anthony rettentően élvezte, nagyon megszerette a férfit és úgy néztek ki, mint egy boldog család. Sophie el sem akarta hinni, hogy annyi szenvedés után végre valami jó is történhet velük az életben. Úgy teltek a hónapok, szinte észre sem vették. Közben Európában a háború a vége felé közeledett, melynek mindenki örült, egyedül Sophie-t fogta el a félelem.

– Mi lesz, ha aláírják a békeszerződést? – kérdezte szomorúan egyik este, miután Anthony-t lefektették aludni.

– Mi lenne? Béke – válaszolta Andrew, sosem hagyta cserben a humora.

– Tudod, hogy értettem. Mi lesz velünk? Nem maradhatsz itt örökre, előbb-utóbb vissza kell menned a családodhoz. – Sophie-nak össze kellett szednie minden bátorságát, hogy odaálljon a férfi elé és tisztázzák a helyzetüket. Istenem, hány napja készült már erre a beszélgetésre, csak most látta elérkezettnek az időt. Összeszorult a szíve, ha arra gondolt, hogy egyszer eljön az a nap, amikor el kell válniuk egymástól. Könnyes szemmel nézett a férfi szemébe.

– És gondolod, hogy itt tudnálak hagyni benneteket? – mondta Andrew, s átölelte szerelmét. – Akkor ki játszana Anthony-val háborúsdit? Vagy ki vinné el kocsikázni?

Sophie szeretett volna hinni a férfinak, de ez nem volt ilyen egyszerű. Tudta, az ő otthona az Államokban van, előbb-utóbb visszahúzza majd a szíve. Ezt nem gondolhatja

komolyan. Fel kell készülnie, hogy el fogja veszíteni őt. Lehet, hogy nem most. Majd néhány hónap eltelte után, vagy egy év múlva.

Andrew viszont teljesen nyugodt volt és szinte olvasott kedvese gondolataiban. Tudta, meg kell nyugtatnia Sophie-t, hogy az iránta érzett szerelme nem csak egy fellángolás. És történjék bármi, nem fog erről a csodálatos teremtésről lemondani. Másnap egy hatalmas csokor virággal állított be, mikor Sophie éppen a konyhában ült és krumplit pucolt. Valamelyest sikerült felvidítania az illatos vörös rózsákkal, de Sophie szívét valami nehéz súly nyomta, aminek ideje volt véget vetni. Miután vázába tette a virágot, Andrew elővett a zsebéből egy apró dobozt.

– Ez is a tiéd – mosolygott, miközben átnyújtotta.

– Nem kellett volna, így is olyan sokat költesz ránk mostanában – sóhajtotta Sophie, azonban amikor kinyitotta elállt a lélegzete. Két csodaszép aranygyűrű volt benne. Elképedve nézett fel a férfira.

– Szeretlek, Sophie. Leszel a feleségem?

Sophie szemét elöntötték a könnyek, de örömkönnyek voltak ezek. Boldogan ugrott a kedvese nyakába.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Sophie és Andrew három hónapos házasok voltak, amikor a németek Compiegne-ben aláírták a fegyverszünetet. Mindenki ujjongott, az emberek kimentek az utcára, úgy ünnepelték ennek a borzalmas háborúnak a végét. Bemondták a rádióba, hogy becslések szerint kb. 10 milliós emberveszteséggel járt, de még túl korai volt pontos adatokat mondani. Egy biztos, túl sok volt a veszteség, a fájdalom, a szenvedés, de túlélték és most már bizalommal néztek a jövőbe. Mint ahogy másoknak, Sophie-nak is gyökeresen

megváltozott az élete. Elvesztette a családját és a sok szörnyűség közepette kapott egy újat. Nagyon boldogok voltak Andrew-val, aki Anthony-t a saját fiának tekintette. És most, hogy a háború befejeződött, új élet kezdődött a számukra. Andrew azt tervezte, a kis családjával hazamegy Amerikába.

– Itt az ideje, hogy megismerd a szüleimet végre.

– Vajon mit fognak szólni hozzám? Tudják egyáltalán, hogy létezem?

– Nem, de ami késik, az nem múlik. Szerintem anyám sejti, miért nem akartam annyira hazamenni...

– Miért nem mondtad el neki?

– Mondtam már neked, mert még nem volt rá alkalmam. Jobb személyesen közölni az ilyet, nem telefonon.

– Nem fognak szívrohamot kapni, ha meglátnak? Főleg ha közlöd, hogy a feleséged vagyok.

– Anyám korábban mindig azzal nyaggatott, mikor fogok megnősülni? Hát most teljesítettem a kívánságát és meglepem őt.

De vajon olyan jól sül majd el, ahogy Andrew gondolja? Sophie tartott tőle, hogy férje szülei nem fognak örülni neki. Maga sem tudta miért, de rossz előérzete volt.

– Ne aggódj, nem lesz semmi baj – Andrew olvasott a gondolataiban, s átölelte aggódó feleségét.

– Nem hiszem, hogy repdesni fognak az örömtől, ha megtudják milyen nőt vettél el.

– Miért? Milyen nőt vettem el? – kérdezett vissza tréfálkozva Andrew.

– Akinek van egy törvénytelen gyereke – felelte szomorúan és lesütötte a szemét, nehogy a férfi észrevegye a könnyeit.

– Anthony hozzám tartozik. Mondjuk azt, hogy az enyém.

– Nagyon jól tudod, hogy ez nem ilyen egyszerű. – Talán még igaz is lehetne, csakhogy a fiú már elmúlt négy éves. S

Andrew nem négy éve jött Európába. Sophie tudta, hiába tekinti a saját fiának, nem a vér szerinti apja. Náluk ez egyáltalán nem okozott fenn akadást, de vannak bizonyos körök, ahol ez számít. És Sophie csak remélhette, hogy Andrew szüleinek nem olyan a felfogása, amilyen az apjáé volt. Beleborzongott, ha visszagondolt arra az időszakra, amikor az apja kitagadta váratlan terhessége miatt.

– Jaj, Sophie! Engem sosem zavart, hogy van egy fiad. És amióta összeházasodtunk, én lettem az apja és kész. Lehet, hogy először a szüleimnek furcsa lesz, de majd hozzászoknak a gondolathoz. Sőt, amint lesz közös gyerekünk, észre sem fogják venni a „kakukktojást". Ők is hamar megbarátkoznak majd vele és a sajátjuknak tekintik, mint én. Anthony egy csodálatos kisfiú, anyámnak pedig már oly régóta fáj a szíve egy unokáért. Hát most nem csak egy mennyel, hanem egy unokával is meglepem őt. – Andrew nagyon boldog volt és alig várta, hogy a szüleinek bemutathassa új családját.

Az anyjával akárhányszor beszélt, az mindig zokogott a telefonba, nem értette, Andrew miért nem akar hazamenni. A fia erre mindig azt válaszolta, kötelessége itt maradni és megvárja, még véget nem ér a háború. Különben is, mit csinálna otthon? Ülne az íróasztal mellett egy irodában, melyet az anyja rendezett be neki? Unalmas vacsorákra járna, szerződéseket kötne és mivel most, hogy Greg már nincs köztük, őt akarnák politikai pályára szánni? Belevetette magát az élet sűrűjébe és jól tudta, akik odaát ülnek finom öltönyükben az íróasztal mellett és meghozzák a döntéseiket, azoknak fogalmuk sincs, mi folyik ideát. Andrew Európában többet tanult ez alatt a két év alatt, mint egész eddigi életében New Yorkban. Sokkal többre értékelte az életet és azt a jómódot, ami jutott neki. A háború borzalmai rádöbbentették, mi a fontos számára és mi nem.

Tudta, amint véget ér a háború az anyja egyből jelentkezni fog, s Andrew ezúttal megelőzte a hívását.

– Hogy vagytok, anya?

Monica majdnem elsírta magát, amikor meghallotta fia hangját a telefonban. Mindvégig azért rettegett, nehogy őt is elveszítse, de Andrew sokkal szerencsésebb volt, mint Greg. Szegény Greg…

– A körülményekhez képest elég tűrhetően – szólt bele lehangolóan Monica a kagylóba. A szívét még mindig kínozta a fájdalom, a lelkét pedig nyomta a gyász. Gregory halála után lecserélte az egész ruhatárát, s mindig tetőtől talpig feketében járt, de így is rettentően csinos volt. Új kosztümöket varratott, szép szoknyákat és rengeteg selyemblúzt vásárolt, csupa-csupa feketét. Sajnos nem tűnt ki az emberek közül, sokan jártak feketében, szinte mindenki gyászolt valakit. Rokont, barátot vagy közeli családtagot. – Hallgattad a híreket?

– Hogy vége a háborúnak? Európában most nagy ünneplés folyik. – Amióta beállt a seregbe, most az egyszer látott mosolygós arcokat, hallott nevetéseket az utcán. Az emberek végre boldognak tűntek, s volt miért. Úgy látszott, a szörnyű veszteségek mintha feledésbe merültek volna. Örültek, hogy éltek… És ami a legfontosabb, túlélték!

– Hazajössz? – Monica egyből a lényegre tért, sosem kertelt. Már csak egyetlen vágy volt, hogy visszakaphassa Andrew-t, ha már Gregory-t elvesztette. Egyedül ez éltette, ezért kelt fel még reggelente az ágyból, ezért nem tudta elpusztítani a gyász.

– Hát persze, hogy hazamegyek, anya.

– Komolyan? – Monica nem akart hinni a fülének, s máris könnycseppek gördültek le az arcán. Viszont láthatja Andrew-t ennyi magányos, átsírt és átvirrasztott éjszaka után?

– Megígértem, nem? Ha véget ér a háború, hazamegyek. És most vége van. Én sosem hazudok, amit megígérek, azt mindig betartom. Ezt tudhatnád, anya.

– Úgy hiányzol nekünk, Andrew. És Greg is rettentően hiányzik… – az anyjának elcsuklott a hangja. Mindig rátört a zokogás, ha a kisebbik fiára gondolt.

– Tudom, nekem is. De az élet megy tovább… – Ezt itt nagyon hamar megtanulta, mint ahogy Sophie is és a többi sorstársuk, akit megérintett a háború kegyetlen szele. Csak előre szabad nézni, hátra sosem, különben nem éled túl, a szívedet szétmarja a bánat. – Hogy van apa?

– Jól. Ő is nagyon szeretne már látni téged. Olyan büszke rád, Andrew. – Igen, az apja annak idején szeretett a hadseregben szolgálni. Mindig azt mondta a fiainak, az nem igazi férfi, aki nem volt katona.

– Ne sírj, anya! – Olyan megrendítő volt hallani Monica reszkető hangját a telefonban. – Hamarosan találkozunk.

– Mikor? – az asszony szeme egyből felcsillant, azonban ezt Andrew nem láthatta.

– Úgy terveztem, hogy januárban...

– Januárban? – szakította félbe az anyja. Egyből letörte a lelkesedését. – Karácsony után? Nem akarod velünk tölteni az ünnepeket?

– Hát... nem is tudom… – dadogott hirtelen a vonal másik végén. Nem, a karácsonyt még Franciaországban szerette volna tölteni Sophie-val, gondolta, de nem mondta ki. Végül is utazhatnak előbb, Sophie-nak biztosan nem lenne ellenvetése.

– Ha már hálaadásra nem is érnél haza, legalább karácsonykor itt lehetnél. Hiszen így is annyi ünnepet és családi eseményt halasztottunk el... – Mondjuk ott volt a születésnapja és Gregé…

– Rendben – sóhajtotta Andrew, beadta a derekát. Képtelen lett volna nemet mondani, elvégre az anyjának igaza volt. Lassan két éve nem látták egymást, nem akarta boldogtalanná tenni a karácsonyukat. – Megpróbálom elintézni, hogy decemberben utazhassunk.

– Megpróbálod? Hát intézd el! – követelte Monica. Ebben a két évben annyi mindenről kellett lemondania, most nem engedett. Még a gondolatától is irtózott, hogy az ő fia ne érjen haza az ünnepekre.

– Igen is! Értettem, asszonyom! – kiáltotta Andrew a telefonba, mialatt összeverte a csizmája sarkát, mint a hadseregben szokta. S az anyjának végre egy kis mosolyt csalt az arcára.

– Hogy is mondtad? Utazhassunk? – kevés dolog kerülte el Monica figyelmét.

– Igen, van egy meglepetésem a számodra. Illetve kettő. – Andrew szíve a torkában dobogott. Nem is tudta, mikor vert ilyen hevesen utoljára, talán amikor megkérte Sophie kezét.

– Micsoda? – Monica érdeklődve tapasztotta a fülére a kagylót.

– Talán kicsoda… – válaszolta sejtelmesen Andrew, s azon izgult, vajon hogyan reagál az anyja.

– Van valakid? – az asszony egyből rátapintott a lényegre. Megérezte.

– Igen. Megismerkedtem egy csodálatos lánnyal. – Azt nem merte mondani, hogy asszony, azt majd később.

– Remek. Gondolom, miatta nem akartál olyan hamar hazajönni – állapította meg savanyúan az anyja.

– Igen, miatta… elsősorban… Másodsorban pedig Gregért… a kötelességemért, a sorstársaimért…

– Tudtam. Éreztem. Mondtam is apádnak, csak ő azt válaszolta, hogy képzelődöm. Pedig az anyai szív megérzi az ilyet. – Azt nem tette hozzá, mit gondolt róla tulajdonképpen. Aki egy kaland miatt nem jön haza és inkább az életét kockáztatja, az bolond. Monica ezért rettegett annyira, hogy Greg után elveszíti Andrew-t is. De szerencsére nem így történt.

– Igen? – Vajon az anyja azt is megérezte, hogy elveszítik Gregory-t? Azért búcsúzott el sírva tőlük a kikötőben?

– És ki az a lány? Miért titkoltad el előlem?

Nem titkolta, csak addig nem akart beszélni róla, míg komollyá nem vált a dolog. Olyan zavaros időket éltek, otthon is, itt is. És az anyját nagyon felkavarta Greg halála...

– Sophie-nak hívják, nagyon szép és okos – dicsérte Andrew, mondjuk ez volt az, ami az anyját a legkevésbé érdekelte. – Nővérként dolgozik abban a kórházban, ahol megmentették az életemet. Ő ápolt engem, úgy ismerkedtünk össze.

– Nagyszerű! – Igazi szerelmi történet, amit a könyvekben olvashat az ember. – És? Komoly?

– A lehető legkomolyabb – válaszolta Andrew. Boldogság csengett a hangjában, mialatt Monicában egyre jobban ment fel a pumpa. Már csak ez hiányzott! A fiának elment az esze?

– Akkor miért nem beszéltél róla nekem soha? – Andrew mindig vállalta korábbi szerelmeit, mondjuk akiknek azelőtt udvarolt, azok a lányok mind jó családból származtak. S Monicának az jutott az eszébe, ha Andrew egyszer sem tett említést róla, akkor talán nem is jelent neki olyan sokat.

– Nem akartalak felzaklatni, úgyis ki voltál készülve Greg miatt. – Még most is ki volt készülve és ki is lesz, amíg él. Monica átélte a legborzasztóbb fájdalmat, ami létezett a földön, eltemette saját gyermekét. De maradt egy másik, akihez foggal-körömmel ragaszkodott. És valóban felháborodott volna, ha tudja, hogy Andrew egy jelentéktelen nő miatt nem tér haza hozzá. – Különben is meg akartam várni, hogyan alakulnak köztünk a dolgok Sophie-val.

– Ezek szerint jól alakultak – vonta le a következtetést az anyja. – Biztosan szép lány, ha el tudott csábítani.

– Az biztos! Egyből levett a lábamról – felelte büszkén Andrew és amint rá gondolt, elmosolyodott.

– Nagyon romantikus történet lehetett. Elvégre háborús időszakon vagy túl, s gondolom el voltál keseredve a testvéred

halála miatt. Ő meg jött és mialatt bekötözte a sebeidet, megvigasztalt.

– Nos, valahogy így történt. – De honnan tudja? Ezt is megérzi az anyai szív? Mondjuk nem volt nehéz kitalálni, hogyan történhetett. Rengeteg szerelem született így, a férfiaknak hiányzott, hogy a kemény küzdelem mellett valaki kényeztesse őket. És Monica biztos volt benne, hogy a fia is csak egy kis kényeztetésre vágyott, semmi többre. Elvégre fiatal, egyedülálló és jóképű. Miért ne élvezte volna az élet örömeit, ha a fronton csak a borzalom jutott neki?

– Megértem. Remélem, nem vesztetted el a fejed egy flört miatt.

– Flört? Ez nem flört, anya. Szeretem őt – őszintén vallotta be, mit érez. És ha tudná az anyja, hogy amióta megismerte Sophie-t, határtalanul boldog vele.

– Hát persze, hogy szereted. De haza kell jönnöd, Andrew.

– Hazamegyek, anya. – Még mindig félt attól, hogy nem megy vissza Amerikába? Hányszor kell még elmondania, hogy az anyja megnyugodjon? Most jobban ragaszkodott hozzá, mint valaha. Mondjuk ez érthető volt, hiszen Greget, a kedvenc fiát elveszítette. És fel is tette magának a kérdést, most ő lesz a kedvence? Elfoglalhatja-e Greg helyét Monica szívében?

– Úgy gondoltam, hogy végleg.

– Én is. Hazamegyünk, és az Államokban éljük tovább az életünket.

Hazamegyünk? Olyan különös volt ezt hallania Monicának. Ő nem akart mást, csak a fiát.

– Ide figyelj, Andrew. Nem muszáj magaddal hoznod azt a lányt. Ha jól értem, francia.

– Igen és Sophie-nak hívják – emlékeztette ismét az anyját a kedvese nevére, de valahogy Monica nem vette a szájára. Mintha nem vett volna tudomást róla.

– És ő is Amerikába akar jönni?

– Természetesen – felelte laza könnyedséggel. Ezt már megbeszélték és közösen döntöttek így. Andrew megbízott Sophie-ban. Sosem kérne tőle olyat, amit a felesége nem szeretne.

– Az ő otthona Franciaország, s ha most veled is tart, később nagy valószínűséggel meggondolja magát. Megbánja, ha úrrá lesz rajta a honvágy. Egy szép kaland miatt nem várható el senkitől, hogy örökre elhagyja a hazáját. Úgyhogy inkább búcsúzz el tőle most, s nyugodtan hagyd ott Franciaországban. Mert később sokkal fájdalmasabb lesz neki és neked is. Így legalább megmarad szép emléknek a kapcsolatotok…

– Anya! Miről beszélsz? – Andrew egyszerűen nem akart hinni a fülének. Elmondja, hogy végre van valakije, akit be szeretne mutatni neki, erre az anyja máris a szakításukról beszél. Egyszerűen nem bírta tovább hallgatni, bele kellett vágnia a szavába. Még nem is ismeri Sophie-t, Monicának valószínűleg ezért vannak fenntartásai. De minden másképp lesz, ha megismeri. Addig is ki kell ábrándítania. – Ez nem csak egy futó kaland. Sophie sokat jelent nekem.

– Mennyire sokat? – Mert lelki támasza volt a nehéz időkben? Hány katona folytatott viszonyt az őt ápoló nővérkével? Nem Andrew az első és nem is az utolsó. Azonban a bolondozásnak vége, mint ahogy a háborúnak is. Az is olyan helyzet volt, amely megváltoztatta az ember életét és most hogy vége, a katonáknak ideje visszatérni a régi életükhöz, a családjukhoz. Andrew-nak nincs szüksége egy egyszerű ápoló lányra.

– Elvettem feleségül – vágta rá Andrew, de abban a pillanatban megbánta. Nem akarta előre elárulni, meglepetésnek szánta, azonban az anyja annyira erősködött, hogy meg kellett győznie. Sophie nem csak egy szerető, hanem a felesége és az egész életét vele szeretné leélni. Ez nem elég

komoly? Remélte, hogy az anyja megérti végre, ehelyett csak belesikított a telefonba.

– Mit csináltál? – Monicával egyből megfordult a szoba.

– Megnősültem – mondta higgadtan Andrew, s felettébb boldognak tűnt a hangja. Monica pedig majd szét robbant a méregtől.

– Mikor?

– Három hónapja.

Először döbbent csend következett, az anyjának meg kellett emésztenie a hallottakat.

– Haló! Itt vagy? – szólt bele Andrew a kagylóba, már-már azt hitte megszakadt a vonal, aztán egy feldühödött hang szólt bele.

– Megőrültél, fiam? És miért nem szóltál nekem? – Monica legszívesebben toporzékolt volna.

– Olyan gyorsan történt minden. Amióta itt vagyok Európában, megfordult velem a világ. Olyan boldog vagyok, anya.

Na persze! Meg idióta – gondolta Monica, de nem mondta ki.

– És hová ez a sietség? – máris rosszat sejtett. Egyáltalán nem tetszett neki a hír.

– Rettentően szerelmes vagyok, anya. Annyira, hogy nem bírtam magammal. Nem akartam tovább várni. – Repülni tudott volna a boldogságtól, Monica viszont alig látott a dühtől. Nem bírta türtőztetni magát.

– Ugye, nem terhes? – Csak remélni merte, hogy Andrew nem vesztette el teljesen az eszét.

– Nem. – Még nem, – tette volna hozzá, azonban nem akarta az anyját még jobban felzaklatni. Azt hitte, örülni fog neki, hogy végre megállapodott valaki mellett. Eddig egyfolytában azért rágta a fülét, mikor nősül már meg végre. Hát most megtette.

– Akkor végképp nem értem, miért kellett ezt így intézni, Andrew. Egy házasságot nem szabad csak úgy elkapkodni.

– Nem kapkodtam el, anya – sóhajtotta Andrew. Jaj, ezek a szülők! Mindig csak aggódnak és mindenben csak a rosszat látják. Miért nem tudnak egyszer lazítani és csak a jóra gondolni?

– Nem gondolod, hogy először be kellett volna mutatnod nekem, mielőtt elveszed?

Hát nem. Nem véletlenül intézte így, különben az anyja mindenbe beleszólt volna. Szerette irányítani a dolgokat, imádott szervezkedni, a központban lenni. Az esküvőjük sem lehetett volna úgy, ahogy ők szerették volna. Egy egyszerű, anglikán templomban, szolid szertartással. Monica biztosan ragaszkodott volna a nagy felhajtáshoz, Andrew viszont sosem szerette a flancolást. Az anyja viszont imádott felvágni azzal, amije van. Megmutatni, milyen sokra vitte a Farlow família, többek között az ő irányítása alatt. És persze, imádta szórni a pénzt. Andrew-t pedig bántotta volna a lelkiismeret, hiszen amit ideát látott, hogy milyen nehéz soruk volt egyes embereknek a háború alatt, hogy nélkülözniük kellett, azt az anyja el sem tudta képzelni. S különben sem akarta kellemetlen helyzetbe hozni Sophie-t, aki szintén elvesztette mindenét. Andrew azelőtt sem élt annyira nagylábon, holott megtehette volna. És főleg, hogy most a saját bőrén tapasztalta meg milyen is egy háború, minden átértékelődött benne. Most felettébb bántotta volna, ha feleslegesen dobnak ki annyi pénzt az ablakon. Inkább adják oda egy segélyszervezetnek.

– Miért? Szerinted engedélyt kellett volna kérnem tőled, kivel akarom leélni az életemet? – szólt vissza felháborodva, elfogyott a türelme. Nem szerette, ha kioktatták. Mondjuk az anyja mindig is ilyen volt, azonban Andrew két éve elszokott tőle.

Monicát megrendítette a felelet. Egy egyszerű nővérrel akarja leélni az életét? Ez még viccnek is rossz.

– Kikérhetted volna a véleményemet. Azt se tudom kiféle, miféle?

– Ne izgulj, nem választottam rosszul, ha erre célzol. Sophie egy nagyon csodálatos asszony, majd meg fogod látni. Amint megismered, egyből megváltozik a véleményed. Meg fogod szeretni.

Te jóságos ég! Monica gyomra összerándult. Tényleg komolyan gondolja. Mi ütött a fiába? Hogyan tudták ennyire levenni a lábáról? Hát ezek után tényleg kíváncsi volt arra a nőre.

– Na de… – Monica kapkodta a levegőt.

– Karácsonyra otthon leszünk. Addig is viszlát, anya – szólalt meg felháborodva Andrew, majd letette a telefont.

Bántotta, hogy az anyja így reagált és „elfelejtett" gratulálni a fiának, az egyetlen fiának. Még jó, hogy Sophie nem volt ott mellette és nem hallotta a beszélgetést. És az anyját sem látta, aki a vonal túlsó végén őrjöngött a dühtől és a falhoz vágta a kagylót. Mennyire vágyott rá, hogy a fia hazajöjjön, és végre együtt tölthessék az ünnepeket.

Hát, szép karácsonyuk lesz.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

– Anyám meghívott minket karácsonyra, úgyhogy hamarabb kell elutazunk, mint terveztük kedvesem. Mit szólsz hozzá? – mondta Andrew a feleségének, miután az megkérdezte, felhívta-e a családját. Andrew úgy döntött, nem mondja el az anyjával történt vitáját, nem akarta máris lerombolni az önbizalmát. Sajnálta, hogy az anyja már láthatatlanban levonta a következtetést a menyéről és igazságtalanul ítélkezett felette. De nem baj, amint megismeri Sophie-t, egyből megváltozik a véleménye. És meg fogja

szeretni, ebben Andrew biztos volt, hiszen nála csodálatosabb feleséget nem találhatott volna magának.

– Komolyan? – Sophie-nak felragyogott a szeme. – És mit szóltak, mikor közölted velük, hogy a feleséged vagyok?

– Örültek.

– Biztos? Ezt nem hiszem el.

– Na jó! – Andrew nem tudott jól hazudni, pláne nem Sophie-nak, aki szinte olvasott a gondolataiban és a szeme nézésből egyből észrevette, ha nem stimmelt valami. Andrew viszont egy kis tréfával elütötte a dolgot. – Szóhoz sem jutottak a meglepetéstől.

– Biztos elmondtad nekik? – annyiszor megígérte, hogy közli a családjával, „mit művelt" Franciaországban.

– Hát persze. Anyám vette fel a kagylót, és amikor közöltem vele a hírt, először alig kapott levegőt…

– És aztán? – kérdezte félszegen Sophie. Beleképzelte magát az anyósa helyébe, fordított helyzetben ő szívrohamot kapott volna.

– Nem győztelek dicsérni, drágám. Aztán ő erősködött, hogy mindenképpen menjünk haza karácsonyra, mert minél hamarabb meg szeretne ismerni. Nagyon kíváncsi rád.

Sophie nagyot sóhajtott.

– Vajon milyen véleménnyel lehet rólam?

– Egyelőre semmilyennel, hiszen még sosem találkoztatok. De amint megismer, egyből meg fog kedvelni, higgyél nekem. – Andrew is ezzel nyugtatgatta magát. Monica sok mindent szeretett volna, neki elvárásai voltak és úgy képzelte a fiai életét, hogy ő választ számukra feleséget. Mint ahogy annak idején Monica férjhez ment George-hoz, a szülők szemelték ki neki, azonban azóta minden megváltozott. Túléltek egy borzalmas háborút, elveszítették Gregory-t, s az emberek felfogása más lett.

Sophie-val úgy döntöttek, nem mondják el, milyen körülmények között született Anthony. Sophie így is eleget

szenvedett már, nem akarta felhánytorgatni a múltat. Egy új földrészen kezdenek majd egy új életet és úgy döntöttek, Andrew családjának nem muszáj megtudnia a teljes igazságot. Nem biztos, hogy megértenék és Andrew amúgy sem akarta, hogy újdonsült felesége kellemetlen helyzetbe kerüljön. Sophie-t odaát úgysem ismeri senki, s a múltban történteket jobb elfelejteni. Ugyanúgy, mint ezt a borzalmas háborút.

Amikor a taxi elvitte őket Le Harve-ba és felszálltak a hajóra, Andrew el sem akarta hinni, hogy már két és fél évet Európában töltött. Mennyire szitkozódott, mikor megkapta a behívóját, és amikor az amerikai hadsereg tagjaként átszelték az Atlanti-óceánt, álmában sem gondolta volna, hogy egy gyönyörű feleséggel tér majd haza. Azon töprengett, milyen érdekes az élet, egyrészről elvette tőle Gregory-t, aztán megadta a gyógyírt számára, hiszen megismerhette Sophie-t és mellé ajándékba kapott egy kisfiút. Anthony rajongásig szerette Andrew-t, akit apának szólított. Majd ki ugrott a bőréből örömében, mikor felszálltak a hajóra. Előző nap nem is tudott aludni, annyira izgult, még sosem utazott hajón. S amikor elfoglalták a kabinjukat az első osztályon, majd leesett az álla. Sophie-nak pedig könnybe lábadt a szeme, nem akarta elhinni, hogy az utóbbi időben csak jó történik vele. Amikor az apja kitagadta... s egyedül szülte meg a gyermekét... kitört a háború... és a szülői házat csak egy nagy romhalmazban látta viszont… akkor azt hitte, vége mindennek. És íme, most volt férje, aki elfogadta a fiával együtt, s ott kényeztette, ahol tudta. Sophie-nak már az is nagy szó volt, hogy hajón elutazhat Amerikába és Andrew lelkére kötötte, ne foglaljon „drága” kabint a számukra. Nem szerette a pénzpocsékolást. Azonban az első osztályról álmodni sem mert, utoljára akkor volt része fényűzésben, amikor otthon lakott és minden rendben volt. Andrew viszont szerette a meglepetéseket, azért sem szólt a szüleinek az esküvőjéről, Sophie-nak pedig azt mondta, tekintse ezt az utat nászútnak. Majd átölelte és megcsókolta.

Sophie még sosem érezte magát ennyire boldognak és izgatottan várta a folytatást. Vajon milyenek lehetnek Andrew szülei? Olyan hamar elrepültek a napok az Atlanti-óceánon, hogy szinte észre sem vették. Sophie egyszer csak azon kapta magát, hogy Anthony kezét fogva állnak a fedélzeten és nézik a Szabadság-szobrot, amint közelednek felé. Csodálatos élmény volt, s mialatt a hajó kikötött, a szíve a torkában dobogott. Te jóságos ég, mindjárt találkozik a férje családjával. Vajon mit fognak szólni hozzá? Azonban még várnia kellett a nagy találkozással, míg a hajójuk kikötött és átestek a formaságokon. Megvizsgálták a poggyászaikat és mire megkapták őket, Anthony nehezen viselte a várakozást, úgyhogy Andrew felvette a karjába.

– Most már Amerikában vagyunk? – kérdezte a kisfiú. Ő csak annyit értett ebből az egészből, hogy Amerika nagyon messze van és az apja elmondása szerint nagyon jó hely. Mondjuk eddig, amit látott belőle tetszett neki, a Szabadság-szobor teljesen lenyűgözte.

– Igen. Mindjárt találkozhatsz a nagyszüleiddel. Mit szólsz hozzá, kisöreg?

A gyerek örült neki és meghatározó élmény volt a számára, amikor a kikötőből visszanézve láthatta azokat a hatalmas hajókat és az óceánt, ahonnan jöttek.

– Tyűha, mennyi hajó! És mennyi kocsi! – mutatott a parkoló autókra, melyekből sofőrök szálltak ki és várták a hozzátartozókat. – Apa, ugye elviszel minket kocsikázni?

Anthony nagyon megszerette az autókat, holott csak ritkán ült benne, amikor Andrew olykor elhozta a katonai támaszpontról a dzsipet és elmentek Párizsba. Anthony nagyon szeretett utazni, s ez a hajózás minden képzeletét felülmúlta. Nem sejtette, mi következik ezután, de Sophie sem. Nem gondolta volna, hogy a férjének ennyi pénze van, hogy egy luxuslakosztályt foglaltatott a számukra.

– Nem kellett volna ennyit költened, Andrew. Rád szakadt a bank?

– Semmiség az egész. Értetek bármire hajlandó vagyok.

– Semmiség? Egy kész vagyonba kerülhetett!

– És ez még nem minden. Mondtam, hogy Amerikában jobb életünk lesz, mint Franciaországban.

– Egyáltalán honnan volt rá ennyi pénzed? Vagy tulajdonképpen egy gazdag ember vagy, csak én nem tudok róla?

– Nem élünk olyan rosszul… – válaszolta Andrew és a következő pillanatban felkiáltott, amikor egy idős házaspárt vett észre a kikötőben. – Anya! Apa!

Integetett feléjük, Sophie-nak pedig majd elakadt a lélegzete, amikor meglátta őket. Már messziről lerítt róluk, milyen jómódúak. Egy hófehér Mercedes előtt álltak, s a fiatalasszonynak egyből leesett, hogy azaz övék és sofőr szállította ki őket a kikötőhöz. Jól tudta, mit jelent ez, Andrew szülei eszméletlen gazdagok lehetnek, gazdagabbak, mint az ő családja volt. És amikor közelebb értek, látszott mennyire adnak a megjelenésre. George makulátlanul nézett ki új öltönyében, fényes sötétbarna cipőjében, vastag fekete kabátja a vállára volt terítve. Mellette egy apró, gondosan fésült, ősz hajú asszony állt nercbundában, hófehér csizmában és éppen korholta a férjét, miért nem gombolja be a kabátját ebben a hidegben.

– Szervusz, fiam! – George nem foglalkozott mással, egyből ellépett a felesége mellől és megölelte a fiát. – Örülök, hogy itthon vagy végre.

– Andrew! – Monicának könnybe lábadt a szeme és úgy ugrott a nyakába, mint a férjébe annak idején, amikor az leszerelt. – Hála égnek, hogy hazaértél épen, egészségesen! Úgy hiányoztál…

– Engedjétek meg, hogy bemutassam a feleségemet, Sophie-t. Sophie, ők a szüleim.

George boldogan pillantott rá és először nyújtotta a kezét felé.

– Örvendek. George Farlow. Isten hozta a családunkban.

– Sophie Walland – mosolygott, mialatt érezte, hogy valaki végigfuttatja rajta a tekintetét. Odafordult Monicához, aki földbe gyökerezett lábbal állt előtte és Sophie úgy érezte, ha ő nem kezdeményez, az asszony nem szól hozzá. Szerette volna levegőnek tekinteni. – Üdvözlöm, Mrs. Farlow. Örülök, hogy megismerhetem.

Sophie kellemes mosolyt küldött felé, ez azonban nem tudta megtörni Monica kőkemény tekintetét. Hiába nézett bájosan az arcába, mely tökéletesre volt sminkelve, anyósa mégis rosszalló pillantásokat vetett rá. Azonban nem térhetett ki előle, a kézfogását el kellett fogadnia, s kissé zavartan nyújtotta oda a smaragdgyűrűktől súlyos ujjait, hogy megérinthesse a lányét, aki elképesztően fiatal volt.

– Á, szóval maga az, akiről Andrew beszélt nekem a telefonban? – Szóval ő a menye? Szépnek szép, hát nem csoda, hogy olyan könnyen elcsavarta Andrew fejét. Ezt Monica biztosra vette, s egyből látta rajta milyen egyszerű teremtés. Ettől tartott, nem illik az ő köreikbe, s nem illett bele Monica elképzeléseibe sem. De mégis mit várhat az ember egy egyszerű nővérkétől? És amint lejjebb szaladt a tekintete észrevette, hogy ennek a lánynak a kezébe kapaszkodik valaki. – Ki ez a kisgyerek?

– Ő a mi fiunk, Anthony – mondta Andrew, mielőtt Sophie megszólalhatott volna.

– Uramisten! – kapott a szívéhez egyből Monica. – Nem lehet a fiad, hiszen csak két éve voltál távol…

Monicának egyből zakatolt az agya, és ahogy szemügyre vette a gyereket egyből megállapította, hogy az néhány évvel idősebb.

– Valóban nem én vagyok a vér szerinti, de a nevemre vettem és úgy szeretem, mint a sajátomat.

– És hol van az igazi apja?

– Meghalt a háborúban – szólalt meg Sophie. Andrew-val megbeszélték, hogy ezt fogják mondani. Egyébként meg lehet, hogy igazat mondtak. Ki tudja mi történt Maximillian-nel azóta? Egy biztos, New Yorkban nem fognak összefutni vele és különben sem tudta, hogy Sophie állapotos lett tőle.

– Ó, sajnálom! – Monica még egyszer rámeresztette a tekintetét Sophie-ra, nem volt túlságosan elragadtatva tőle. De még mennyire, hogy sajnálta. Szóval nem elég, hogy ez a nő elcsábította, még a gyerekét is a fia nyakába akasztotta.

– Ugye, milyen helyes kisfiú? Mit szólsz hozzá, anya?

– Mégis mit szólhatnék, Andrew? Őt nem említetted a telefonban – válaszolta epésen.

– Meglepetésnek szántam.

– Valóban? És tartogatsz még más meglepetéseket is, vagy mára ennyi elég volt? Szólhattál volna, hogy hozzam magammal a szívgyógyszeremet.

– Ugyan, anya! Tudom, hogy nem úgy alakult az életem, ahogy eltervezted. Szeretted volna te kiválasztani nekem a feleségemet, de hidd el, hogy Sophie egy csodálatos teremtés, nem fogsz csalódni benne. – Andrew büszkén ölelte át a feleségét. – Ráadásul egy unokát is kaptál tőlünk ajándékba. Tudom, mennyire szerettél volna…

– Csak nem ilyen körülmények között – Monica nem rejtette véka alá a véleményét. Mi ütött Andrew-ba, teljesen megbolondult? Ide hozott egy jelentéktelen nőt a fiával és elvárja, hogy örüljön nekik?

– Lesz vérszerinti unokád is, Sophie-val tervezünk közös gyerekeket – próbálta megnyugtatni az anyját, ehelyett az újra a szívéhez kapott.

– Csaknem terhes?

– Nem, még nem. – Hála istennek, gondolta Monica. Így könnyebb lesz megszabadulni tőle. Andrew pedig hozzátette: – De ami késik, az nem múlik.

Monica nyelt egyet, azonban alig tudta visszatartani az indulatát, forrt benne a méreg.

– Azért szólhattál volna hamarabb, fiam – mondta George. – Nem kellett volna ilyen kellemetlen helyzetbe hoznod minket.

– Azt hittem, örülni fogtok nekem, ha hazajövök.

– Örülünk is, csak még kell egy kis idő hozzá. Sok megpróbáltatás ért minket az elmúlt években anyáddal. Elvesztettük Gregory-t…

– Tudom, és nagyon sajnálom – hirtelen Andrew szemébe is könny szökött, mint a szüleinek.

– Fogadják őszinte részvétemet – szólalt meg Sophie, mire Andrew megszorította a kezét.

– A feleségem mindenét elvesztette a háborúban. Az ő testvére is meghalt a fronton, a házukat pedig lebombázták a németek, s a szüleit nem tudták élve megmenteni a romok alól.

– Micsoda veszteség! – csóválta a fejét George, Monica pedig a könnyeit törölgette. – Nagyobb, mint a miénk.

– Senkinek sem könnyű. Ebben a háborúban mindenki elvesztett valakit – felelte Sophie halk, lágy hangon.

– Most már csak abban reménykedhetünk, hogy jobb lesz. Azt hittem, sosem jössz haza hozzánk, fiam – zokogta Monica és ismét a fia nyakába borult. Már csak ő maradt neki.

– Itt vagyok anya, ne aggódj. Minden rendbe jön majd, meglátod. Tudom, először számodra ijesztően hangzik, hogy hirtelen hoztam egy idegen feleséget a családba és egy kisfiút. De hidd el, amint jobban megismeritek Sophie-t, legalább annyira szeretni fogjátok őt, mint én.

A hazafelé út szokatlanul csendben, feszültségek között telt. Andrew meglepetése rosszul sült el, a lánynak fogalma sem volt arról, hogy egy gazdag emberhez ment hozzá, aki ráadásul elképesztően jóképű is. Más örült volna a helyében, azonban őt kétségek gyötörték. Mit gondolhatnak róla a

szülei? Sophie mindenét elvesztette, semmije sem volt, amikor Andrew-val megismerkedtek. Ezek után nehéz lesz elhitetni a többiekkel, hogy a szerelmük valódi, őszinte érzelmeken alapul és nem befolyásolta a pénz. Sophie nem értette, Andrew miért nem szólt neki erről és miért nem tájékoztatta időben a szüleit? Monica helyében ő is kis híján szívrohamot kapott volna és megértette, hogy az asszony féltette Andrew-t, a vagyonát és a befolyását. Ezek után Sophie-nak fogalma sem volt, hogy aki ilyen fényűzésben nevelkedett, hogyan tudott együtt lakni vele abban a sivár albérletben?

– Miért nem mondtad, hogy elképesztően gazdagok vagytok? – vetette Sophie a férje szemére, miután a férfi otthonába érkeztek és Monica megmutatta a számukra berendezett lakrészt. Még nem vezették körbe a házba őket, de az éppen elég volt, amit eddig látott belőle. Ez a ház sokkal nagyobb és fényűzőbb volt, mint amiben Sophie nevelkedett. Istenem, hogyhogy nem sejtette? A Farlow név Franciaországban nem mondott semmit, az Államokban viszont nagy súllyal bírt. Sophie most fogta csak fel, milyen családba házasodott, újra bekerült a felső tízezerbe.

– Különben hozzám jöttél volna? – Andrew válasza egyszerű volt és tömör. Valóban, ha Sophie előre tudja, Andrew honnan származik, megijed a köztük lévő társadalmi ellentéttől és visszatáncol. Ebből is látta, hogy ez a férfi mennyire szereti őt.

– És a szüleid? Nem kellett volna kész tények elé állítani őket, a helyükben én sem örültem volna a döntésednek. Megértem, ha ezek után nem kedvelnek engem.

– Az életemről nem ők döntenek, hanem én. Tudom, hogy anyám szívesen döntött volna helyettem, de úgy érzem, jogom van kiválasztani magamnak, kivel szeretnék megöregedni. Így legalább nem szólhatott bele senki, s megkaphattalak téged. Emlékezz vissza, te sem mentél hozzá ahhoz az idősebb

férfihoz, akit az apád kiszemelt neked. Inkább vállaltad a kirekesztést, a szegénységet és megszülted Anthony-t.

Andrew makacs volt és átkozottul szerelmes. Ennyire még senki sem ejtette rabul a szívét és Sophie-nak be kellett látnia, hogy igaza van. A férfi helyében talán ő is így cselekedett volna, csak egy dolgot sajnált, így sokkal nehezebb lesz jó viszont kialakítani az anyósával. Még most is magán érezte megvető pillantását és jól tudta, hogy őt sosem fogja elfogadni úgy, ahogy azt Andrew szeretné. Egyszerűen nem az ő köreikből való, s errefelé nehezen emészthető meg, ha valaki már hoz egy gyereket a házasságba. S ekkor a saját apja jutott az eszébe, Hercule sem értené meg, nem véletlenül tagadta ki a lányát.

Együtt ebédeltek, amitől Sophie tartott ugyan, ellenben sokkal kellemesebben telt, mint az oda tartó út. Nem volt fagyos a hangulat. Monica állandóan bombázta a kérdéseivel, s miután elfogyasztották az ételt, órák hosszat beszélgettek a nappaliban. Volt mit. Sophie és Andrew rengeteget meséltek a háborúról és annak borzalmairól. Sophie elmesélte hogyan haltak meg a szülei és hogyan vált földönfutóvá. Előző férjét is elveszítette, már nem érte meg Anthony második születésnapját… Legalább is ezt találták ki Andrew-val, s Monica elhitte a történetet. A többi viszont igaz volt, beszámolt arról hogyan állt munkába abban a kórházban. Aztán Andrew következett, elmesélte a napjait a hadseregnél és hogy mindvégig milyen szerencsés volt, amiért a testvérét mellé osztották be. Hosszasan ecsetelte azokat a szörnyű napokat a fronton, miken kellett keresztül menniük a lövészárkokban, aztán eltalálták őket és mindketten megsérültek. A két testvért időben sikerült kórházba szállítani ugyan, de Gregory életét már nem tudták megmenteni. Monica mindvégig zokogott és erősködött, hogy Andrew meséljen Gregory-ról, mondja el imádott fiáról, hogyan és mikor látta utoljára, minden részletet tudni akart. Majd a

végén Andrew is zokogott, átölelte az anyját és bocsánatot kért tőle, amiért nem tudott úgy vigyázni a testvérére, ahogy azt a búcsúzáskor megígérte. George-nak is könnybe lábadt a szeme, együtt siratták elvesztett fiukat, és Sophie arcán is könnyek peregtek végig. A fájó érzelmek mindannyiuk szívében feléledtek, a begyógyultnak hitt sebek újra sajogtak, mindenkinek meg volt a maga vesztesége, gyásza, fájdalma. Nehéz időszakon voltak túl, s ez a beszélgetés máshogy világította meg a helyzetet, Monica sajnálatát fejezte ki Sophie-nak, az átélt borzalmakért.

Sophie bizakodva vonult vissza a férjével a szobájukba. Most, hogy ismerték a történetét, talán mégsem tartják olyan ijesztőnek, hogy Andrew éppen őt vette el. Sophie nem az volt, aminek gondolták és a lány reménykedett abban, hogy Andrew-nak lesz igaza. Amint egyre jobban megismerik, meg fogják szeretni és elfogadják őt, csak idő kell hozzá.

A vacsorán Sophie nem vett részt, bármennyire is szeretett volna. Estére túlságosan kimerült és legyengült, az ájulás környékezte és Andrew ragaszkodott hozzá, hogy lepihenjen. Inkább megkérte a komornyikot, hogy tálcán vigye fel a vacsorát, amiből Sophie alig evett pár falatot, aztán engedelmeskedett a férjének. Bebújt az ágyba és hihetetlenül gyorsan elaludt.

– Hol van a kedves feleséged, Andrew? – kérdezte Monica, mikor az asztalhoz ültek. Istenem, hol voltak már azok a közös, meghitt, családi vacsorák? Gregory többé nem ülhetett le közéjük, egyedül Andrew maradt, aki új családot alapított és lassan el fog szakadni tőlük.

– Lepihent, nem érzi jól magát.

– Biztosan kimerítette az utazás – állapította meg George, amit Monica nem hagyhatott epés megjegyzés nélkül.

– Úgy látszik, megviselte a változás. Gondolom, még sosem utazott első osztályon. – Látszott rajta, hogy Monica

dúl-fúl magában. Andrew felemelte a tekintetét és mérgesen villantotta rá.

– Eltaláltad, anya. Magad is hallhattad ma délután, mennyi mindenen kellett keresztül mennie szegénynek. A háború borzalmas veszteségeket mért mindenkire, amit az itt élők el sem tudnak képzelni. Európában átértékeltem az egész életemet – magyarázta, holott jól tudta, az anyja ezt sosem fogja megérteni.

– Ne érts félre, én is sajnálom szegényt, ahogy te. Ezért vetted el, Andrew? – Monica nem kertelt. Kíváncsi volt az igazságra, s most végre maguk között lehettek, nem kellett egy idegen nő társaságát elviselnie az étkezőben.

Andrew nem akart hinni a fülének. Úgy látszik, az anyja nem változott. Ugyanolyan maradi, fukar volt és célratörő, mint azelőtt. Pedig azt hitte, hogy a háború, Gregory halála, az egymástól távol töltött két év rádöbbentette egy-két dologra, de nem. Talán neki is ott kellett volna lennie, hogy megértse. Viccesen hangzott, de kár, hogy az anyját nem vihette magával Európába. Még jó, hogy ezt nem mondta ki előtte, különben Monica biztosan szívrohamot kapott volna.

– Nem, azért vettem el, mert szeretem. – Miért nem lehet ezt megérteni?

Azonban Monicának mindig voltak aggályai.

– Azt elhiszem, hiszen nagyon csinos lány. De a szerelem előbb-utóbb elmúlik... És akkor mi marad neked? Nem gondolkoztál el ezen egy kicsit sem? Nem akarom bántani a feleségedet, de az tény, hogy Sophie hozzánk képest egy senki. Mire mész egy menekült nővérkével? Fogalmad van róla, mit tettél kockára? A pozíciódat, a helyedet, a jövődet, a lehetőségeidet… Ezzel a lánnyal nem viheted sokra, nem a köreinkből való. Nem foroghatsz vele azokban a társaságokban, amiben egyébként ott lenne a helyed.

– Nem is akarok. Nem szeretnék feljebb törni, nem akarok politikai karriert, ha erre célzol. Én nem Greg vagyok, anya.

Igen, Monica ezért is szenvedte meg százszorosan Gregory elvesztését. Ő nem csak a fiát vesztette el, hanem az álmait is. Mert Andrew teljesen más volt, őt nem lehetett irányítani, nem akart nagy dolgokat véghezvinni, magasabb pozícióba kerülni, képviselő lenni, jogászkodni vagy valamelyik neves szervezetnek az elnöke lenni. Nem volt hatalomvágya, nem érdekelte a nagy karrier, vagy az a temérdek sok pénz, ami mind csak arra vár, hogy megtöbbszörözze valaki a családban. És mivel Greg meghalt, ez a feladat Andrew-ra jutott, illetve jutott volna. Hiszen most neki kellene valóra váltani az anyja álmait Gregory helyett is. És ebbe a képbe egyáltalán nem illett bele Sophie, egy „hozott" gyerekkel. És ha Monica őszinte akart lenni, ebbe a csodálatosnak tűnő jövőképbe maga Andrew sem illett bele – egyedül Greg illett volna –, de még nem késő kezelésbe vennie és átformálnia a fiát.

– Akkor sem teheted tönkre az életedet már most.

– Nem tettem tönkre, éppen ellenkezőleg – mosolygott Andrew, amelytől Monica legszívesebben a falra mászott volna.

– Elhiszem, hogy nehéz időket éltetek odaát Európában, de a háborúnak vége. Az emberek élete kezd visszazökkeni a régi kerékvágásba. Most kell megalapozni a jövődet, fiam. Hihetetlen lehetőség előtt állsz, meg vannak a kapcsolataink, a pozíciónk, megfelelő anyagi javakkal a hátunk mögött. Más erről csak álmodni mer... De te, te megvalósíthatnád őket, csak nem ezzel a nővel. Ne adj fel mindent egy ostoba szerelem miatt, mert meg fogod bánni. Előfordul, hogy az ember követ el hibát, s ezt még helyre lehet hozni.

– Arra gondolsz, hogy váljak el? – Andrew-nak még a gyomra is felfordult, ha erre gondolt. Egyáltalán hogy jön ahhoz az anyja, hogy ilyeneket mondjon neki, mikor gratulálnia kellett volna?

– Pontosan.

– Eszem ágában sincs.

– Pedig ez lenne a legjobb megoldás. A saját érdekedben.

– Majd én eldöntöm, mi a legjobb nekem, elvégre felnőtt vagyok, ha nem vetted volna észre – háborodott fel Andrew és letette a kezéből a villát. Az anyja még mindig azt hiszi róla, hogy gyerek? Beállt a seregbe és túlélte a háborút, az isten szerelmére. – Sajnálom, hogy csalódást okoztam neked, mert a menyedet nem te választottad ki magadnak. Megmondom egyszer és mindenkorra, hogy Sophie a feleségem és az is marad. Szeretem őt, úgyhogy jobban teszitek, ha elfogadjátok, ha csak nem akartok elüldözni innen. És többet nem akarok erről a témáról vitát nyitni, anya. Köszönöm a vacsorát! – felpattant a székéből, a szalvétáját a tányérja mellé dobta, majd kiviharzott az étkezőből.

Monica döbbenten bámult utána. Hát, ez nehezebb lesz, mint gondolta. Istenem, miért éppen Greg-nek kellett meghalnia? Andrew olyan makacs, s mennyi erőfeszítésébe kerül majd, hogy jobb belátásra bírja. Ez a nő mégsem furakodhat be a családjukba.

Andrew-t bántotta, hogy nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szerette volna. Nehéz lesz a feleségét megszerettetnie a szüleivel, s nem értette, az anyja miért van annyira ellene. Egy darabig ezt el tudja titkolni Sophie elől, azonban nem sokáig. Imádta a feleségét, aki fiatal kora ellenére annyi szenvedésen ment már keresztül, hogy Andrew meg akarta kímélni minden fájdalomtól. Szerette őt és a leghőbb vágya volt, hogy boldoggá tegye. S ebben nem akadályozhatja meg senki, legfőképpen az anyja nem. Beletelt néhány percbe, még a folyosón lehiggadt, utána ment be a szobájukba, ahol Sophie már mélyen aludt. Andrew-nak nem volt szíve felébreszteni, inkább megcsókolta az arcát és bebújt mellé az ágyba.

TIZENHATODIK FEJEZET

Reggel Sophie különös émelygést érzett a gyomrában, s olyan gyenge volt, hogy alig tudott kimászni a fürdőszobába, majdnem összeesett. Andrew felébredt felesége öklendezéseire, s rettentően megijedt.

– Mi történt? Rosszul vagy?

Andrew felnyalábolta őt a márványkőről és a karjában vitte vissza az ágyba. Ijedtség tükröződött a szemében, mialatt kedvese sápadt arcát simogatta.

– Ne félj, drágám. Azonnal csöngetek a komornyiknak, hogy telefonáljon orvosért – lihegte a férfi és mielőtt egyet lépett volna az ágytól, Sophie gyengéden felé nyúlt és megérintette a kezét.

– Nem kell orvos.

– Sophie, este sem érezted jól magad. Az egészséggel nem lehet játszani. De ezt neked jobban kellene tudnod, hiszen nővér vagy. – Arra Andrew is rádöbbent az elmúlt évek során, hogy az egészség a legnagyobb kincs. A kórházban maga is láthatta, mennyire vigyáznia kell az embernek a testi épségére. Egy ártatlannak tűnő sebből szörnyű fertőzések keletkezhetnek, a rosszullétek, fájdalmak pedig csak a szervezetet figyelmeztetik, hogy valahol valami gond van. És a legjobb a gondot minél hamarabb orvosolni.

– Tudom, hogy nincs semmi bajom.

– Akkor miért lettél rosszul az előbb? – Andrew nem értette, mitől fél. Talán elkapott valamiféle vírust a hajón? Az utolsó napon a kabinban is túlságosan fáradtnak tűnt és sokkal hamarabb tért nyugovóra, mint szokott.

Sophie nagyra nyílt, gyönyörű, szép kék szemeit a férjére meresztette és kimondta.

– Állapotos vagyok, azt hiszem.

– Komolyan? – Andrew szeme felcsillant. – Biztos vagy benne?

– Igen – bólintott Sophie. – Anthony-val is így kezdődött…

– De hiszen ez csodálatos! Gyerekünk lesz, gyerekünk lesz – ugrándozott örömében, mint egy kisgyerek, majd ott csókolgatta feleségét, ahol érte.

– Hagyd abba, mert lehet hogy ismét hánynom kell. – Tudta, hogy Andrew nagyon szeretett volna egy saját gyereket, azonban azt álmában sem gondolta volna, hogy ennyire boldoggá teszi majd a hír. Sophie is örült neki, csak most a gyomra még kavargott.

– Ó.

– Mit szeretnél? Fiút vagy lányt?

– Mindegy.

– Jó lenne, ha fiút szülnék neked. Annyira szereted Anthony-t…

– Emiatt ne emészd magad, drágám. Ha kislány lesz, annak is ugyanúgy fogok örülni. Az a lényeg, hogy a mi kisbabánk.

A fiatalok úgy döntöttek, egyelőre nem mondják el a jó hírt Andrew szüleinek, inkább várnak néhány napot vele. Így is elég „meglepetés" érte őket az elmúlt két napban, s Andrew úgy tervezte, majd karácsonykor fogják bejelenteni. Ennél jobb karácsonyi ajándékot nem is adhatnának… Sophie-nak még nem voltak kétségei a családi békével kapcsolatban, s Andrew-é pedig elillantak. Abban reménykedett, hogy egy vér szerinti unoka érkezése majd meglágyítja az anyja szívét. Tisztában volt vele, Monica mennyire nem szíveli a menyét, azt viszont álmában sem gondolta volna, mire készül.

Másnap délelőtt, amikor Andrew és George bementek a városba hivatalos ügyeket intézni, a komornyik kopogott be Sophie szobájába és közölte, hogy Monica beszélni szeretne vele. Sophie nem gyanított semmi rosszat, amikor lement az anyósához a dolgozószobájába. Monica ott ült az íróasztalánál

elefántcsontszínű kosztümben, fehér selyemblúzban és úgy nézett ki, mintha egy divatlapból lépett volna ki. Ősz haja gondosan befésülve, arca kisminkelve, mellyel kissé fiatalosabbnak látszott a koránál.

– Jöjjön csak bátran, kedvesem... – egyből felemelte a fejét, amint Sophie megjelent az ajtóban, és ahogy közeledett felé, látta a nyakában azt a súlyos, hófehér gyöngysort, az apró ujjain pedig a vastag aranygyűrűket, amint kitárta a kezét és a világosbarna pamlagra mutatott. – Kérem, foglaljon helyet.

Sophie-t meglepte az asszony túlzott távolságtartása és úgy érezte magát, mintha egy tárgyalásra jött volna. Monica felállt, itallal kínálta, melyet Sophie visszautasított. Amúgy sem fogyasztott alkoholt sosem, mostantól fogva pedig a babára is vigyáznia kell.

– Biztos?

– Köszönöm, nem kérek– mosolygott és alig tudta magában tartani a jó hírt. De Andrew-nak megígérte, hogy majd együtt mondják el, karácsonykor.

Monica viszont töltött magának egy pohár bort és leült a menye mellé a pamlagra. Lazán keresztbe tette kecses lábait, a kora ellenére sem engedte el magát, megőrizte jó alakját, vékony testalkatát.

– Örülök, hogy végre kettesben lehetünk, Sophie.

– Én is – válaszolta és melegen rámosolygott az anyósára. Szóval mégis a szívébe fogadja? Sophie azt hitte, ez olyan beszélgetés lesz, ami egy anya és lánya között szokott zajlani, de tévedett. Monica rideg arca nem enyhült meg, s komor maradt a tekintete, semmiféle szeretetet nem sugárzott felé.

– Mindenek előtt szeretném, ha ez a társalgás kettőnk között maradna. Számíthatok a diszkréciójára, Sophie?

– Természetesen. – Még ekkor sem sejtett semmit. Azt hitte, valami fontos dolgot akar megbeszélni vele vagy kérni tőle, ami nem tartozik a család férfitagjaira. – Miben segíthetek?

Ha minél hamarabb eltűnik innen, – gondolta Monica, azonban nem fogalmazhatott ilyen nyersen. Ezúttal nem, visszafogottan kell elintéznie ezt az ügyet.

– Azért hívattam ide, hogy megtudjam, tulajdonképpen mit akar a fiamtól. A saját szájából szeretném hallani az igazságot.

– Ezt hogy érti? – Sophie meghökkent.

– Nézze, talán Andrew-t el tudta bűvölni úgy, hogy közben a fiam az eszét vesztette és vakon vezetheti, de engem nem. Be kell vallanom, ügyesen intézte odaát az esküvőt, csak úgy hipp-hopp, még mielőtt a család beleszólhatott volna. De mi volt a célja ezzel a házassággal?

– Hogyhogy mi? A boldogság… – Sophie meglepetten nézett az anyósa szemébe, amiből képtelenség volt bármit is kiolvasni. Azt viszont érezte, amit rögtön az első találkozásukkor a kikötőben, hogy ez az asszony nem kedveli őt. Sőt, egyenesen gyűlöli és elítéli, amiért hozzáment Andrew-hoz. Egy számító nőszemélynek tartja és Sophie nem értette, miért. Hiszen tegnap a hosszúra nyúlt családi beszélgetéseik alatt kiöntötte szívét-lelkét. Elmesélte mi történt vele, milyen ember valójában. Akkor úgy tűnt, az asszony együtt érez vele, mint ahogy ő is együtt érzett Monicával, hiszen mindketten elvesztettek olyasvalakit, akit nagyon szerettek. Sőt, Sophie még ennél is többet, elvesztette az egész családját.

– Mit ért a boldogságon, Sophie? Magát mi teszi boldoggá? Pénz? Karrier? Egy jó állás? Egy fényűző ház? Vagy egy luxusautó? – Monica kezdte kiteregetni a kártyáit, melytől a lánynak kezdett felfordulni a gyomra. Sejtette, mire megy ki a játék.

– Nem, a szerelem – válaszolta, mire Monica gúnyosan felkacagott.

– A szerelem? Ugyan már! Azt megkaphatja mástól is, ezért nem kellett volna Amerikába jönnie. Vagy azért jött a

fiammal, mert itt szeretne letelepedni, hogy biztonságban érezhesse magát?

– Azért jöttem ide Andrew-val, mert a felesége vagyok, és ő itt szeretne élni velünk.

Velünk? Ettől a szótól Monicát kirázta a hideg. Nem elég, hogy ez a nő ráakaszkodott szerencsétlen fiára, még a gyerekét is a nyakába varrja. Csak egy dologgal nem számolt: az anyósával.

– És maga mit szeretne, Sophie?

– Boldoggá tenni őt.

– Hát éppen ez az, én is ezt szeretném. De ugye tisztában van vele, hogy a maga oldalán nem lehet az?

– Miért ne lehetne? – Sophie gyomra összerándult. Mire akar kilyukadni ez a nő?

– Mert ön nem a mi köreinkből való, s nincsen semmije, amit a szerelmén kívül adhatna neki. Andrew a saját jövőjét kockáztatta azzal, hogy feleségül vette, kedvesem. És így könnyen elpuskázhatja azt a lehetőséget, ami csak egyszer adatik meg egy embernek az életben, még egy olyan jómódú családban is, mint a miénk. Azért valljuk be, egy képzetlen nővér férjeként nem juthat előbbre, ezzel tönkreteszi a karrierjét, az álmait, a jövőjét. Hát nem érti?

Sophie lesütötte a szemét és maga elé meredt, Monicának tulajdonképpen igaza van. Ugyanabba a csapdába esett, amikor annak idején beleszeretett Maxba. Andrew-tól is egy világ választja el, nem tartoznak ugyanabba a társaságba, vele nem foroghat azokban a körökben, amikben szokott, és amikben ezután kellene, ha feljebb szeretne jutni. Csakhogy Andrew nem szeretne feljebb mászni a ranglétrán, a férfi őt akarta mindenáron, meg a fiát. És most már a közös gyermekük is útban volt. Sophie nem hitte, hogy Andrew ezek után mást szeretne.

– Nem én akartam mindenáron hozzámenni Andrew-hoz. A fia jobban ragaszkodott ehhez a házassághoz, mint én. És

mielőtt engem választott volna, hosszasan mérlegelte a helyzetét. Ő döntött így.

– Persze, a kedvese sugallatára – jegyezte meg savanyúan Monica. Csak úgy dőlt belőle a rosszindulat.

– Nézze, nekem fogalmam sem volt róla, hogy Andrew milyen családból származik, míg ide nem jöttem. Azt hittem, ő is ugyanolyan szerény körülmények között él, mint ahogy én éltem a fiammal Franciaországban.

– Azt kötve hiszem.

– Pedig elhiheti. Engem nem érdekel sem a pénze, sem a rangja. Szeretjük egymást és más nem számít. – Ez utóbbit mindig Andrew mondogatta neki, amikor Sophie attól tartott, hogy a férfi visszatér a hazájába, nélküle.

– Már hogyne számítana? Maga más világból jött, ezt nem értheti, Sophie. A szerelem egyszer elmúlik és mi lesz azután? Ha Andrew megbánja, hogy elszalasztotta egy fényesen tündöklő karrier lehetőségét, hogy néz majd a szemébe? Mit fog érezni majd, ha rájön, hogy maga miatt tette tönkre az életét? El tudja majd viselni, Sophie?

– Andrew nem akar... – magyarázkodott volna, azonban Monica nyomatékosan félbeszakította.

– Persze, hogy nem akar, mert most elcsavarta a fejét és nem lát a szerelemtől. Képtelen józan ésszel gondolkodni. Tudja, hogy mielőtt bevonultak Gregory-val, másképp gondolkodott? Nagy terveik voltak az öccsével együtt, s mivel Greg már nincs közöttünk, hagyja, hogy legalább Andrew megvalósíthassa azokat, amit az öccsével megálmodtak, kérem.

– Mégis, mit kíván tőlem? – Hát nem érti, hogy Sophie utólag került a képbe és nem ő rombolta le Andrew álmait?

– Mondjon le róla. Hagyja őt el – szívet rengető szavak voltak ezek, Sophie hátán végigfutott a hideg.

– Nem tehetem – rázta meg a fejét, mialatt a szívébe belehasított félelem, s könnybe lábadt a szeme. Te jóságos ég, mit kér tőle?

– Nem azt mondta az előbb, hogy szereti? – Sophie bólintott, melyen Monica felbuzdulva beledöfte a kést a szívébe. – Bizonyítsa be! Ha igazán szereti, akkor azt nézi, mi a legjobb Andrew-nak. Mondjon le róla.

Mondjon le róla, – Monica ismételgette visszhangként, ezzel lelkiismeret-furdalást keltve a lányban, akinek kipotyogtak a könnyei. Sophie egy pillanatra megingott. Talán mégis igaza lehet az anyósának? És akkor az asszony váratlanul megérintette a kezét.

– Tudom, hogy nehéz döntés ez és nem fordulhat senkihez, de én segítek magának. Mindketten szeretjük Andrew-t és azt akarjuk, hogy neki jó legyen, igaz? Számíthat rám, cserébe kérhet bármit, Sophie. Ha itt akar letelepedni a fiával, elintézem. Ha pénzt kér érte, csak mondjon egy összeget, bármennyit, kifizetem. Vagy egy jól fizető állás kell? Vannak kapcsolataim… Megadok magának bármit, ha megígéri, hogy végleg kilép a fiam életéből. Ha igazán szereti, megteszi… – Monica jól tudta, hogyan kell lelkileg zsarolnia ezt a lányt.

Az asszony várt, és ahogy elnézte ezt a szerencsétlen lányt, a szíve mélyén már érezte a sikert. Megmondta George-nak, fog ez menni, mint a karikacsapás, s ahogy Sophie nyelte a könnyeit, Monica nyeregbe érezte magát. Csak nem gondolja, hogy Andrew egy senkivel fogja leélni az életét és idegen gyereket nevel? Ekkor váratlan dolog történt, Sophie egyszer csak felemelte a fejét és egyenesen az anyósa szemébe mondta:

– Megtenném, ha ő maga kérne rá.

Mindketten tudták, hogy ez sosem fog bekövetkezni. Andrew szerette a feleségét, s esze ágában se lett volna elválni tőle. Sőt! És Monica még nem is tudta, hogy Sophie az

unokáját hordta a szíve alatt, de a kudarctól így is felmérgesedve pattant fel a pamlagról.

– Rendben van. Akkor nézzük az ön szemszögéből, kedvesem. Azt állítja, csak boldogságot vár ettől a házasságtól, igaz? Hát elmondom, hogyha nem válik el a fiamtól, nem lesz boldog soha, míg én élek. Gondom lesz rá, hogy megkeserítsem az életét. Hát ezt akarja? Nem teheti tönkre Andrew-t, nem azért hoztam a világra, hogy egy ócska kis nővér férjeként végezze és felnevelje az idegen fiát. Jól gondolja meg mit tesz, Sophie. Egyelőre „csak" szépen kérem, később viszont kényszeríteni fogom, hallja? Most még meggondolhatja és kap mellé valamit: pénzt, lakást, kocsit, havi járadékot, vagy amit kíván. De ha sokáig makacskodik, akkor viszont nagy szenvedések árán, üres kézzel fog ebből a házból távozni. Megértette végre?

Sophie elképedve nézett az anyósára és el nem tudta képzelni, hogyan szorulhat ennyi gonoszság ebbe az aprócska asszonyba? És még azt hitte, hogy barátnők lehetnek…

– Igen – bólintott, s ismét eleredtek a könnyei.

– Akkor írja ezt alá! – emelte fel a hangját Monica, mialatt odalépett az íróasztalához és egy iratot lobogtatott Sophie előtt.

A lány felállt, remegő kézzel vette át a papírokat és belepillantott. Monica gondosan eltervezte, megtárgyalta az ügyvédjével és alaposan megfogalmazta, hogy kijátszhassa a menyét. Sophie végig sem olvasta a szöveget, hiszen már az első soroktól felfordult a gyomra. Ezt nem engedheti. Nem mondhat le a boldogságról, főleg nem most, hogy Andrew gyermekét várja. Eddig bármilyen nehézséget mért rá az élet, elviselte és ezek után is megbirkózik vele, de nem hagyja magát. Egyszerűen nem hagyhatja.

– Soha! – ezúttal ő emelte fel a hangját és azokat az undorító papírokat odadobta Monica elé az asztalra. Majd kiegyenesedett és emelt fővel távozott a dolgozószobájából.

Monica őrjöngött, Sophie pedig bezárkózott a szobájába és egész nap zokogott, míg Andrew haza nem ért. Nem értette, miért gyűlöli ennyire az anyósa, mikor ő sosem ártott neki. Vagy talán nem bírja megbocsátani, hogy a fia őt választotta? Megpróbálta összeszedni magát, mire Andrew hazajön, de nem sikerült. Újra meg újra rátört a zokogás, úgy látszik, a terhessége sokkal érzékenyebbé tette. Nem akarta elmondani Andrew-nak, mi történt vele délelőtt, azonban amikor a férfi belépett az ajtón egyből észrevette, hogy a felesége sírt és addig nem hagyta békén Sophie-t, míg az be nem számolt az anyósával történt incidensről.

A hatás nem maradt el, s Sophie ettől rettegett. Tudta, ha elmondja Andrew-nak mit művelt vele az anyja, akkor kitör a családi botrány. És úgy is lett. Andrew szó nélkül felszaladt a lépcsőn, berontott anyja öltözőszobájába és úgy kiabált vele, hogy azt a földszinten is hallani lehetett. Andrew kiállt a felesége mellett és közölte az anyjával, hogy az ő életüket nem fogja boldogtalanná tenni, mert nem engedi. Elköltöznek, már holnap. Az anyja ezen csak nevetett, nem vette komolyan a fiát, mint ahogy sosem. Azonban másnap az arcára fagyott a mosoly, amikor Andrew bejelentette, hogy egy héttel az ünnepek előtt sikerült megfelelő szállást találnia az egyik hotelben. Igaz, a luxuslakosztályt nem sikerült lefoglalnia, de ezt a házaspár nem érte meg olyan nagy tragédiaként, mint ahogy azt Monica tartotta volna. Ő nem jelent meg akárhol, nem szállt meg akárhol, s mindig mindennek úgy kell történnie, ahogy ő szerette volna. Azonban Andrew-val kudarcot vallott, a kisebbik fia volt az egyedüli a családban, akit nem tudott befolyásolni. És a kedves feleségét sem…

Monica döbbenten állt a lépcsőfordulóban, amikor Sophie Anthony kezét fogta, Andrew pedig maga kapta fel a bőröndöket és mielőtt elmentek volna, közölte a szüleivel: jobb ha tudják, hogy Sophie gyermeket vár.

– Viszlát, anya! És boldog karácsonyt! – mondta, aztán kisétált a családjával a főbejáraton.

Monica fülig vörösödött és majd szétrobbant a méregtől.

– Látod? Sejtettem, hogy ez lesz a vége. Mondtam én, hogy ne szólj bele az életükbe – súgta George az asszony fülébe.

– Ezt akkor sem hagyom annyiban! Ez a nő tönkreteszi a fiamat, aki annyira vak a szerelemtől, hogy észre sem veszi. Itt és most megesküszöm neked drágám: addig nem nyugszom, míg ezt a fúriát el nem távolítom a családunkból. Figyeld meg, egy-két év és Andrew visszatér hozzánk…

A taxi odakint várta őket, s miután bepakolták a csomagtartóba a poggyászokat, Andrew beült Sophie mellé a hátsó ülésre és a taxisnak bemondta a szálloda címét. Közben az anyja az ablakból figyelte őket és elszörnyedve nézte, Andrew mennyire lealacsonyodott azóta, hogy részt vett abban a nyavalyás háborúban. Feléjük egy Farlow sosem engedhette meg magának, hogy maga vigye a csomagjait és a taxissal együtt pakolja be a kocsiba. Egy Farlow sosem végzett „aljamunkát”. Mi lelte Andrew-t? Mit művelt vele ez a nő? Hát tényleg nem veszi észre, mennyire tönkreteszi? Istenem, meddig süllyedhet még? Minél előbb szét kell választania őket, amíg a fia padlóra nem kerül. Jobb, ha máris hozzálát ördögi terveinek kitalálásához. Ez a francia nővérke nagyobb veszélyt jelent a családjukra nézve, mint gondolta.

Azonban Andrew nem így gondolta, ő a boldogságát, életét, jövőjét látta benne. Sajnos, nem egészen úgy alakultak a dolgok, ahogy szerette volna. Azt hitte, sikerül majd elfogadtatnia a feleségét a szüleivel és a terveit. A terveket, amik egyáltalán nem egyeztek az anyjáéval. Sőt, sosem egyeztek. Az apját sikerült behálóznia és ha Gregory nem hal meg a háborúban, akkor az anyja valószínűleg békén hagyná őket, s nem akarná mindenáron rákényszeríteni az akaratát.

Greg-nek való a karrier, politikai pálya vagy a cégvezetés, de semmiféleképpen nem neki.

– Sajnálom, hogy így alakult – mondta szomorúan Sophie. Könnyes volt a tekintete. – Én nem ezt akartam...

– Nem te tehetsz róla, drágám – Andrew melegen rámosolygott és megszorította felesége kezét.

– Én vagyok az oka mindennek. Nem kellett volna elmondanom neked – lelkiismeret-furdalás gyötörte, amiért beszámolt az anyja „üzleti ajánlatáról".

– Ugyan már, ezt a butaságot verd ki a fejedből! Előbb-utóbb úgyis rájöttem volna, miben mesterkedik a hátam mögött az anyám. Talán jobb is, hogy most robbant a bomba, így legalább hármasban töltjük a karácsonyt, ahogy eredetileg terveztük. Szállodába még úgysem töltöttem az ünnepeket – Andrew próbálta a jó oldaláról nézni a dolgokat, s az elkeserítő helyzetekben sem vesztette el a humorérzékét. Egy pillanatra sikerült is mosolyt csalnia Sophie arcára.

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne! – sóhajtotta. – Nem bántad meg, hogy engem vettél el feleségül és nem valaki mást, aki…

Andrew egyből rátette az ujját a szájára, hogy elhallgattassa.

– Cssss… erről a butaságról hallani sem akarok, rendben? Nekem te vagy a legfontosabb az életben. És ne foglalkozz az anyámmal, ő mindig is ilyen fontoskodó volt, idővel úgyis megemészti a döntésemet. Biztos vagyok benne, hogy csodálatos életünk lesz, drágám. Majd meglátod. És ne idegeskedj, mert az árthat a te állapotodban. Majd én mindent elrendezek, neked csak Anthony-val és a kisbabánkkal kell foglalkoznod – mondta, aztán gyengéden benyúlt Sophie kabátja alá és megsimogatta a hasát.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Amikor Lilli belépett nyolcadik emeleti, apró lakása hűvösébe, szörnyű magány fogadta. Rápillantott az órájára, este tíz volt már. Korábban is előfordult, hogy későn ért haza és akkor Tom le is szidta, hol járt ilyen sokáig, amitől sokszor bosszankodott. Most viszont örült volna, ha Tom ugyanúgy leszidná, mint szokta. Hiányzott a lánynak, s nagy szomorúsággal töltötte el, ha belegondolt: Tom és Fernanda… Nagyon nehéz volt elfogadnia ezt a helyzetet, úgy érezte, a szívét szétszaggatja a fájdalom. Villámcsapásként érte a hír, egyszer csak Tom odaállt elé és közölte, mást szeret. És nem is akárkit. Fernanda Lilli évfolyamtársa volt az egyetemen, s miatta Tom mindent felrúgott. Még aznap összepakolta a holmiját, felbontotta a jegyességüket és kilépett Lilli életéből, örökre.

De Lilli még most is rá gondolt, vajon hol lehet, mit csinál, jól érzi-e magát? Valószínűleg igen – Fernandával – őt nem emészti a bánat, nem kell elviselnie a magány szörnyű érzését. A lakás minden egyes szeglete őrá emlékeztette és Lilli úgy érezte, ha nem csinál valamit, megbolondul. Az ujján még mindig ott díszelgett az aranygyűrű, amit a szerelmétől kapott. Lilli a nagymamájára gondolt, igaza van, minél hamarabb meg kell válnia tőle és el kell felejtenie. Még nem gondolt arra, hogy lehúzza az ujjáról a gyűrűt, először csak nézte, csodálta. A fenébe, hiszen másképp is alakulhatott volna!

Olyan boldog volt, mikor ezt az ujjára húzták és úgy sajnálta, vajon hol köt ki? Mégsem dobhatja a kukába, ahogy a nagyanyja javasolta, pedig Tom ezt érdemelte volna. Ő azonnal lehúzta az ujjáról aznap este, Lilli pedig úgy ragaszkodott hozzá, mint egy kincshez, egy régi családi ékszerhez, ami sokat jelent neki. Valóban, a lánynak még mindig nagyon sokat jelentett ez az ékszer, azonban azt

belátta, értelmetlen lenne tovább hordania. A funkciója ezúttal megszűnt. S ahogy végre erőt vett magán és lehúzta az ujjáról, megkönnyebbülést érzett. Furcsa volt, hogy a szíve után üressé vált az ujja is, mint a lakása, meg az élete. De majd jön valaki más, aki újra betölti és fényessé varázsolja monoton, szürke hétköznapjait.

Úgy döntött, mégsem dobja ki a kukába vagy hajítja le az emeleti ablakból, inkább besüllyesztette az íróasztalfiókja mélyébe. Ismét a nagyanyja jutott az eszébe, mennyire igaza van… Igaza is volt mindig, sok jó tanáccsal látta el és Lilli még sosem bánta meg, ha rá hallgatott. Jól esett elmenni hozzá, legalább erőt adott neki az az apró asszony, aki még az ágyból sem tudott felkelni évek óta. Lilli a helyében már rég feladta volna. Kiment a konyhába, öntött magának egy pohár narancslevet, majd visszament a nappaliba, letelepedett a fotelba a lámpafény alá és nagyanyja életén merengett. Megdöbbentő dolgokat mesélt, miken ment keresztül… milyen bátor volt és erős… Amint belegondolt, a saját problémáját már nem is tartotta fontosnak. A nagyanyja és a nagyapja sokkal nagyobb szörnyűségeken ment át, s Lilli elképzelni sem tudta, ő hogy csinálta volna végig mindazt, ami az idősebb korosztálynak kijutott. Két világháború… az egyik szörnyűbb volt, mint a másik…

Nem is tudta meddig ült ott a fotelban, talán éjfél is volt, amikor átment a szobájába és lefeküdt aludni, de akkor sem jött könnyen a szemére az álom. Olyan hatalmas volt az az ágy és olyan üres! Nem bújt hozzá senki, nem ölelte át senki, nem kívántak neki jó éjszakát. A nappalok magányát még csak-csak elviselte valahogy, azonban az éjjelekkel nem tudott mit kezdeni. Általában elővett egy könyvet és nekiállt olvasni a lámpafénynél, hátha hamarabb elálmosodik a betűk felett, azonban most ehhez sem volt kedve. Mint ahogy szinte semmihez sem.

Reggel bezzeg tudott volna aludni, mikor megszólalt a telefonja.

Többszöri csörgetés után vette fel a kagylót. Először arra gondolt, fel sem veszi, azonban a készülék olyan kitartóan csörgött, hogy nem tehette. Vajon mi lehet ennyire fontos hajnal hatkor? És ki keresi egyáltalán? Még létezik olyan ember a földön, akit érdekel? Biztos nem Tom az, pedig jó lenne. A fene egye meg, hogy még mindig sóvárgott utána és az első gondolatai is a fiú körül forogtak, holott tudta, ostobaság. Tom elhagyta örökre és kész. Talán valamelyik évfolyamtársa keresi az egyetemről, hogy adja oda a jegyzetét. Mikor kikecmergett az ágyból még egyszer rápillantott az órájára, valóban jól lát-e. Tényleg hajnali hat van? Ahhoz ez túl korai. Legszívesebben visszadőlt volna az ágyba, azonban amint a füléhez emelte a készüléket, egyből kiment a szeméből az álom.

– Tessék? – nem akarta elhinni, amit hallott. Lucy beszélt zokogva a telefonba. A nagyanyja? Az imádott nagyanyja? Szívrohamot kapott és elvitte a mentő. De az nem lehet, tegnap egész estig ott ült mellette és akkor még nem volt semmi baja. A lányba azonnal beléhasított a félelem. – Uramisten! És hová vitték, Lucy?

Lucy a sírástól elcsukló hangján alig tudta elmondani a kórház címét.

– Igen, tudom hol van. Máris megyek – amint letette a telefont, Lilli-nek is folytak a könnyei. Szörnyű gondolatok kínozták. Ugye nem hal meg, mire beér? Nem hallhat meg.

Őrült sebességgel öltözött fel, meg sem fésülködött és azonnal rendelt egy taxit a ház elé. Tudta, érezte, minél hamarabb be kell érnie hozzá. A nagyanyjának szüksége van rá. Jobban, mint bármikor. A családban Lilli aggódott érte a leginkább, talán azért, mert ő szerette a legjobban. Úgy kötődött a nagyanyjához, mintha az anyja lett volna. Sophie-nak nem véletlenül volt ő a kedvence.

Lilli remegett a taxiban, mindig nagyon megijedt, ha nagyanyjával történt valami. Ha rosszul lett, vagy ha elkapott valamit. Nála egy kisebb megfázás is végzetes lehet, könnyen kaphat tüdőgyulladást, leginkább ettől tartottak, ettől óvták, a szívrohamra nem is gondoltak… Az orvosa rendszeresen járt hozzá, a nővérek is vigyáztak rá, de az ő állapotában… Túl sok „nyavalya" kínozta, temérdek gyógyszert szedett és már elszállt az idő felette. De akkor is, a nagyanyjának rengeteg ereje és kitartása volt. Nem hagyhatja itt őket, még nem.

Többször mondogatta, hogy szeretne ott lenni Lilli esküvőjén, vagy a karjában tartani a dédunokáját… Neki még annyi dolga volt ezen a világon és azt hajtogatta, hogy számára a nyolcvan év betöltése a cél. Szép, kerek szám. És hol van az még? De lehet, hogy a hetvenet sem éri meg.

A lány félelmében átrohant a kórházkapun, szaladt a folyosón egyenesen a lift felé, fel az intenzívre, az ötödik emeletre. Amikor a liftből kiszállt, az intenzív felirat előtt már ott állt Anthony.

– Hol van? Ugye nem halt meg? – Lilli könnyei végigfolytak az arcán. Még rá gondolni is szörnyű volt, mi lesz vele, ha...

– Nem.

Nagy kő esett le a lány szívéről, de még nem nyugodhatott meg.

– Láttad őt?

– Egyelőre nem lehet bemenni hozzá. – Anthony nem aggódott annyira, mint Lilli. Rápillantott az órájára, mintha egy tárgyaláson lenne, vagy valamelyik ügyfelét várná. Lillinek az jutott erről az eszébe, nem véletlenül nevezték a nagybátyját érzéketlennek. – Mindjárt jön az orvos és elmond mindent.

Lillit kirázta a hideg ettől a tárgyilagosságtól. Ahhoz képest felettébb nyugodtnak tűnt a nagybátyja, hogy az anyjáról volt szó. A lány csak remélni merte, hogy ezekben a

pillanatokban imádott nagymamája nem haldoklik… Az a néhány perc egy örökkévalóságnak tűnt, mire megjelent az orvos és nem jó híreket hozott. Mrs. Farlownak infarktusa volt, újra kellett éleszteni, s egyelőre sikerült stabilizálni az állapotát. Lélegeztető gépre tették.

– Uramisten... – döbbent meg Lilli és potyogtak a könnyei. Szóval életveszélyben van. A lány még mindig nem akarta elhinni, hiszen tegnap még olyan jól volt, órák hosszat beszélgettek, elmesélte neki az élettörténetét.

– Sajnos nem tehetünk mást érte, minthogy várunk – folytatta az orvos. – Az első huszonnégy óra kritikus…

– Szegény nagymama – Lilli visszagondolt a háziorvos tanácsaira, intelmeire. Ő megmondta, hogy Mrs. Farlow állapotában bármikor romlás következhet be. Hát most bekövetkezett, de annyi betegséggel vette már fel harcot és mindig győztesen került ki belőle. Lilli bízott benne, hogy ezúttal is átvészeli, mint ahogy eddig is átvészelt mindent, amit az élet mért rá. Azonban úgy látszott, csak Lilli gondolja így.

– Nézze, nem tehetnénk érte mégis valamit, hogy megkíméljük a szenvedéstől? – szólalt meg Anthony, a hangja mindvégig higgadt maradt.

– Mire gondol? – nézett rá az orvos. Ő már a férfi tekintetéből sejtette, mit akar.

– Kapcsolja le a gépről – alighogy kimondta, Lilli egyből felsikoltott.

– Micsoda? Hogy mondhatsz ilyet, Anthony bácsi? Képes lennél megölni a nagymamámat?

– Csak segítenék rajta – fordult idegesen Lilli felé, és ahogy a lányra nézett, meg tudta volna ölni a tekintetével.

– Lehetetlent kér tőlem – szólt közbe az orvos, mire Anthony közelebb lépett hozzá és megpróbálta meggyőzni.

– Nézze, nem lennék hálátlan... – kezdte, mire Lilli újra közbeszólt.

– Ezt nem hiszem el! Mindjárt felfordul a gyomrom. – Azt hiszi, tárgyaláson van? Pénzért akarja kioltani a saját anyja életét? Szegény nagymama, még jó hogy nem hallja mit akar művelni az egyetlen fia, aki még megmaradt neki...

– Nem tehetem. Tiltja a törvény – válaszolta az orvos, s egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Anthony azonban nem adta fel.

– Mindenhol vannak kiskapuk. Nem tudná meg senki, tőlünk nem szivárogna ki, az biztos. Maga az orvos, azt írna a zárójelentésre, amit akar. Az anyám hatvankilenc éves, s közel öt éve van ágyhoz kötve. Nem tűnne fel senkinek…

– Valóban én vagyok az orvos, de nem vagyok isten. A gyógyításra esküdtem fel, uram.

– Nem akar segíteni egy szerencsétlen asszonyon, akinek már csak nyűg az élet? Eddig is szenvedéssel teltek a napjai, ápolónők gondozták az otthonában, minek mindezt meghosszabbítani, ha van más megoldás is? – Anthony azt hitte, ha sikerül lelkiismeret-furdalást keltenie ebben a férfiban, akkor eléri a célját. Az orvos azonban hajthatatlan maradt.

– Mi mindent megtettünk az édesanyjáért, amit lehet. A többi Mrs. Farlow-n múlik, majd ő eldönti, hogy élni akar-e vagy sem. Most pedig ha megbocsátanak, dolgom van. Várnak a betegeim – mondta idegesen az orvos, majd sarkon fordult és beszállt a liftbe.

– A fenébe! – szitkozódott halkan Anthony, azonban Lilli jól hallotta. – Neked meg mi a fenének kellett beleszólnod, mi?

Lilli nem akart hinni a fülének. Nem számított erre a támadásra, de ő is épp olyan erős volt, mint a nagyanyja. Tőle tanulta, hogyan védje meg magát.

– Mert szeretem a nagymamámat és nem engedem, hogy meghaljon. Nem halhat meg!

– Lilli, az anyám haldoklik odabent. Én csak meg akarom kímélni a fájdalomtól.

– Rengeteg fájdalmat elviselt már. És ő most sem adja fel, csak egy kicsit megijeszt minket. Kíváncsi vagyok mit szól majd hozzá, ha megtudja, hogy a fia el akarta tenni láb alól.

– Már ha egyáltalán kikerül innen. A napjai meg vannak számlálva – mondta Anthony. Nem látszott rajta, hogy különösebben aggódna az anyjáért. Sőt, Lillinek az az érzése támadt, mintha várná a halálát. De vajon miért? Hogyan lehet ennyire érzéketlen, mikor az anyja mindig is szerette őt és mindent megadott neki, amit lehet. Lakást, kocsit, céget, részesedéseket, bankbetéteket. És a rengeteg hibája és a sok fájdalom ellenére, amit okozott Sophie-nak: önzetlen anyai szeretetet. Mennyire elszomorítaná, ha most látná, mit művel a fia. Lillinek fájt ez a gonosz megjegyzés, legszívesebben a nyakába ugrott volna, hogy kikaparja érte a szemét. Azonban Anthony ezzel sem foglalkozott, inkább sarkon fordult és az orvos után ő is sebesen távozott.

Lilli pedig megdöbbenve állt ott a folyosón. Be se megy hozzá, nem kíváncsi az anyjára? A lánynak összeszorult a szívre, ha a nagymamájára gondolt. Hát hiába küzdött azért, hogy a családjának jó legyen, biztos anyagi hátteret teremtett mindannyiuknak és íme… Csak Lilli maradt az egyetlen, akit érdekelt az állapota, aki annyira szerette, hogy könnyeket hullajtson érte. És beleremegett a gyomra, ha eszébe jutott, ha ő nem lenne, akkor nem látogatná meg senki ezt a csodálatos asszonyt, akinek annyi mindent köszönhettek…

A lány reszketve lépett be az elkülönített kórterembe az intenzíven, ahol imádott nagymamája feküdt. És ahogy egyre közelebb lépett az ágyához, annál jobban tört rá a zokogás. Szörnyű volt ilyen körülmények között viszont látni az asszonyt, aki olyan sokat jelentett a számára, az anyja helyett az anyja volt… Mindig hozzá fordult, ha lelki támaszra volt szüksége és tudta, hogy ezúttal megfordult a helyzet. Most Mrs. Farlownak van szüksége az unokájára. Lilli leült az ágya mellé és nézte azt a megfáradt testet, mely annyi gyötrelmen

volt már túl, s alig működött, de még működött! Igaz, gép működtette, csövek lógtak ki belőle, monitor pityegett mellette, melynek képernyőjén különös jelzések futottak végig, ijesztő hangot adva.

– Itt vagyok, nagymama… én vagyok az, Lilli – suttogta, mialatt folytak a könnyei. A lány gyengéden megérintette az asszony vékony kezét, ahogy szokta, amikor ellátogatott hozzá. Mrs. Farlow az utóbbi időben rengeteget aludt, szüksége volt a pihenésre, de bármennyire fáradtnak érezte is magát, mindig megörült az unokájának. Azonban most nem reagált a lány érintésére, nem nyitotta ki a szemét és nem mosolygott rá. De Lilli tudta, hogy a nagyanyja – ha nem is ad semmiféle jelet a külvilág felé, – érzi, hogy ott van vele és fogja a kezét. Ezúttal ő ad erőt neki, mint ahogy Mrs. Farlow tette azt vele éveken át.

– Nagyon szeretlek, nagymama. Nem mehetsz el, nem hagyhatsz itt bennünket… – suttogta és zokogott. Mert nagyon félt. Félt, hogy ez az asszony mégis feladja. – Emlékszel, mit mondtál nekem tegnap este? Hogy ne adjam fel, hát most te sem adhatod fel. Annyi mindenen mentél keresztül, de sikerült talpra állnod, bármit hozott is a sors. Szépen kérlek nagymama, hogy gyógyulj meg, mint ahogy annyiszor tetted... a kedvemért… kérlek… nagyon szeretlek…

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Andrew hajnal hatkor felesége nyöszörgésére ébredt, s amikor feloltotta az ágyuk felett lévő kislámpát és meglátta Sophie elgyötört arcát, egyből kétségbeesett.

– Rosszul vagy, drágám?

– Fájásaim vannak – felelte, aztán össze is szorította a fogát, hogy kibírja a soron következő fájdalomhullámot.

– Uramisten! És mióta? – Andrew-nak nem kellett orvosnak lennie ahhoz, hogy egyből megállapítsa, felesége már régóta szenved.

– Úgy éjfél körül kezdődött.

– És miért nem szóltál?

– Nem akartalak felébreszteni. – Volt benne tapasztalata és tudta, milyen sokáig tart az egész. Anthony-val tizenhat órát vajúdott. Éjfél körül apró nyilallásokat érzett és úgy gondolta, egyelőre felesleges felzaklatnia a férjét. Andrew jobban tartott a szüléstől, mint ő.

– Hogy mondhatsz ilyen butaságot? Máris felöltözök és beviszlek a kórházba – Andrew már fel is pattant az ágyból, mire a felesége felsikoltott.

– Ne! Kérlek ne! – Sophie rettegett a kórháztól. Szeretett volna otthon szülni, ahogy a fiát, Andrew viszont nem engedte. Ragaszkodott a szakszerű ellátáshoz, ugyanis nagyon félt attól, hogy valami történik, és ő nem tud rajta segíteni. Annyi rémtörténetet hallott az otthon szülésekről. Az egyik ismerőse azt mondta, hogy mire kiért hozzájuk az orvos, addigra az anya és a gyerek is belehalt. Olyan sokat jelentett számára Sophie, nem bírná elviselni, ha valami történne vele.

– Muszáj, Sophie. Ha bármi gond lenne, nem tudnám megbocsátani magamnak.

– Nem lesz semmi gond. Kérlek, Andrew… én itthon akarok szülni…

– Csakhogy én nem értek a szüléshez. – Ha Andrew látta volna a saját arcát a tükörben, biztosan elszörnyülködött volna.

– Csak annyit kell tenned, hogy itt maradsz mellettem és fogod a kezem. – Olyan egyszerűnek tűnt, azonban mindketten tudták, hogy ez nem ilyen egyszerű. Sophie-nak viszont már az jól esett, hogy a leendő apuka ott volt mellette, ennyire aggódott érte és várta a gyermekük megszületését. Anthony esetében egészen más volt, egyedül kellett elviselnie

a fájdalmakat, amibe biztosan belehalt volna, ha nincs mellette Consuelo és annak barátnője.

– Nem vagyok bába, Sophie.

– Nem baj. Majd én mondom, mit kell csinálni. Kérlek… – Sophie arcán legördült egy könnycsepp és olyan szépen kérte, hogy Andrew nem bírt ellent mondani neki. A felesége biztosította, még nem tartanak a végénél, ahhoz sokáig kell vajúdnia, úgyhogy nyugodtan lazíthat. De természetesen Andrew nem tudott lazítani, Sophie-nál egyre sűrűsödtek a fájások, aki felkiáltott minden egyes görcsnél.

– Te jóságos ég! Ezt még hallgatni is rossz… – Sophie nagyon szenvedett és Andrew-t már az őrület szélére sodorta a tudat, hogy nem tud rajta segíteni. – Most rögtön beviszlek a kórházba és kész!

Sophie-nak már arra sem maradt ereje, hogy ellenkezzen. És Andrew milyen jól tette, amiért időben a sarkára állt. Felnyalábolta a feleségét, nehezen tudta berakni a kocsiba, s mire beértek a kórházba, már majdnem megszületett a gyerek. Sophie-t bevitték a szülőszobába, Andrew pedig ott izgult érte a folyosón. Az orvos azt mondta, épp időben érkeztek. Sophie nem gondolta volna, hogy ez sokkal gyorsabban is mehet, mint Anthony-nál. Andrew pedig azt, hogy a beérkezésük után fél órával már gyereksírást hall. Örömkönnyek folytak végig az arcán, amikor megtudta, hogy kislányuk született és megpillanthatta a babát. Csak egy pillanatra mutatta meg neki a csecsemős a bebugyolált csöppséget, majd elvitték. Aztán a feleségét áttolták egy külön kórterembe, aki rettentően kimerült volt és legyengült.

– Láttad? – lihegte Sophie, miután a férfi megfogta a kezét és felébredt.

– Igen, nagyon gyönyörű kisbaba. Rád hasonlít – mosolygott Andrew.

– Nem baj, hogy kislány? – kérdezte a könnyein át.

– Miért lenne baj? Nagyon örülök neki. Köszönöm, hogy megajándékoztál vele, drágám – mondta és megcsókolta felesége homlokát. – Nagyon nehéz volt?

– Nem annyira, mint Anthony-nál. – Ez egészen más volt. Janet hamarabb világra jött, mint gondolta és utólag örült neki, hogy Andrew behozta a kórházba. A vége felé már ő is megijedt, de szerencsére minden rendben zajlott.

Csak a következő pár nap volt idegtépő Sophie számára. Az első szülése után megszokta, hogy a gyermek vele van, Anthony mindig ott feküdt mellette az ágyában. Consuelo sosem vitte el tőle, még fürdetni is együtt fürdették. Itt viszont elvitték a kislányt és a nővér csak akkor vitte oda Sophie-nak, amikor szoptatnia kellett. Nehéz volt megszoknia a kórházi rendet, Andrew meg csak üvegen keresztül láthatta. Másnap bevitte magával Anthony-t is, aki odáig volt a boldogságtól, mikor végre láthatta a kishúgát. Annyira várta, hogy testvére legyen és végre megszületett…

Amikor hazamentek Los Angeles-i otthonukba, teljes volt a boldogság. Janet nagyon édes kisbaba volt és mindenkit levett a lábáról. Anthony állandóan ott sürgött-forgott körülöttük és többször elkérte az anyjától, hagy dajkálhassa. Andrew pedig nagyon büszke volt a feleségére és a családjára, egyáltalán nem bánta, hogy kislánya született. Nem úgy, mint Monica. Amikor megcsörrent a telefon, Sophie összerezzent, szinte megérezte, hogy az anyósa hívja őket. Amióta nem volt hajlandó aláírni azt a papírt, Sophie-t nem tekintette menyének és nem is akart vele szóba állni. Egyedül Andrew-val beszélt, mint ahogy most is.

– Igen, kislány. Janetnek hívják. – hallotta, amint Andrew beszél a telefonba. Aztán megdöbbentő csend. – Azért eljössz megnézni az unokádat, anya?

Sophie-nak kipotyogtak volna a könnyei, ha Andrew néhány perccel később nem lép be a szobába.

– Nem örülnek neki, ugye? – kérdezte egyből. Andrew ekkor döbbent rá, hogy felesége mindent hallott. Legalább is azt, amit hallania kellett.

– Kinek?

– Janetnek. Elítélnek engem, amiért nem fiút szültem neked – elhomályosult a tekintete. Kár lett volna tagadni, mennyire bántja ez a dolog.

– Ó, drágám! Ezt én sosem vetettem a szemedre – mondta Andrew. Odament hozzá és átölelte a feleségét. – Nem az számít, hogy ők mit szeretnének. Különben meg nagyon örülök, hogy kislányunk lett. És büszke vagyok rád.

Sophie-t viszont bántotta a tudat, az anyósa meg tett róla, hogy még nagyobb lelkiismeret furdalása legyen miatta. Andrew-val rendszeresen tartotta a kapcsolatot, Sophie-val pedig az elköltözésük óta most találkozott először, amikor eljöttek meglátogatni az unokájukat. Sophie már előre félt a találkozástól és volt is mitől. Monica nem állta meg rossz megjegyzés nélkül. Nem rejtette véka alá, hogy fiú unokára számított és nem elég, hogy kislány lett, még nem is tűnik olyan erős csecsemőnek, mint amilyenek a fiai voltak ebben a korban. Egyáltalán nem hasonlít egyik Farlow-ra sem.

– Mondtam én, hogy nem ezt a nőt kellett volna elvenned, Andrew. Még egy rendes gyereket sem tud szülni neked.

– Most már aztán elég legyen, anya! Ne sértegesd az otthonomban a feleségemet – szólt rá Andrew, de hiába. Az anyja sosem türtőztette magát és amint alkalma nyílott rá, megalázta Sophie-t.

Sophie teljesen kikészült és beszaladt a másik szobába, hogy kisírja magát. Andrew pedig tudtára adta a szüleinek, most jobban teszik, ha távoznak. Aztán a felesége után ment és nem győzte vigasztalni őt.

– Ne vedd annyira a szívedre, drágám. Tudod, milyen az anyám. Még nem nyelte le a békát, hogy nem úgy alakult az életem, ahogy szerette volna. Nem kell vele foglalkozni.

– De miért gyűlöl ennyire? Hiszen sosem ártottam neki…

– Ő senkit sem szeret, csak saját magát – vallotta be a szomorú tényt Andrew. Ő már gyerekkorában megtapasztalta, nem számíthat az anyjára. Mindig is Gregory volt a kedvence, a szíve csücske és amióta meghalt, be kellett érnie Andrew-val. Ez az, ami igazán fájt neki. Az már csak mellékesnek számított, hogy Andrew nem váltotta valóra a politikai álmait, s nem az ő körükből választott feleséget.

Sophie tudta, hogy Monica minden áron megpróbálja ellene hangolni Andrew-t és attól tartott, előbb-utóbb sikerülni fog neki. Ha csak meghallotta az anyósa nevét, összerezzent. Azt a napot, amikor alá akarta íratni vele azt a borzalmas szerződést, sosem fogja elfelejteni. Hiába költöztek el Los Angelesbe, ettől a nőtől így is tartania kell. Addig nem nyugszik, míg szét nem választja őket.

Mire Janet egy éves lett, Sophie visszanyerte egykori karcsúságát és gyönyörű anyuka volt. Haját mindig feltűzve hordta, szép ruhákban járt és csak mulatatta, hogy a férfiak megfordultak utána az utcán. Holott általában csak a két gyerekkel mozdult ki otthonról, együtt sétáltak a parkban, s magával vitte őket, ha vásárolni indult, azonban ez a férfiakat úgy látszik, csöppet sem érdekelte. Jól estek neki az elismerő pillantások, de különösképpen nem érdekelte az alakja, nem féltette magát, minél hamarabb szerettek volna Andrew-val még egy gyereket. Csakhogy valamilyen oknál fogva Sophie nem esett teherbe. Évekig próbálkoztak, semmi eredménnyel és az asszonyt gyötörte a bűntudat, amiért nem tudta megajándékozni a férjét még egy gyerekkel. Aztán amikor Janet két éves elmúlt, megtörtént a csoda. Sophie maga sem akarta elhinni, amikor ismét duzzadni kezdtek a mellei és reggelente hányinger gyötörte. Ezt a terhességet sokkal nehezebben viselte, mint az előző kettőt. Majdnem az utolsó hónapokig kínozta a rosszullét, s a szülés is nehezebben ment, holott bízott abban, mivel harmadik babáját várja, azzal még

kevesebbet fog vajúdni, mint a lánya születésénél. Andrew már a fájások kezdetekor bevitte őt a kórházba, s majdhogynem huszonnégy órát rostokolt a folyosón, az őrület kerülgette. Azt hitte, valami baj van. Aztán egyszer csak kijött a szülésznő és közölte, hogy egészséges kisfia született. Hatalmas baba volt, majdnem öt kiló. Amikor Andrew bemehetett Sophie-hoz, a nyakába borult és együtt zokogtak. Végre megérkezett a gyermek, akire annyira vártak. Az álmuk teljesült, lett egy közös fiuk.

– Mrs. Farlow, hall engem? Kérem, nyissa ki a szemét! – mondta az intenzíves nővér az általa felügyelt betegének, mialatt törölgette a homlokát.

Ott állt felettük az ügyeletes orvos is és mindketten döbbenten nézték ezt az asszonyt. De semmi reagálás.

– Az előbb pedig megmozdult a szempillája – közölte a nővér, mire az orvos belenézett a kezében lévő kórlapjába.

– Hat hónap múlva lenne hetven éves. Szép kor.

– Csak reménykedhetünk benne, hogy megéli – sóhajtotta a fiatal lány és rápillantott a monitorra.

– Van esély rá. Mrs. Farlow nagyon erős asszony, ő élni akar. Mondjuk a családtagjai nem úgy gondolják.

– Hogyhogy?

– Képzelje, a fia rá akart venni, hogy kapcsoljam le a gépről.

– Nem mondja! Ez szörnyű… – csóválta a fejét a nővér és sajnálta ezt az asszonyt. Amikor a kórlapokat rendezgette a nővérpultnál, akaratlanul is megakadt a kezében Mrs. Farlow-é és annyira hajtotta a kíváncsiság, hogy beleolvasott. Megdöbbentő volt a kórelőzménye.

– Tudom, öt éve szinte ágyhoz kötött, de akkor is... Az unokája viszont foggal-körömmel ragaszkodik hozzá, biztosan nagyon szeretheti.

– Igen, minden nap bejön ide, s mindig kihasználja a legtöbb időt, amit az ágya mellett tölthet. Itt zokog és beszél hozzá.

– Hát csak beszéljen. Talán az segít – mosolygott az orvos, aztán elhagyta a kórtermet.

A nővér még megigazította az asszony párnáját és megfésülte a haját. Nem tudta miért, de az első naptól kezdve a szívéhez nőtt ez a beteg. Itt feküdt egy erős asszony, akinek a helyében más már rég feladta volna, azonban a szervezete még mindig küzdött. Ismét eszébe jutott az életkora és ahogy gyors számítást végzett a fejében rá kellett döbbennie, hogy azon ritka emberek közé tartozik, akik túlélték mindkét világháborút. Nehéz időszak lehetett és arra gondolt, vajon mennyit mesélhetne arról ez az asszony, amit a mai fiatalok csak a történelemkönyvekből ismernek. Vajon milyen lehetett mindezt átélni? Kár, hogy azelőtt nem ismerte és itt kell találkoznia vele, az intenzíven. Biztos számos titka lehet.. És amint a nővér megfésülte a haját, belépett a kórterembe Lilli. Látszott, mennyire kikészítették az elmúlt napok, az arca nyúzott volt, a haja csapzott, a szemei alatt hatalmas karikák tátongtak.

– Történt vele valami? – egyből földbe gyökerezett a lába, amint meglátta őt. Azt hitte, rosszabbodott az állapota, azért van mellette a nővér.

De az csak a fejét csóválta.

– Sajnos, semmi változás – mondta. Úgy döntött, nem szól arról, hogy egy óvatlan pillanatban észrevette Mrs. Farlow szempillájának rezdülését. Vagy csak hallucinált? Azt látta, amit látni akart? Már maga sem volt biztos benne. Mindegy, rövidesen úgyis kiderül, milyen fordulatot vesz az állapota.

Lilli szomorúan nézett Mrs. Farlow-ra, aki ugyanúgy feküdt ott, mint amióta behozták. Ismét letelepedett az ágya mellé arra a kényelmetlen székre, ami lassan már a törzshelyévé vált.

– Megint itt vagyok, nagymama. Hát, jól ránk ijesztettél... Az éjjel szinte nem aludtam semmit, annyira aggódtam érted. Most már tényleg jó lenne, ha felébrednél végre. Úgy hiányoznak a beszélgetéseink, nagymama… drága nagyi… Annyira szeretünk téged és várunk haza! Telefonáltam Sarah-nak New Yorkba, még ma iderepülnek és elhozza az unokáidat is. Végre újra láthatnád a fiúkat annyi idő után, ha… ha addigra egy kicsit összeszednéd magad… – Lillinek olykor el-elcsuklott a hangja. Mielőtt bejött a kórházba, annyiszor megfogadta, hogy nem fog sírni. Azonban ahogy látta a nagyanyját itt feküdni tehetetlenül, egyszerűen nem bírta visszatartani a könnyeit. – Szeretlek, nagymama. Képzeld, Sarah zokogott a telefonba, amikor elmondtam neki mi történt veled. Látod, mindenki aggódik érted és nagyon szeret. Sarah, a fiúk, Anthony és én is… – Mondjuk Anthony felől nem volt olyan biztos. Kíváncsi lett volna, azóta meglátogatta-e az anyját. A kórházban nem futottak össze, s különben sem voltak beszélő viszonyban. – Sőt, én szeretlek a legjobban, nagymama. Úgyhogy nem okozhatsz fájdalmat nekem, nem adhatod fel... Ne hagyj itt minket...

Lilli ráborult az ágy szélére, úgy zokogott. Az egyik kezét ott tartotta Sophie-én, hogy legalább a jelenlétét érzékelje, ha már nem láthatja. Ha egyáltalán tudja, hogy ott van. Lilli legalább is reménykedett benne, s minden alkalommal keserves könnyeket hullatott. De aznap történt valami, mintha visszatért volna az élet azokba az ujjakba. Megmozdultak. Éppen hogy, de megmozdultak. S amikor Lilli megérezte, hirtelen felkapta a fejét. Nem csak érezte, hanem látta is ahogy az ujjpercek valamennyit fel, aztán leemelkednek a fehér lepedőn. Majd azonnal a nagymamája arcára pillantott és a szeme, nyitva volt a szeme! Mrs. Farlow fáradt tekintetét az unokájára emelte.

– Ó, nagymama! Drága nagymama! – Lilli annyira megörült, hogy egyből csókolgatni kezdte a ráncokkal

keresztezett homlokát. – Tudtam, hogy nem hagysz cserben és visszatérsz hozzánk… – zokogta, ezúttal örömében, s nővér után kiáltott.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Miután Sophie végre hazavihette a babát a kórházból, a fellegekben érezte magát a boldogságtól. Minden vágya teljesült, végre megajándékozhatta a férjét egy kisfiúval, akit Justinnak neveztek el.

A szívét többé nem nyomta semmiféle teher, s most már valóban megnyugodhatott. Tudta, ezzel az anyósát is végleg a sarokba szorította és nem aggódott attól, hogy elveszíti Andrew-t. Csodálatos házasságban éltek és Andrew nagyszerű apa volt. Immár három gyerek lármázhatott abban a hatalmas házban, amit még Andrew a nagyapjától örökölt és Sophie mondta, szívesen szülne még, hiszen imádta a gyerekeket. Egyik édesebb volt, mint a másik… Andrew viszont óvatosságra intette, az utóbbi nagyon nehéz szülés volt, nem akarta még egyszer ekkora szenvedésnek kitenni a feleségét.

– Három gyerek bőven elég lesz nekünk, kitesznek akár hatot is – mondogatta Andrew, ahányszor felmerült a gyerekvállalás gondolata.

Monica ismét meglátogatta őket és rengeteg ajándékot hozott, azonban Sophie ezúttal nem félt tőle. Amikor az anyósa meglátta a kisfiút, ez esetben belé fagyott a szó. Megkapta a várva várt unokáját, akire vágyott. Látszott rajta, hogy Justin egyből megdobogtatta a szívét, amint rápillantott. S mindenki meglepődött, amikor felvetette, hogy költözzenek vissza New Yorkba. Andrew csak mosolygott és udvariasan visszautasította az ajánlatot. Sophie jól tudta, mit akart ezzel Monica, most már fájlalta, hogy a távolság miatt ritkábban

láthatja az unokáit. És most Sophie került nyeregbe, amit ki is használt, igyekezett úgy szervezni a családi programokat, hogy az anyósa csak három havonta lehessen a gyerekekkel. Ezentúl Monica nem merte egy rossz szóval sem illetni a menyét, sokszor inkább könyörgött neki, hogy nála hagyja a gyerekeket egy-egy hétvégére, vagy elvihessék George-val nyaralni őket.

– Látod én megjósoltam, hogy az anyám előbb-utóbb megbékél és elfogad téged – mondta egyik este Andrew a feleségének, miután lefektették a gyerekeket.

Sophie-nak ezúttal valóban nem kellett tartania az anyósától, azonban volt helyette más, aki miatt állandó aggodalom töltötte el. Ahogy nőttek a gyerekek és Anthony egyre idősebb lett, különösen viselkedett. Holott megpróbálták egyformán nevelni a gyermekeiket, Anthony mindig sértődöttnek érezte magát és rettentően féltékeny volt Justinra. Janetet viszont imádta, amióta megszületett büszkén vigyázott rá, mint egy kis porcelánbabára, mert ő volt a nagy és okos bátyja.

Justin születése azonban mintha mindent megváltoztatott volna. Rossz szemmel nézte, amikor Andrew a kisöccsével foglalkozott, játszott vele, vagy ha csak a karjába vette. Eddig ő volt az egyedüli fiú, s a legkisebb testvérében mintha riválist látott volna. Anthony Janettel jól eljátszott ugyan, azonban a két fiút nem lehetett magukra hagyni, mindig összevesztek valamin és általában verekedés lett a vége. Sőt, egy idő után Sophie észrevette, hogy Anthony szándékosan beleköt az öccsébe, elveszi a játékait és provokálja Justint, hogy aztán jól megverhesse.

– Nem értem, mi ütött ebbe a gyerekbe. Talán ennyire megszokta, hogy sokáig volt egyedül fiú ebben a házban? – tűnődött Sophie.

Andrew-val többször leültek vele beszélgetni és nem győzték bizonygatni, hogy ők mindannyiukat egyformán

szeretik, Anthony valahogy ezt nem érezte. És Sophie-nak bűntudata lett.

– Anthony érzi, hogy ő nem az igazi fiad – mondta Andrew-nak amikor kettesben maradtak a konyhában vacsora után. Andrew döbbenten nézett a feleségére, akinek potyogni kezdtek a könnyei. – És ez az én hibám…

– Jaj, dehogy! Hogy mondhatsz ekkora butaságot? Te egy csodálatos asszony vagy, nem mindenki bírta volna elviselni azt, amin keresztül kellett menned. Egy nap Anthony majd megköszöni neked, hogy világra hoztad.

Sophie mindig is küzdött érte és mindent feláldozott a fiáért. Még azt is vállalta, hogy a szülei kitagadták. És akárhányszor jutott eszébe a múlt, mindig elérzékenyült. Vajon mit fog majd szólni Anthony, ha megtudja? Egyszer elmeséli neki, ha a fia elég nagy lesz hozzá, hogy megértse. Addig is a szülők abban bíztak, ahogy múlik az idő, Anthony kinövi ezt a kicsinyes féltékenységet.

Azonban nem így történt. A gyerek úgy érezte, hogy anyja kedvence a kis Janet, mert mindig babázik vele, az apjáé pedig Justin, mert ő szebb kisfiú, meg aranyosabb, meg ő a legkisebb. És a szülei annyit foglalkoztak vele, állandóan őt dajkálták, az anyja sosem egyezett bele, hogy az apja felvegyen egy dadát. S akárhányszor jöttek hozzájuk vendégek, először mindenki az öccsét akarta látni és amint megpillantották, csak őt dicsérték, mennyire szép kisfiú. Azután jött Janet az angyali arcával és aranyszőke, hosszú hajacskájával. Az anyja még vele is több időt töltött minden reggel, mialatt kifésülte a szép haját és két copfba kötötte vagy befonta. És csak azután következett Anthony. Amióta Justin megszületett, lényegesen kevesebb idő jutott rá, mert ő volt a nagyobb és önállóbb, holott azelőtt csak Anthony szerepelt a középpontban. És hol voltak azok az idők, amikor az apja Franciaországban csak vele játszott, csak neki vett vonatot vagy kisautót, s csak vele ment el kocsikázni. Azonban ha most elmentek valahova,

Andrew magával vitte Justint is, akit ott cipelt a karjában, Anthony-nak pedig csak a kezét fogta, ha sétáltak az utcán. Ha összefutottak egy ismerőssel, Andrew először büszkén mutatta meg a kisebbik fiát, s mindenki először a kisgyerekre volt kíváncsi, aztán őrá. Most már hárman voltak gyerekek a családban és a szülői szeretet három felé oszlott, amit Anthony szeretett volna egyedül a magáénak tudni, ahogy azelőtt volt. Janetet még csak-csak elviselte, hiszen ő lett a kislány védelmezője, a nagy és okos bátyja, ahogy az apja mondogatta mindig, azonban az öccsével nem tudott mit kezdeni. Hiszen amióta Justin a világra jött, Anthony-t megfosztotta kiváltságos helyzetétől, a riválisát látta benne és mindig kis vakarcsnak csúfolta.

Sophie-t bántotta, hogy ez az ellentét mindig kiéleződött a két fiú között. És ahogy Justin egyre nagyobb lett, nem szimpatizált úgy a bátyjával, ahogy kellett volna. Janetet imádta, aki sokszor kijelentette, hogy az öccse az ő kisbabája és kijelentette az anyjának, ő szeretné dajkálni. Aztán amikor Justin már járni kezdett, Janet mindig ott sündörgött a sarkában, s nagyon jó barátok lettek. Imádtak játszani egymással, melyből Anthony általában kimaradt. Janet és Justin egyből megtalálták a közös hangot, mindig ugyanaz érdekelte őket, ugyanazzal szerettek játszani, ami viszont Anthony-t nem mindig érdekelte, hiszen ő jóval nagyobb volt náluk. Ezért is érezte kirekesztve magát és az utóbbi időben. Justin nem igazán akart játszani vele, mert Anthony-val nem is lehetett. Állandóan verekedés lett a vége és Justin tudta, tartania kell a bátyjától, nehogy mindig megverje. Anthony pedig csak az alkalmat kereste, mikor okozhat fájdalmat Justinnak, hogy bosszút álljon a miatta ért sérelmekért, melynek aztán az lett a vége, hogy a szülőktől mindig Anthony kapott ki. Úgy érezte, összejátszanak ellene, amint a két fiú elkezdett verekedni, Janet máris rohant árulkodni Sophie-nak. Így Sophie mindig időben érkezett és rendet

teremtett köztük, az anyja állandóan kiabált vele és leszidta, hogyan lehet ilyen rossz kisfiú. Az apja nem szidta annyit, mint az anyja, hiszen Andrew sokat dolgozott és késő este ért haza. Sophie-nak jutott a hálátlan szerep, mely úgy tudatosult Anthony kis fejecskéjében, hogy az apja sokkal jobban szereti őt, mint az anyja. Különben is, amióta Andrew belépett az életébe, Anthony jobban vonzódott a férfihoz, mint az anyjához. Szüksége volt egy apára, s Andrew apja helyett apja lett. Mert anyával nem lehetett olyan jókat játszani, mint apával. Mindig Andrew tért haza sok ajándékkal, mert a háború alatt a férfinak volt pénze... És anya nem értett a kisvasút összeszereléséhez, neki nem volt katonai egyenruhája, igazi fegyvere, vele nem lehetett háborúsdit játszani, nem tudott autót vezetni és később ügyetlen volt ahhoz a labdajátékhoz is, melyet futballnak hívtak.

A megkülönböztetés jól látszott a gyerekeken, s amikor a nagyszüleiknél nyaraltak, természetesen Monica egyből észrevette, Anthony mennyire féltékeny a testvérére. És akkor ismét előbújt az asszonyból a gonoszság és olyat tett, amit Sophie elképzelni sem tudott volna. Megmondta a fiúnak, hogy neki nem Andrew az igazi apja, s ezzel belegázolt a gyermek lelki világába.

Anthony sírva jött haza a nyaralásból, egyből a szülei elé állt és megkérdezte, igaz-e amit a nagyanyja mondott. Sophie nem akarta elhinni, amint a gyerek sértődötten nézett rá és kérdőre vonta az anyját. Sophie azt hitte, nyomban elájul, egy hang sem jött ki a torkán, s akkor Anthony Andrew-hoz fordult.

– Tényleg nem te vagy az apám? – Anthony tizenkét éves volt ekkor és eléggé értelmes ahhoz, hogy felfogja, mit jelent ez.

– Nem én vagyok a vér szerinti, de ugyanúgy szeretlek, mintha a sajátom lennél – magyarázta Andrew és amint ránézett a fiára, majd meg szakadt a szíve. Nem hazudhatott

neki. Nem így képzelte, nem akarta hogy Anthony így tudja meg az igazságot, de nem tehetett mást. Gyűlölte az anyját, amiért az elmondta neki. A fenébe is, ez nem Monica feladata lett volna.

– Az nem ugyanaz. Bezzeg Janetnek és Justinnak te vagy az apja, ugye? – Anthony-nak elkezdtek folyni a könnyei, sértődöttség tükröződött az arcáról. Ezért szerették a testvéreit jobban, mint őt. A nagyanyja is megmondta.

– Ó, drágám! – Sophie is a könnyeivel küszködött és egy lépést tett a fia felé, hogy magához ölelje és megnyugtassa a gyermeket. Hiszen őt is ugyanúgy szerette, mint a másik kettőt. Azonban Anthony távolodott…

– Hagyj békén, ne érj hozzám! Hogy tehetted ezt velem, anya? – Neki miért nem lehet ugyanaz az apja, mint a testvéreinek? Nem elég, hogy eltitkolta előle az igazságot, most elvette tőle azt az embert, akit a legjobban szeretett; Andrew-t. A nagyanyja szavai ott csengtek a fülében, erről kizárólag az anyja tehet. – Gyűlöllek! – kiáltotta Anthony és elszaladt előlük.

Sophie pedig állt ott a nappaliban földbe gyökerezett lábbal és legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. A szívébe úgy hatolt a fájdalom, mintha egy kést döftek volna belé.

Lucy boldogan húzta át az ágyneműt és igazította meg Mrs. Farlow párnáját. Ma várta haza az asszonyát. Majd izgatottan lépett oda az ablakhoz és azt leste, mikor nyílik ki az elektromos vaskapu és gördül be az a fekete Cadillac, melyet oly ritkán kellett használni, hiszen Sophie Farlow nem mozdult ki otthonról szinte sehova. Pontosan egy hónapja, hogy az asszonyt elvitte a mentő és Lucy-ra ráhozta a frászt. Lucy tapasztalt nővér volt, tudta mit kell tennie az ilyen helyzetekben, azonban aznap hajnalban ő is nagyon megijedt. Azt hitte, Mrs. Farlow már nem tér vissza az otthonába, nem

fogja ápolni többé. Az elmúlt évek alatt úgy megszerette ezt az asszonyt, annyira a szívéhez nőtt, nem akarta elveszíteni. És ő is legalább annyira aggódott érte, mint a kedvelt unokája, Lilli. Holott a szíve mélyén tudta, fel kell készülniük, hogy egyszer el fogják veszíteni őt, hiszen senki sem élhet örökké. De nem most, majd csak évek múlva. Bárcsak teljesülne az utolsó kívánsága, hogy megünnepelhesse a nyolcvanadik születésnapját! Addig még hátra van tíz év, lassan betölti a hetvenet.

Ahogy ezen tűnődött, egyszer csak megjelent az a bizonyos fekete, csodaszép autó, sötétített ablakaival, de Lucy tudta, ki ül benne. Annyira megörült, hogy nem bírt magával, máris szaladt le a lépcsőn az asszonya elé, akár egy kisgyerek az anyja elé. A komornyik már ott várta őket a ház bejáratánál a tolókocsival, s kezében selymes, virágmintás takarót tartott. A Cadillacből először Anthony szállt ki és Lucy meg is lepődött, hogy a férfi olyan lelkesen nyitotta ki anyja előtt az ajtót. Nem engedte, hogy más segítsen neki beülni a tolókocsiba. Sophie nyúzottnak tűnt és sápadtnak, ami érthető volt, hiszen nem kis csatán volt túl, az elmúlt hetekben az életéért kellett küzdenie. Nagyot sóhajtott, amint elhelyezkedett benne.

– Köszönöm, Anthony – mondta és megsimogatta a fia kezét. Nem értette, mire ez a túlzott igyekezet, ez a felhajtás. Talán ennyire megijesztette mindannyiukat? Jó volt ismét magán éreznie Anthony törődését. Tudta ő, hogy a fia szereti őt. Hiába a távolságtartó álarc, ez a zord, komor külső mégiscsak egy érző szívet takar. Elmosolyodott, ahogy felnézett Anthony-ra, mindig elcsodálkozott azon, milyen magas, jóvágású férfi lett belőle. Anthony ott állt előtte tökéletesre szabott, sötétbarna öltönyében, fekete, a tisztaságtól csak úgy ragyogó cipőjében. És ez a férfi kötődött, ragaszkodott hozzá. Pedig nem volt ez mindig így… Nem

hiába, sok évet küzdöttek ők ketten végig, Anthony a kezdetektől vele volt.

És ott volt neki Lilli is, aki mindvégig ott ült mellette a kórházban, majd a kocsiban és fogta a kezét. Most ő is boldogan szállt ki a Cadillacből és a nagyanyjára mosolygott. Régebben sokkal nagyobb „fogadóbizottságra" számíthatott, de immár csak ők maradtak a nagy családból, a többiek vagy meghaltak, vagy szétszéledtek a világban. És most majdnem újra megcsappant a létszám… De Sophie-nak ezért érdemes volt hazajönnie, hozzájuk. Úgy hiányoztak… Hiányzott neki Sarah és a fiúk is, mondjuk az elmúlt héten láthatta őket, de ma visszarepültek New Yorkba. Hiába, nem kértek Anthony társaságából. Elváltak, más utakon jártak, csak Sophie jelenléte kötötte össze őket valamelyest és az asszony jól tudta, ha meghal, Anthony többé nem fog szóba állni a volt feleségével. Egyszerűen nincs miért, a srácokkal hébe-hóba találkozik majd és amint lehet, elveszi a legújabb barátnőjét, Cecily-t.

Sophie-t mindig foglalkoztatta a gondolat, mi lesz majd a szeretteivel, ha ő meghal, és nem viselheti gondjukat, nem láthatja el a tanácsaival, nem hallják majd meg az intelmeit. Ezért sem hagyhatta el ezt a világot, még nem. Hiszen hiába maradtak ilyen kevesen, szükségük volt rá és ez az, ami Sophie-t éltette. Erőt adott neki, hogy leküzdje a betegségeit, s megbirkózzon a halállal.

– Isten hozott újra itthon, nagymama – mondta Lilli, majd megfordította őt a tolókocsival, hogy Sophie szemügyre vehesse újra a kertet, amit oly ritkán csodálhatott meg közelről, javarészt csak az ablakából figyelhette.

– Üdvözöllek a birodalmadban, anya – szólalt meg Anthony. Igen, Sophie élete során kész birodalmat hozott létre.

– Asszonyom, asszonyom! – a kiáltásra mindannyian a ház felé néztek, ahonnan Lucy szaladt ki és amint odaért hozzá, megölelte, megcsókolta. – Úgy örülök, hogy hazajött, Mrs. Farlow.

– Én is örülök, Lucy – Sophie meghatódott. – És köszönök mindent, amit értem tettél. Megmentetted az életemet.

– Én? Ugyan már! – Lucy elpirult.

– Hát ki hívta ki a mentőket? – Sophie tisztában volt vele, perceken múlott az élete. – Ügyesen végezted a munkádat, meg vagyok veled elégedve. Látom, nem hiába fizetlek, ezek után meg is emelem a béredet – mondta, melyen a többiek felnevettek. Még Lucy is, aztán bementek a házba.

Nehézkes volt Mrs. Farlow-t felvinni a szobájába, azonban ez a tortúra ebben a házban megszokott dolognak számított. És még mielőtt Lilli utána ment volna az emeletre, Anthony váratlanul megfogta a karját és a fülébe súgta.

– Beszélni szeretnék veled… négyszemközt… – köszörülte meg a torkát Anthony, majd bementek a nappaliba, míg a komornyik és Lucy a tolókocsival bajlódott.

– Hallgatlak – mondta Lilli és kíváncsi szemeit a nagybátyjára emelte. Ezúttal mit akar tőle?

– Iszol valamit? – kérdezte, s egy whisky-s üveget vett a kezébe.

– Tudhatnád, hogy nem iszom alkoholt.

– Rendben. Én viszont töltök magamnak, ha nem haragszol. – Mrs. Farlow bárszekrénye mindig tele volt márkás italokkal, a családtagjainak és a vendégek részére készíttette be.

– Nos? – Lilli összekulcsolta a karját, úgy állt ott a nappali közepén. Közben az ujjaival idegesen zongorázott a könyökén, ezerszer inkább vágyott a nagymamája társaságára, mint Anthony-éra.

– Bocsánatot szeretnék kérni tőled a kórházban történtekért. Nagyon ideges voltam és elvesztettem a fejem.

Akkor nem látszott idegesnek, most viszont igen. Lilli érezte, nem csak ezért hívta őt ide, van mögötte valami más is. Anthony-nak már korábban meg kellett volna tennie, ez a minimum azok után, amit tett illetve tenni készült. A lány

hátán még most is végigfutott a hideg, ha a szavaira gondolt… Egyedül ő bízott a nagymamája felépülésében, ha a nagybátyján múlott volna, Mrs. Farlow már nem élne. Nehezére esett elfogadnia a bocsánatkérést és bólintania, azóta is azon töprengett, Anthony képes lett volna lemondani az anyjáról, ha a törvények lehetővé teszik? Vagy sikerül rávennie az orvost, hogy szálljon szembe az esküjével? A felháborító szó túl kevés erre…

– Említetted az anyámnak? – kezdett kibújni a szög a zsákból.

– Még nem. Miért? Kellett volna?

– Szeretném, ha kettőnk között maradna, Lilli – most Anthony olyan volt, mint egy kezes bárány. Ott, a kórházban viszont meg tudta volna fojtani az intenzív előtt.

– Miért? Hogy ne legyen lelkiismeret-furdalásod? – Pedig megérdemelné, hogy bemártsa Sophie-nál. Nem árt, ha a nagyanyja tisztában van vele, milyen gondolatok jutottak először a fia eszébe, amint az élete veszélybe került.

– Amit akkor mondtam, egy őrült pillanatomban mondtam. Nem gondoltam komolyan.

Mindketten tudták, hogy ez nem igaz.

– Én nagyon szeretem a nagymamámat és mindent elkövetnék azért, hogy megmentsem.

– Én is szeretem őt – vágta rá gyorsan Anthony, Lilli viszont átlátott rajta.

– Nem, te nem. Közel sem szereted őt úgy, ahogy kellene. Valamiért haragszol rá… sőt, a szíved mélyén gyűlölöd, de miért?

– Miket fantáziálsz, megáll az eszem! – Anthony felnevetett, s belekortyolt az italába. – Nem nézel túl sok szappanoperát mostanában?

Lilli jól tudta, rátapintott a lényegre. Azonban azt is tudta, ez az ember sosem fog őszintén megnyílni előtte. Jobb, ha nem

pazarolja rá az idejét és minél hamarabb véget vetnek ennek a beszélgetésnek.

– Nagyon vicces! Egyébként nem szándékozom elmondani a nagyinak, hogy meg akartad ölni. És nem azért, hogy ezzel megkönnyítsem a lelkedet. Nem szeretném, ha miattad szívrohamot a kapna, mert az már tényleg végzetes lehet – közölte, majd felháborodva otthagyta a nagybátyját a nappaliban, aki egy húzásra kiürítette a poharát.

Anthony miután megtudta az igazságot, nem akart szóba állni az anyjával, csak ha nagyon muszáj volt. Sophie mindent megpróbált, hogy kiengesztelje a fiát és elmagyarázza neki a történteket, de hiába. Anthony-t súlyos seb érte, amiért egyértelműen az anyját tette felelőssé és Sophie azt hitte, sosem fogja megbocsátani neki. A fiú napokig sírt a szobájában, mialatt Sophie a hálóban zokogott, Andrew pedig őrjöngött és legszívesebben megfojtotta volna az anyját. Miért kellett ezt művelnie? Felhívta telefonon és jól leszidta ugyan, azonban ez a dolgokon nem változtatott.

– Ne aggódj, többé nem engedjük hozzá a gyerekeket. Ki tudja, mivel tömné tele a fejüket! – Andrew attól tartott, az anyja akkora lelki traumát okozott az unokájának – amit sosem fog tudni kiheverni – csak azért, hogy bosszút álljon a menyén. Szívből gyűlölte őt és még évek multával sem tudta elfogadni, hogy Andrew egy francia nővért választott feleségnek. Andrew szét tudott volna robbanni.

– Már késő – szipogta Sophie, s belefújt a zsebkendőjébe. – Sikerült ellenem fordítania a fiamat.

– Annyira sajnálom, drágám – mondta Andrew és magához ölelte a feleségét. Majdnem ő is könnyezett.

– Anthony sosem fog megbocsátani nekem.

– Jaj, dehogynem! Majd ha nagyobb lesz, megérti a dolgokat. Egy napon köszönetet mond neked azért, amiért kiálltál mellette és nem adtad árvaházba, ahogy az apád

szerette volna – vigasztalta a feleségét és ő is csak remélni tudta, hogy így lesz. Sajnálta az asszonyt, annyi mindenen kellett keresztülmennie, megszenvedett Anthony-ért és most a fia bünteti őt. De egy napon majd hálás lesz neki, s olyan távolinak tűnt az a nap.

Andrew az anyjával nem volt hajlandó szóba állni azóta, hogy leszidta a telefonban. Monica hangjában semmiféle megbánás nem tükröződött. Sőt, kimondottan örült neki, hogy fájdalmat okozhat Sophie-nak. Elvégre ez volt a célja, s most elérte. És gonoszul hozzá tette, most legalább a menye is megtudja milyen érzés az egy anyának, mikor a fia ellene fordul… Andrew legszívesebben a haját tépte volna.

– Nem lehetsz ennyire korlátolt, anya. Én nem fordultam ellened, csak élni szeretném a saját életemet, ha hagynád.

– Fogalmad sincs róla, miről mondtál le, Andrew. Még mindig nem látod, mitől fosztott meg téged ez a nő?

– Ezt nem hiszem el! Miért nem tudod elfogadni végre, hogy én nem kérek abból az életből, amit megálmodtál nekem? A saját álmaimat akartam valóra váltani, ami sikerült is – kiáltotta a telefonba, aztán lecsapta a kagylót.

Sophie csendben ott állt az ajtóban és hallgatott. Szomorú tekintete elárulta, mennyire bántja, hogy az anyósa így vélekedik róla. Ostoba volt, mikor Justin születése után elhitte, hogy Monica megbékél vele.

– Sosem fog elfogadni engem. Megkeseríti az egész életünket. – Ismerte már annyira az anyósát, hogy tudja, mire képes.

– Azt nem engedem. Az anyám többé nem teheti be a lábát ebbe a házba és az unokái sem mehetnek hozzá.

Sophie nem tudta, örüljön-e a férje döntésének vagy sem. Ő már megtapasztalta a saját bőrén, milyen szörnyű a szüleitől távol, kitagadva élni. Andrew-nak örülnie kellene, hogy még élnek a szülei, bármilyen borzalmas is az anyja. És azért is kínozta a bűntudat, hogy Andrew mindig miatta veszekszik

az anyjával. Talán Monicának van igaza, ott kellett volna maradnia Franciaországban, nem kellett volna hozzámennie egy amerikai katonához. Két világ választotta el őket egymástól és onnantól kezdve, hogy Andrew őt választotta, „kiesett" a jobbik világból, kilépett abból a körből, amelyben sokkal többre vihette volna...

Andrew nem győzte vigasztalni a feleségét és tartani benne a lelket. Az anyósa már nem tudott ártani nekik, azonban ott volt helyette Anthony, aki nagy bánatot okozott Sophie-nak. Nehéz időszak következett, Sophie-nak minden egyes nap meg kellett harcolnia a fia szeretetéért, azonban Anthony egy láthatatlan falat húzott közéjük, melyet csak akkor hágott át, ha az apjáról akart megtudni valamit. Mindössze akkor kereste az anyja társaságát, ha az mesélt neki a Franciaországban töltött évekről és Sophie úgy döntött, nem hazudik.

– Szóval mégsem halt meg az apám? – Monicától úgy tudta, az apja is katona volt és megölték a háborúban a németek. Mert a szülei azt hazudtak a nagyszüleinek. És Sophie elgondolkodott azon, vajon mi lett volna, ha annak idején Monicának is elmondják az igazságot?

– Sajnos fogalmam sincs, mi lett vele – sóhajtotta Sophie.

– Keressük meg! – Anthony egyből fellelkesült.

– Nem lehet. Ő egy másik kontinensen lakik a családjával, ha még életben van egyáltalán. Franciaország nagyon messze van.

– Nem baj. Látni akarom az apámat!

– Nem lenne értelme, Anthony. Neked nem Maximillian az apád, hanem Andrew.

Egy darabig sikerült megnyugtatnia a gyereket, aztán egy nap azzal állt az anyja elé, hogy odaadja a zsebpénzét, csak vigye el őt Franciaországba.

– Tudom, Franciaország milyen messze van, megnéztem a térképen. Biztos sokba kerül az utazás, de kérek kölcsön a

nagymamától, ha ez nem elég – mondta megdöbbentő komolysággal és átnyújtotta az anyjának a pénzt. Sophie először azt hitte, nem kap levegőt.

– Jaj, drágám! Nem erről van szó. Miből gondolod, hogy képes lennék pénzt elfogadni tőled? – Sophie ismét úgy érezte, mintha egy tőrt döfnének a szívébe. Te jóságos ég, miket talál ki ez a gyerek! Megpróbálta beleképzelni magát a helyzetébe és jól tudta, mennyire fáj neki, hogy nem ismerhette az igazi apját. Sophie felállt a székből és közelebb lépett a gyerekhez, hogy átölelje, azonban a fiú nem engedte. Pedig korábban annyiszor bújt hozzá, most viszont nem kért az öleléséből, sem a szeretetéből. Teljesen elfordult tőle…

– Akkor miért nem viszel el? – Anthony a korához képest sokkal okosabb volt, mint azt az anyja gondolta.

– Mert értelmetlen lenne. – Istenem, hogyan magyarázza meg neki?

– Nem akarod, hogy találkozzam az apámmal – mondta szomorúan. Hihetetlen, mik fordultak meg abban az értelmes fejecskéjében és úgy nézett az anyjára, mintha gyűlölné azért, amit tett. Pedig mit vétett? Sophie mindent megtett ezért a gyerekért, szembeszállt a szüleivel és nem volt hajlandó lemondani róla. Inkább vállalta a száműzetést is, de nem adta árvaházba, mialatt Maximillian elhagyta. Holott azt ígérte, örökre szeretni fogja.

– Az apád nem akarna találkozni veled. Nem kíváncsi ránk.

– Miért?

– Azt sem tudja, hogy létezel! – Úgy érezte, ki kell mondania, különben a gyerek addig rágja a fülét, még bele nem őrül. Sophie elvesztette a fejét, de amint kicsúszott a száján, megbánta. A fiú zavartan nézett rá. És Sophie magyarázkodni kezdett. – A szüleim elválasztottak minket egymástól. Amikor terhes lettem, apám megtiltotta, hogy találkozzak vele és elküldött Svájcba. Ott születtél, Consuelo

néninél. Amint nagyobb lettél, az első dolgom az volt, hogy visszavittelek Franciaországba és megkerestem az apádat. Addigra már volt felesége… – Olyan sok volt ez egyszerre és remélte, hogy Anthony nemcsak felfogja, hanem meg is érti, amit mond neki.

– Honnan veszed, hogy nem lenne kíváncsi rám? – Ő is évekkel később tudta meg, hogy Andrew nem az igazi apja. És mégis vágyódott az ismeretlen férfi után... Többször elképzelte, milyen lehet. Vajon hasonlítanak egymásra?

– Mert van egy másik családja, Anthony. Különben meg ennyi év után, kár lenne bolygatni a múltat. Neked Andrew az apád, ugyanaz, aki a testvéreidnek. – Jól tudta, mi a gyerek szívfájdalma, azonban ez nem elégítette ki a fiú kíváncsiságát.

– Nem, az én apám Franciaországban van. Vigyél el hozzá, anya! – követelőzött Anthony.

– Mondtam már, hogy nem lehet. – Sophie csak neki akart jót, azonban a fiú erre feldühödött és könnyes szemmel nézett az anyjára.

– Azért nem akarsz elvinni hozzá, mert nem szeretsz engem – jelentette ki meggyőzően és a legszörnyűbb az volt az egészben, hogy így is gondolta. Amióta Justin megszületett, Anthony úgy érezte, a szülei már nem szeretik őt igazán. Sophie hiába követett el mindent, hogy megváltoztassa Anthony érzelmeit.

– Hogy mondhatsz ilyet, drágám? Én nagyon szeretlek téged… – Sophie arcán végigfolytak a könnyek és kitárta a karját a fia felé. Azt hitte, végre visszatalál hozzá, úgy szerette volna megcsókolni, de nem így történt. Anthony ott állt egyhelyben és nem mozdult, közben gyilkos pillantásokat vetett az anyjára.

– De nem úgy, mint a többieket. Mert én zabigyerek vagyok – mondta, aztán sarkon fordult és ismét elszaladt Sophie elől. Azonban most nem volt ott Andrew, hogy megállítsa, egyből szaladt a fia után.

– Ez nem igaz! Anthony drágám, gyere vissza! Ugyanúgy szeretlek, mint a testvéreidet. – Csak a szobájánál érte utol. – Kérlek, nyisd ki az ajtót!

– Hagyj békén, anya!

Sophie hiába kopogott, mint ahogy hiába dörömbölt a szíve ajtajánál is, Anthony kizárta őt. És az anyja attól tartott, sosem fogja visszanyerni elsőszülött fia szeretetét.

HUSZADIK FEJEZET

Ahogy teltek az évek, Anthony Andrew-t közel engedte magához, azonban az anyjának nem tudott megbocsátani. Túl sok harag gyűlt össze a lelkében ahhoz, hogy úgy szeresse, mint rég. Sophie-t tette felelőssé, amiért megkülönböztetve érezte magát a családban. Andrew hiába volt jó apa, azt nem titkolhatta, hogy Justin a kedvence. S mivel Anthony mindig elzárkózott Sophie elől, Sophie több figyelmet szentelt a másik két gyereknek, mint kellett volna. Nem akarta, hogy így legyen, de azt a szeretetet, amit nem zúdíthatott Anthony-ra, a testvéreinek adta.

Janet nagyon imádta őt, állandóan rajta csüngött, mindig együtt babáztak és Sophie le sem tagadhatta, hogy a kislány állt a legközelebb a szívéhez a három gyermeke közül. Egyedül az bántotta, hogy Anthony annyira eltávolodott tőle. És amikor nagykorúvá vált, odaállt a szülei elé és közölte, elutazik Franciaországba, hogy megkeresse az apját. Annak idején az anyja sosem akarta elvinni, hiába könyörgött neki és most, hogy már felnőtté vált, hát elintézi a dolgot ő maga. Mintha ez éltette volna gyerekkorában, s olyan lelkesen tanulta a franciát az iskolában, hogy mostanra már kitűnően beszélte a nyelvet. Lázas izgalommal indult útnak, Sophie elkísérte őt New Yorkba és eszébe jutott az az emlék, amikor Andrew-val Amerikába érkeztek. Anthony hogy kapaszkodott

a kezébe! Istenem, mintha tegnap lett volna és akkor még olyan jól ment minden… Anthony rajongásig szerette az anyját és úgy ragaszkodott hozzá, most viszont magától meg sem ölelte volna, ha Sophie nem teszi meg, mielőtt felszáll a hajóra. A lelkére kötötte, hogy vigyázzon magára és amint elbúcsúzott a fiától, tudta, több héten át tartó félelem következik. Még sosem voltak hosszabb időre távol egymástól és Európából nem túl kedvező hírek érkeztek. Mindenfélét pletykáltak a nácikról és Hitlerről. Anthony viszont mindenkit megnyugtatott, ő nem Németországba megy, hanem anyja hazájába, ami tulajdonképpen az ő hazája is volt. Olyan régen eljöttek onnan, Anthony nem is emlékezett rá, s azóta felnőtt ember lett belőle. Sophie óva intette és a lelkére kötötte, amint lehet, térjen haza. Ő már tanúja volt annak, mi az eredménye annak, ha megbolondul Európa, s a németektől nem árt tartani.

– Nem fognak kirobbantani még egy világháborút, ha erre célzol – jelentette ki Anthony az indulása előtti este, amikor az étkezőben ült a család és éppen vacsoráztak.

– Szerintem se. Az előzőből már tanultak, mikor jól odapörköltünk nekik – viccelődött Andrew, melyen a többiek nevettek és ismét elkezdett mesélni a gyerekeinek arról az időszakról, amikor katona volt. A gyerekek imádták a történeteit.

Egyedül Sophie nem vette fél vállról a dolgot, és amikor búcsúzóul megcsókolta a fia arcát, könnyes lett a szeme. Csak remélni merte, hogy nem most látta utoljára. Annyi mindentől tartott, hogy odaát ismét kitör a háború és Anthony-t nem engedik át valamelyik határon. Vagy megtalálja az apját és úgy dönt, Európában marad.

– Engedte, hogy megcsókold? – csodálkozott Andrew, miután Sophie hazaért és elmesélte az elválásukat.

– Miért ne engedte volna? Elvégre én vagyok az anyja.

– Látod mondtam én, hogy idővel megbékél és megbocsát neked.

Bárcsak igazat adhatott volna a férjének, azonban Sophie tudta, hogy az a fia szívében egy örökös seb marad. Annyira imádta Andrew-t, sosem fogja megbocsátani neki, hogy Anthony nem tőle született. Őt akarta az apjának, nem véletlenül volt féltékeny annyira Justinra.

– Különben én nem is bánom, hogy nincs itthon – jelentette ki Justin.

Ők ketten sosem szívelték egymást.

– Hogy mondhatsz ilyet a testvéredről? – fordult meglepetten Andrew a fiához. Ő imádta Gregory-t, s mindig megpróbálta a testvériségre nevelni a gyermekeit. De úgy látszik, ez nem sikerült.

– Miért? Állandóan csak duzzogott és fájdalmat okozott anyának – Justin jól tudta, min megy keresztül az anyja. Janettel nagyon imádták Sophie-t és nem értette, Anthony miért haragszik rá annyira. Justin nem szerette a bátyját, amióta az eszét tudta; Anthony csak piszkálta és mindig verekedtek. Janetet viszont mindketten imádták.

Sophie-nak valóban sok fájdalmat okozott Anthony az utóbbi időben, de mégis a fia volt és szerette őt. Csak azt nem értette, hogy Anthony ezt miért nem akarta elhinni. Minden este imádkozott érte, s reggelente feszülten hallgatta a híreket, de szerencsére nem számoltak be olyan szörnyűségről, amitől Sophie tartott. Rossz előérzete volt és visszaemlékezett azokra a gondtalan napokra Svájcban. Consueloval nem akarták elhinni, hogy kitörhet a világháború és most azt pusmogták az emberek, hogy ez Hitler mindenre képes. Nemrég nevezték ki német kancellárrá és Sophie tudta, hogy a németekkel vigyázni kell. Egy világháborút már kirobbantottak és nem volt kétsége afelől sem, biztosan igazak a hírek, miszerint a németek „titokban” fegyverkeznek. Akkor biztonságban élt Svájcban, most meg biztonságban él Amerikában. S a kettő

között az volt a különbség, hogy régebben csak legyintett ezekre a kósza hírekre, most viszont elhitte azokat és tartott tőlük. Főleg, hogy a fia elment Európába.

Anthony elutazása után három héttel telefonált, Sophie vette fel otthon a kagylót, maga sem tudta hogyan bírta ki ilyen sokáig, hogy nem hallott róla.

– Hogy vagy, drágám? Ugye nem esett semmi bajod?

– Mi bajom lenne? Franciaországban nincs háború, azok az idők már rég elmúltak, anya.

Mintha csak tegnap lett volna, amikor Sophie ott élt a fiával. Nagy kő esett le a szívéről, amint hallhatta Anthony megnyugtató hangját.

– És? Sikerrel jártál? Megtaláltad Maximilliant? – Vajon mi lett azóta a férfival? Sophie-ban még mindig elevenen élt a kép, amikor abban az istállóban látta utoljára. Akkor azt hitte, vége a világnak. És mégis jóra fordult minden, találkozott Andrew-val… Annyiszor gondolkozott azon, vajon mi lett volna, ha akkor elmondja a szerelmének, hogy egy fiút szült neki? Sophie nem tartotta valószínűleg, hogy miatta elhagyta volna a feleségét. Jobb így, hogy nem tudott róla, legalább nem tett tönkre egy házasságot. Beleképzelte magát Max hitvesének a helyébe, ő sem örült volna ha Andrew-ról egyszer csak kiderül, a volt szerelme terhes lett tőle. Különben meg biztos születtek közös gyermekeik, s ahogy Maxot nem érdekelte Sophie akkoriban, úgy Anthony sem.

– Igazad volt, anya. Meghalt a háborúban… – Hihetetlen, hogy az anyja mindig mindent előre megérzett és a legtöbbször igaza volt. Ez felettébb dühítette Anthony-t. De akkor is el kellett jönnie Franciaországba és utána járnia a dolognak…

– Nagyon sajnálom, drágám. – Sophie nem tudta, Anthony elhiszi-e vagy sem, de valóban őszintén sajnálta. Annyi mindenkit elvesztett a háborúban, az egész családját, s az asszony jól ismerte ezt a szörnyű érzést. – Mikor jössz haza?

Itthon úgy hiányzol mindenkinek, elmegyek érted New Yorkba. – Csak neki és Andrew-nak hiányzott, a testvérei meg voltak nélküle, éppen ezért Sophie szomorú volt. De alig várta már, hogy újra magához ölelje Anthony-t. Aztán ismét jött a hidegzuhany.

– Nem tudom.

– Nem tudod? Hogyhogy?

– Az is lehet, hogy inkább itt maradok Franciaországban. Egyelőre nem akarok hazamenni.

Sophie nem akart hinni a fülének.

– De miért?

– Mert értelmetlen lenne, anya. Feleslegesnek érzem magam. Úgysem akarok állandóan a szoknyád mellett ülni, talán itt kezdek új életet. Még nem döntöttem el.

Az asszony szívébe belemarkolt a fájdalom. Nem tudta miért, de Anthony szavai sokkal jobban fájtak, mint bármi más.

– Miért lennél felesleges, mikor itt vagyunk neked mi?

– Sosem tartoztam igazán a családhoz. – Még évek multával is ennyire fájt neki, hogy nem Andrew az apja? De hát mit számít az?

– Ez nem igaz. Éppúgy a családunk tagja vagy, mint Janet vagy Justin.

– Csakhogy nekem más az apám, aki meghalt. Nem is ismerhettem…

Istenem, már évtizedek óta ugyanaz a nóta? Anthony miért nem tud már végre túllépni rajta? Kit érdekel, hogy Maximillian az igazi apja? Andrew-t sem érdekelte, az első pillanattól kezdve megszerette és a sajátjaként tekintett rá.

– Dehogynem, ő nevelt fel téged. Neked Andrew az apád, aki most is alig várja, hogy haza gyere. Nem az számít, kitől születtél, hanem hogy ki nevelt fel és ki állt melletted mostanáig. És Andrew úgy szeretett téged, mintha a sajátja lennél. Kár, hogy nem emlékszel a franciaországi, hármasban

töltött évekre. – Anthony-nak halványan derengett ugyan valami, de az édes kevés volt. Csak azt tudta, hogy rajongásig oda volt a szüleiért mindaddig a pillanatig, míg egy nap a nagyanyja el nem mondta neki az igazságot. – Kérlek, gyere haza Anthony… szükségünk van rád…

Sophie nem gondolta volna, hogy Maximillian halála, ami tulajdonképpen néhány évtizeddel ezelőtt történt, az hozza össze őket. Sikerült a fia lelkére beszélnie és Anthony belátta, rajtuk kívül elveszett a világban. Magának sem merte bevallani, de hiányzott neki a család. És amikor megérkezett New Yorkba, sosem járta át olyan kellemes érzés a szívét, amikor megpillantotta Andrew-t és Sophie-t a kikötőben. Miatta jöttek ide…

Anthony amint hazaért olyan lett, mintha kicserélték volna, s este Sophie sírt a boldogságtól, mikor megköszönte istennek, hogy imádságai meghallgatásra találtak. Végre eljött a nap, amikor a fia „visszatalált" hozzá.

Az elkövetkezendő négy év boldogságban telt, Andrew bevezette Anthony-t az üzleti életbe, mondjuk nehéz volt tanítania, mert a fiú olyan makacs volt és csökönyös, hogy az apja azt mondta: fél rábízni a birodalmát. Anthony imádott kockáztatni, a bátorsága és kapkodása könnyen tönkre tenné a családot. Még jó, hogy nem ő kezeli a kasszát – tréfálkozott. Anthony viszont élvezte, hogy az apjával járt tárgyalásokra és rengeteg önbizalmat adott neki, hogy a legnagyobb fiúként majd ő kapja az első szeletet a Farlow vagyon tortájából. Andrew megígérte neki, hogy amint megtanul tőle mindent, alapíthat egy saját vállalatot, csak el kell döntenie mivel szeretne foglalkozni. Ingatlannal, olajüzlettel, bevásárló központok építésével vagy autókkal. Andrew Farlow is több lábon állt és szerette volna, ha a fia is az ő példáját követi. Közben Justin beiratkozott a Harvardra, mindig is ügyvéd szeretett volna lenni. Janet pedig az anyjával jótékonysági összejöveteleket szervezett és önkéntes munkát végzett a

Vöröskeresztnél. Sophie-t ez arra az időre emlékezte, amikor nővérként kereste a kenyerét. Ráadásul egy nap a lány hazahozta bemutatni az udvarlóját, egy német fiatalembert, aki egy éve jött az Államokba. Thomas Kopfnak hívták, s rendkívül szimpatikus fiú volt. Sophie egyből megkedvelte és úgy látszott, Andrew-nak sincs ellenvetése, egyedül Anthony méregette rossz szemmel a vacsoránál. Aggódott a húgáért.

– Szerintem Janethez más fiú való. Remélem, nem ő lesz a férje – mondta az anyjának Anthony, mialatt a nappaliban ültek és töltött magának egy pohár whisky-t. Újabban Sophie-nak feltűnt, hogy Anthony szereti a rövid italokat, de nem szólt érte. Elvégre felnőtt ember, azt csinál, amit akar. Még ha nem minden lépése tetszik az anyjának, akkor is.

– Ezt nem mi fogjuk eldönteni, drágám – mosolygott Sophie. Olyan jól esett neki, hogy rendbe jött a viszonya a fiával, s egyik gyermekét sem akarta magától elijeszteni.

– Téged nem zavar, hogy német? – Anthony egyből a lényegre tért, sosem kertelt. Ezt az anyjától örökölte.

– Nem. Miért? Mit számít az?

– Lehet, hogy neked nem számít, de máshol igen. Még csak nem is zsidó! Ahol én jártam legutóbb, ott nem nagyon kedvelik a nácikat – enyhe célzást tett az Európában lévő helyzetre.

– Thomas egy nagyon szimpatikus, rendes fiatalember. Tudtommal nem náci sem ő, sem a családja. – A nácik hatalomra jutása sok emberben aggodalmat keltett, azonban Sophie nem értette, nekik mi közük ehhez? Ők az Államokban éltek és különben sem ítélt el senkit a származását illetően. Ez az anyósára emlékeztette, s ő nem akart abba a csapdába esni, mint Monica. Mi értelme lenne egy életen át gyűlölködni?

– Messziről jött ember azt mond, amit akar – jegyezte meg Anthony, amire Sophie felelni nem tudott, mert hirtelen belépett a szobába Janet. Csodálatosan szép lány volt hosszú szőke hajával és búzavirágkék szemével. Közölte, hogy

Thomas ma este színházba viszi, ne aggódjanak, ha későn jön haza.

Sophie bólintott, aztán miután a lánya boldogan a vállára akasztotta a táskáját és elment otthonról, az asszony nem tudta nem észrevenni Anthony rosszalló pillantását.

– Janet okos lány, jól tudja mit csinál. Nem kell miatta aggódnod, drágám.

Pedig Anthony aggódott. Miért ne aggódott volna, hiszen amióta Janet megszületett, ő volt a nagy és okos bátyja, a védelmezője. És hiába nőttek fel, Anthony a mai napig tartotta magát ehhez a szerephez. Mindig is imádta a kishúgát, sokkal jobban szerette, mint Justint. Ezért érdekelte különösen a sorsa. Azt akarta, hogy boldog legyen.

Justin visszahúzódó fiú volt, nem érdekelte semmi más, csak a tanulás. Anthony viszont nem volt hajlandó egyetemre menni, Andrew hiába nyaggatta, Sophie viszont meg se próbálta rábeszélni. Ő jobban ismerte a nagyobbik fiát bárkinél és jól tudta, felesleges lett volna. Anthony-t sosem érdekelte a tanulás, mindig gyengék voltak a jegyei és újabban azt hajtogatta, minek szerezzen diplomát, ha az életben anélkül is sikeres lesz, ha az apjától eltanul mindent. És jól tudta, Andrew-tól akkor is megkaphatja azt, amire vágyik, ha nincs a zsebében diploma. Úgyhogy esze ágában sem volt tanulni, az apja így is bevezette az üzleti életbe, s el volt szállva a saját tehetségétől. Kissé fent is hordta az orrát és imádta előadni magát, milyen üzleti tervei vannak és mekkora lehetőség áll előtte. Ezeket az üzleti terveket Andrew csak meggondolatlan lépéseknek nevezte, azonban a lányok le voltak tőle nyűgözve és elég volt megtudniuk, hogy Anthony a Farlow vagyon egyik örököse, máris rajongtak érte. És Anthony meg is lepte a családot rendesen, amikor hazavitte bemutatni nekik Victoriát. Victoria igazi úri nő volt és úgy viselkedett, mint egy királynő. Gyönyörű ruhakölteményekben járt, csodálatos ékszereket hordott és mindig ügyelt a sminkjére és a frizurájára. Victoria

pont az a lány volt, amilyet annak idején Monica szánt a fiának.

– Szerencse, hogy nem ilyen teremtést vettem el – vallotta be Andrew este az ágyban a feleségének.

– Nagyon szép lány, meg kell adni – mosolygott Sophie. Victoria hosszú fekete hajával, sötét szemeivel és dús kebleivel nem csoda, hogy Anthony-t egyből levette a lábáról.

– Csak a fejecskéjébe nincsen semmi – állapította meg Andrew. Victoriát a divaton, az új parfümökön, az utazáson és a szórakozáson kívül nem érdekelte semmi.

– Nem számít. Az a lényeg, hogy Anthony szereti.

S valóban, Anthony halálosan szerelmes volt belé. Sophie-t jó érzéssel töltötte el, látta a gyerekein, hogy boldogok. Justin nem kacsingatott a lányok után, de jól érezte magát a bőrében, őt egyedül a tanulás érdekelte, és hogy megalapozza a jövőjét.

Sophie elkísérte Janetet vásárolni, a lánya fel akarta frissíteni a ruhatárát, és amikor nevetve értek haza a városból, Anthony idegesen fogadta őket és borzalmas képet vágott.

– Valami baj történt? – kérdezte Sophie.

– Nem hallottátok a híreket? – A két nő szinte egyszerre rázta meg a fejét. – Hitler megtámadta a lengyeleket.

– Mit jelent ez? – kérdezte naivan Janet. Sophie-nak viszont elhomályosult a tekintete. Ő tudta.

– Azt, hogy Európában kitört a háború. Én mondtam, hogy ezekkel a németekkel vigyázni kell.

Mindenki döbbenten hallgatta a híreket és amitől Sophie tartott, ismét bekövetkezett. A rádióba bemondták, Anglia és Franciaország hadat üzent Németországnak. Sophie csak állt ott a konyhában és hálát adott az égnek, hogy annak idején a férjére hallgatott és átjöttek Amerikába. Egy újabb világháború volt a küszöbön, a hazája ismét hadban állt a németekkel. Azonban a szívébe így is belehasított a félelem, a szemében aggodalom ült. Sajnálta a franciákat. Akaratlanul is felelevenedtek benne a fájó emlékek, a háború borzalmai,

annak köszönhetően veszítette el a szüleit és Xavier-t, még ki sem tudott békülni velük, ami azóta is bántotta.

– Nem ártana, ha új barátot keresnél magadnak – fordult Janet-hez Anthony, s halkan leszögezte: – Ezt csak magunk között mondom.

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte Janet, mintha nem értene az egészből semmit.

– Nem hallottad, milyenek a németek? Kérdezd meg anyát, ő tudja.

– Thomasnak semmi köze ehhez.

– Azok a mocskos nácik, állítólag borzalmas dolgokat művelnek a zsidókkal – szitkozódott Anthony, mire Janet haragra gerjedt.

– Thomas nem náci! – kiáltotta Janet.

– De német! – kiáltotta Anthony, hogy a húga felfogja végre, milyen veszélyt jelenthet ez rá nézve. Azonban Janet nem értette meg, kiállt a szerelméért.

– És? Thomas jó ember, három éve él az Államokban. A légynek sem tudna ártani. Nem minden német náci és nem minden német zsidó. Különben meg hogy jössz te ahhoz, hogy valakit elítélj a származása miatt? – Eddig Anthony mindig kitartott mellette, nem értette miért fordult hirtelen ellene. Janet szerette a bátyját, nem gondolta volna, hogy egyszer szembe kell szállnia vele.

– Én nem ítélem el. Nekem az is mindegy lenne, ha történetesen náci lenne, de az embereknek nem. Csak figyelmeztetlek, amíg nem késő. Sok bajod lehet abból, ha kitartasz mellette.

– Nem fogom csak azért kiadni az útját, mert a hazájában borzalmas dolgok történnek – mondta Janet és könnybe lábadt a szeme.

– Annyi férfi szaladgál a világban, miért pont ő kell neked?

– Mert szeretem őt, ahogy te is szereted Victoriát – jelentette ki a lány határozottan, mire Anthony zavarba jött.

– Hát… ö... a kettő nem ugyanaz.

– Miért nem?

– Mert Victoria amerikai és jó családból származik. Mi minden tekintetben összeillünk, de ti nem.

– Most úgy beszélsz, mint a nagymama. Anya sem illett apához, apa mégis őt választotta, veled együtt – mondta Janet, majd sarkon fordult és kiszaladt a szobából. Anthony pedig értetlenül nézett Sophie-ra.

– Mit szólsz ehhez, anya?

– Egy dolgot jegyezz meg fiam, ne akarj beleszólni mások életébe.

– De hát most követi el a legnagyobb szamárságot...

– Janet szereti azt a fiút, jól tudja mit vállal azzal, ha vele marad. Bízzuk rá a döntést.

Sophie-nak tetszett, ahogy Janet kiállt a szerelme mellett. Sok igazság volt abban, amit Anthony mondott. Csak abban bízhatott, hogy Janetnek megéri az áldozatot... Egyszer, régen Sophie is mindent megtett a szerelméért, vállalta a kirekesztettséget, mégis cserbenhagyták. Remélte, Janettel ez nem fog megtörténni.

Janet továbbra is kitartott a fiú mellett és ezt közölte a családjával. A többiek megértették és elfogadták a döntését, nem tartották akkora problémának Thomas származását, mint Anthony. Többet nem foglalkoztak a témával, de figyelemmel kísérték az Európában zajló eseményeket. Aztán két évvel később mindenkit megdöbbentett a hír. Sophie éppen a karácsonyi vásárlást intézte, amikor meghallotta. A japánok bombatámadást mértek az amerikai flottára Pearl Har-bornál. A támadás váratlanul érte őket, az amerikaiaknak esélyük sem volt… rengeteg a halott… Az emberek sírva fakadtak, megálltak az utcán, a boltokban, néhány pillanatra mintha megállt volna az élet. Értelmetlenül álltak a történtek előtt.

Szerencsére Sophie-nak nem volt ismerőse, akiért aggódnia kellett, azonban a gyerekeiért máris aggódhatott. Hiszen jól tudta, mit jelent ez, milyen következményt von maga után. Újra elkerülhetetlenné vált a háború…

Roosevelt hivatalosan is bejelentette, hogy az USA hadat üzent Japánnak. Sophie számított rá, mégis összerezzent a hír hallatán és Andrew-val megfogták egymás kezét. Ők már tudták, mit jelent ez, a saját bőrükön tapasztalták, milyen borzalmas dolog a háború. És most elölről kezdődik minden, csak nem a saját életüket kell félteniük, hanem a gyerekeikét. Nagy valószínűséggel Anthony-nak és Justinnak be kell vonulnia. Andrew-t a korára való tekintettel, s az utóbbi években kiújult szívpanaszai miatt talán nem hívják be.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

– Azok az átkozott japcsik! Hogy miért nem tudtak a fenekükön maradni? – szitkozódott Anthony, amikor megkapta a behívóját. Justinéval együtt hozta a posta.

Aznap döbbent csendben telt a vacsora, mindenki csak a tányérját bámulta és azon gondolkodott, mi lesz velük ezután. Mindketten egészséges, életerős fiatalemberek voltak. Anthony éppen most akarta eljegyezni Victoriát, Justin pedig végzett az egyetemen. Sophie nagyon féltette őket, egyszer már elveszítette a családját a háború alatt és nem akarta, hogy ez még egyszer megismétlődjön. Nagyon szerette a fiait és nem tehetett mást értük, minthogy imádkozott. Tudta, erősnek kell lennie.

A bevonulás napja borzalmas volt, s mikor magához ölelte a fiait elváláskor, azt hitte belepusztul a fájdalomba. Mi van, ha most öleli meg őket utoljára? Szörnyű volt nézni, amint Victoria Anthony nyakába kapaszkodott, úgy zokogott. Janet pedig Justinhoz bújt, mint egy kismacska. Victoria

átnyújtott a szerelmének egy hímzett zsebkendőt, meg egy fényképet kettőjükről. Anthony elrakta a zsebébe és megígérte, nagyon vigyázni fog rá és saját magára is. Valahogy majd csak átvészelik ezt a háborút, azzal nyugtatgatta magát, hogy az apja is átvészelte. Ígéretet tett a lánynak, amint hazatér, az első dolga az lesz, hogy elveszi feleségül. Victoria erre még jobban zokogott… Justin meg újra átölelte az anyját és a fülébe súgta, mennyire szereti. Majd felvették a sapkájukat és a két testvér elindult a többi katonával, akik szintén elbúcsúztak a családjaiktól. Andrew-nak is könnyes lett a szeme, amint nézte a távolodó fiait. Mintha csak magát látta volna Gregory-val és összeszorult a szíve, ha arra gondolt, mi történt az öccsével. Remélte, hogy mindkét fiát visszakapja.

Onnantól kezdve a napok csigalassúsággal, rettegésben teltek a család számára. Sophie esténként ott sírt a férje vállán, s akkor nyugodott meg valamennyire, mikor az első levelüket kézhez kapták. A fiúk azt írták, a körülményekhez képest jól vannak.

– Látjátok, jól vannak. Mi is átvészeltünk egy háborút Sophie-val, ők is túlélik. Legfeljebb Justin francia feleséget hoz magának – Andrew próbálta felvidítani az elkeseredett társaságot a vacsoránál, s az asztal alatt megszorította Sophie kezét. Olyan furcsa volt, hogy két szék mindig üresen maradt…

Amióta a fiúk bevonultak, Thomas egyre kevesebbet járt hozzájuk, szégyellte a származását. Különben sem akart kellemetlenkedni, hiszen mindenkinek meg volt a saját baja. Sophie-nak feltűnt és fel is hozta ezt az egyik étkezésük alkalmával, Janet pedig kertelés nélkül megmondta az igazságot. Mindig őszinte volt a szüleihez, akik meg erre azt üzenték Thomasnak, szívesen látják a házukban. Az a szerencsétlen fiú nem tehet a történtekről, előlük felesleges bujkálnia. Janet bevallotta az anyjának, amikor négyszemközt maradtak, hogy Thomas szeretné őt feleségül venni és meg is

kérte volna a kezét tőlük, ha nem jön közbe a háború. Sophie sejtette az első pillanattól kezdve, hogy a fiatalok érzelmei mennyire tiszták, őszinték és mélyek, azonban egyelőre nem tudott örülni a boldogságuknak.

A történelem mintha ismételte volna önmagát, újból világháború tört ki, melynek szörnyűsége éppúgy megérintett mindenkit: a fronton harcoló katonákat és az otthon maradottakat. Senkinek sem volt könnyű. Sophie azt hitte, annál nem lehet borzasztóbb, mikor egy anyának mindkét fiáért kell aggódnia. Ritkultak a fiúk levelei, amiben nem írhatták meg hol vannak, csak hogy nem történt bajuk és nagyon szeretik a családjukat. Aztán Anthony tudatta velük, hogy Justint máshová osztották be és az útjaik szétváltak, de ne aggódjanak értük. Majd csak vége lesz ennek a háborúnak. Justin egyáltalán nem írt, aztán hosszú hónapokig Anthony levelét sem hozta a posta. Európából pedig egyre borzasztóbb hírek érkeztek nagy összecsapásokról, hatalmas emberveszteségekről. És Sophie-nak nem volt elég azon aggódnia, hogy a két fia vajon életben van-e, egyik reggel Janet majd halálra rémisztette. Azt hallotta, hogy valaki eszeveszettül nyomja a csengőjüket, akkor még nem gondolt semmi rosszra. Azonban amikor Janet sírva rohant fel a lépcsőn a szobájába, egyből összerándult a gyomra.

– Anya, kérlek, segíts… Thomas…

– Mi történt vele? – a lánya halálsápadt képet vágott és Sophie szaladt utána a lépcsőn, de amit odalent az ajtóban látott, minden képzeletét felülmúlta.

Az a szerencsétlen fiú ott feküdt a küszöbük előtt összeverve, a ruháját átáztatta a vér.

– Nem tud felállni – zokogta Janet. Látszott rajta, hogy Thomast kis híján agyonverték.

– Jézusom! Kik tették ezt? – Mert hogy ezt többen művelték, az biztos. Thomas jó vágású fiatalember volt, egy valaki nem bírta volna így helyben hagyni. Az inge a hátán fel

volt tépve és amint Sophie lehajolt hozzá látta, hogy azok korbácsütések nyomai. Egyből könnybe lábadt a szeme.

– A szobatársai. Megverték, mert német és azt hitték, a nácik oldalán áll – szipogta Janet.

– Szegény… – Hogyan lehettek vele ennyire kegyetlenek? Az embereknek elment az eszük, – gondolta Sophie. Thomas olyan kedves fiú volt és jólelkű, a légynek sem tudott ártani. Mit tehet arról, mi zajlik Európában? – Azonnal szólj apádnak, hívja a mentőket!

– Ne… kérem, ne... – lihegte a fiú, mialatt egész testében reszketett. Úgy nézett ki, mintha egy koncentrációs táborból szabadult volna. – Ne tegye, Mrs. Farlow…

Sophie értetlenül nézett a lányára.

– Fél kórházba menni, azért is jött inkább hozzánk – magyarázta Janet. – Attól tart, hogy ott is megkülönböztetés érné a származása miatt. Lehet, hogy el sem látnák, ha megtudják hogy német.

– Te jóságos ég! Hát megint megbolondult a világ? Ez egyszerűen agyrém.

– De orvosra van szüksége – erősködött Sophie, ott tartotta a karjában a fiút és amint belenézett könyörgő tekintetébe, annyira sajnálta, mintha a saját gyermeke lenne.

– Ne vigyen kórházba, Mrs. Farlow… könyörgök… – Sophie-nak eszébe jutottak a katonák, akiket ápolt, csakhogy ők az életükért könyörögtek és nem azért, hogy ne kerüljenek kórházba.

– Így nem tudok segíteni magán, Thomas.

– Inkább meghalok – mondta a fiú elkeseredetten, a szeméből fájdalom tükröződött, még egy megaláztatást nem bírna ki. Sophie szeméből is potyogni kezdtek a könnyek.

– Itthon nem tudnád ellátni, anya? – szólalt meg Janet. – Elvégre nővér voltál. Nem tudnád bekötözni a sebeit?

– Megpróbálhatjuk… – válaszolta Sophie és a lányát felküldte Andrew-ért.

A férjével együtt vitték be a házba, mialatt Thomas minden egyes mozdulatra jajgatott. Sophie utasította a lányát, hozzon meleg vizet, tiszta törölközőt és kötszert… Ő közben előhalászott egy nagyobb ollót, mellyel óvatosan kezdte levágni Thomasról a ruhát. A fiatalembert hasra fektették, aki a kanapé szélébe kapaszkodott fájdalmában. A sebei rettentően csúnyák voltak és véreztek, több korbácsütést mértek rá azok a gazemberek.

Sok időbe telt, mire Janettel Thomas testét lemosták, sebeit ellátták, s a fiú a végére annyira kimerült, hogy egyből elaludt.

– Thomas... drágám, készen vagyunk… – simogatta és csókolgatta az arcát Janet, mire az anyja megfogta a kezét.

– Hagyd, hagy pihenjen. Szüksége van rá, nem semmi, amin az elmúlt órákban keresztül ment. Remélem, fog most aludni néhány órát, az lenne a legjobb neki.

Janet nem akarta magára hagyni szerelmét, de az anyja meggyőzte.

– Ó, anya! Hogy tehették ezt vele? – fordult a lány Sophie-hoz, s ott zokogott a vállán.

– Nem tudom, kincsem… nem tudom… – Sophie átölelte a lányát és úgy érezte magát, mintha ismét Franciaországban lenne évtizedekkel ezelőtt. Hány katonát ápolt, vigasztalta, bíztatta őket, most viszont a lányába kellett lelket öntenie.

– Túl fogja élni?

– Hát persze. Ne aggódj, Thomas erős fiú. Rendbe jön, majd meglátod.

Nehéz, kimerítő napjuk volt mindannyiuknak. Janet alig mozdult el kedvese mellől, ebédre ő maga etette meg forró levessel és este is sokáig virrasztott az ágya mellett. Andrew-t és Sophie-t is rettentően felháborították a történtek. Nem értették, hogyan bánhattak így el egy ártatlan emberrel. Egyértelmű volt, hogy Thomas nem mehet vissza abba a lakásba, amit két másik fiúval közösen béreltek. Andrew biztosította afelől, nem kell aggódnia, ellakhat náluk amíg

véget nem ér ez a mocskos háború, és helyre nem jönnek a dolgok. Az emberek meg vannak bolondulva… Különben is, van náluk elég hely.

Amikor Thomas jobban érezte magát annyira, hogy fel tudott kelni az ágyból, első útja Andrew dolgozószobájába vezetett. A férfinak akadt dolga bőven, a háború több területen veszteségeket hozott, a részvények árai ingadoztak, de szerencsére Andrew ügyei jól mentek, Sophie ruhaüzlete jól virágzott, több boltot is nyitott az Államokban, amik egyelőre nem sínylették meg a háborút. Az ingatlanüzlet is bizonytalanná vált, hiszen most senki nem akart házakat venni vagy építkezni, mindenki a háborúval volt elfoglalva, és aki tehette, a haditechnikába fektette a pénzét. Thomasnak nehezére esett felmenni az emeletre, azonban már közel sem kellett akkora fájdalmakat elviselnie, mint amikor összeesett Farlow-ék küszöbe előtt. Amikor az illedelmes kopogás után belépett Andrew dolgozószobájába, a férfi elmosolyodott.

– Látom, már jobban érzed magad. Azért nem kellett volna egyből felmásznod az emeletre, eléggé megterhelő lehet. – Andrew a fiú lábára pillantott, ahogy húzta maga után. Jól összerugdosták és Sophie csak reménykedett benne, hogy nem tört el. Mondjuk, Thomas rá tudott állni, s ennek a fiú nagyon örült. Azt mondta, a fájdalom majd elmúlik, biztosra vette, hogy csak zúzódása van.

– Azért jöttem, mert beszélni szeretnék önnel, uram. Köszönöm, hogy befogadott a házába – Thomas úgy állt ott, mintha hadirokkant lett volna és Andrew-nak önmaga jutott eszébe, mikor katona volt.

– De hiszen ez természetes, fiam. – Minden jóra való ember a helyében ezt tette volna. Még most is végig futott a hátán a hideg, ha arra gondolt, mit műveltek szerencsétlennel. És mindezt azért, mert németnek született.

– Sajnálom, ami történt. Nem szándékozom sokáig a nyakukon maradni. Amint lehet, keresek magamnak egy megfelelő albérletet.

– Ugyan már! Addig maradsz a házamban, ameddig akarsz. A történtekért pedig felesleges elnézést kérned, nem te tehetsz róla. – Andrew látta, hogy a fiút rettentően bántja a dolog és szégyelli magát. A kedvese apjához kellett segítségül fordulnia, különben ott vérzik el az utcán. Az emberek inkább belerúgtak volna, minthogy segítsenek rajta csak azért, mert német.

– Nem voltam elég erős, hogy megvédjem magam – mondta szomorúan Thomas, ami Andrew-t mélyen érintette.

– Ha jól tudom, öten támadtak rád. Senki sem győzött volna ekkora túlerővel szemben. Egyébként derekasan helyt álltál, ami a fájdalmakat illeti. Láttam a sebeidet a hátadon, amikor a feleségem tisztogatta őket. Kemény fából faragtak, meg kell adni. – Thomas nem nagyon emlékezett arra, félájultan vitték be a házba.

– Nem akarom, hogy azt higgye, bátortalan vagyok. Legszívesebben én is beállnék a seregbe, de nem mehetek. Árulónak tekintenének, Németországban pedig nem akarok harcolni. Nem értek egyet a nácikkal...

– Európa maga a pokol. Örülj neki, hogy nem kell részt venned benne.

– Megőrjít ez a tétlenség. Szívesen harcolnék én is, mint a fiai. Kapott valami hírt róluk? – Andrew a fejét rázta. – Sajnálom őket, mint ahogy az egész világot sajnálom. Amit a népem művel, az felháborító.

– Látom, hogy kínoz a bűntudat, holott nem kellene. Vannak jó németek és vannak rosszak. Te egy csodálatos ember vagy, Thomas Kopf. Ahogy viselkedsz, s ahogy gondolkodsz a világról, erre kevesen lennének képesek.

Andrew elcsodálkozott ezen a fiún, eddig hogyhogy nem vette észre a benne rejlő értékeket? Most már értette, Janet

miért volt bele halálosan szerelmes és miért tartott ki mellette. Úgy gondolta, a lánya helyében ő is ragaszkodna hozzá és harcolna a szerelméért. Mint ahogy annak idején ő is mindenre képes lett volna Sophie-ért. Thomas az elmúlt hetekben belopta magát Andrew szívébe. Sajnálta ezt a fiatalembert, amiért ebbe a helyzetbe sodorta az élet. Ki gondolta volna, hogy újra kitör egy világháború? Az emberek ellenségekké válnak, s a származásukért ítélik el őket. Thomas példája rádöbbentette arra, mit állhatnak ki Európában a zsidók. Hitler gyűlöli őket és a hatóságok hiába próbálták titkolni, Andrew biztosra vette, hogy léteznek koncentrációs táborok és léteznek gázkamrák, amikről pletykáltak.

Sophie amikor átkötözte Thomas sebeit, elégedett volt a „betegével". Gyógyulásnak indult mindegyik sérülés, szerencsére nem kapott fertőzést, s nem lett lázas sem. A családot felvidította Thomas gyógyulása, de nem voltak boldogok, hiszen ott volt Anthony és Justin, akikért továbbra is aggódniuk kellett. Andrew-t egyre jobban dühítette, hogy egyik fiától sem kapott levelet. Szörnyű volt ez a tétlenség, a nappalok félelemmel teltek, az éjszakáik pedig alvatlanul, esténként azon töprengtek az ágyban, vajon mi lehet a fiukkal. Hol lehetnek most? Melyik lövészárokban? Csak remélhették, hogy nem estek hadifogságba. Sophie lefekvés előtt mindig imádkozott, hogy minél hamarabb érjen véget a háború és a fiai épségben hazatérjenek. Andrew feszülten hallgatta a rádiót. Aztán meghozta a döntését, mellyel halálra rémítette Sophie-t.

– Azt hiszem, én is jelentkezem a seregbe – jelentette be a családnak egyik reggel. Sophie kezében egyből megállt a villa.

– Most komolyan beszélsz? – az asszony remélte, hogy csak félrehallotta az egészet. Vagy a férje viccnek szánja, hiszen sosem vesztette el a humorát.

– A legkomolyabban – mondta Andrew. Nem mert a felesége szemébe nézni, mert nagyon jól tudta, mennyire fáj ez az asszonynak.

– Képes lennél itt hagyni minket, mikor nem muszáj? Más örülne annak, ha nem soroznák be.

– Értsd meg szívem, nem tehetek mást. A háború kimenetelét csak mi, amerikaiak dönthetjük el, s ideje ennek a Hitlernek véget vetni. A fiaim odaát harcolnak, azt se tudom élnek-e még. Itthon megőrjít ez a tétlenség. – Andrew idegességében felállt az asztaltól és járkálni kezdett. A család döbbenten figyelte.

– Már öreg vagy te a háborúhoz, Andrew. 1917-ben nem volt elég? – Sophie-ban felelevenedtek az emlékek.

– Ha itthon maradunk, azzal nem segítünk a fiainkon. Egyre több embert követel ez a háború, s nekünk kell túlerőben lennünk, hogy legyőzhessük a németeket. – Ha itthon marad, azzal csak az ellenség malmára hajtja a vizet. Egyre több ismerőse lépett be a fia után a seregbe. Andrew sem hagyhatta cserben a hazáját.

– Azzal nem segítesz rajtuk, ha megöleted magad – vitatkozott Sophie, Janet és Thomas meg sem mertek szólalni. Csak döbbenten ültek az asztalnál és figyelték őket.

– Egy háborút már túléltem, hát túlélem ezt is – Andrew makacs volt, akár az öszvér.

– Csakhogy azóta eltelt huszonöt év. És mi lesz a szíveddel?

– Majd magammal viszem a gyógyszereimet.

– Nem fogod bírni, szívrohamot fogsz kapni, ha elmész.

– Ha meg itthon maradok, akkor kapok infarktust.

Sophie tudta, hiába viaskodik, úgy sem tudja lebeszélni róla. Andrew döntött és kész. Amit egyszer a fejébe vett, azt onnan ki nem törölhette senki. Ugyanúgy volt ez, amikor megismerte őt és nem ment haza, miután meggyógyult. Meg amikor feleségül vette és elhozta az Államokba. Még a

családjával is szembe szállt Sophie-ért… Csakhogy amire most készült, az kész őrültség!

– Kérlek, ne menj el! Nem akarlak téged is elveszíteni – könyörgött a férjének Sophie még az utolsó napon is, azonban Andrew hajthatatlan volt. Magához ölelte a feleségét és mielőtt megcsókolta volna, elmosolyodott és megsimogatta az asszony arcát.

– Tudok magamra vigyázni, ne izgulj! Figyeld meg, hamarosan a fiaiddal együtt jövünk vissza. Hazahozom őket… Addig is Thomas, te tartod itthon a frontot – fordult aztán a fiú felé. Még nem kérte meg tőle Janet kezét, de mindannyian tudták, hogy ő már a családhoz tartozik. – Ugye vigyázol a feleségemre meg a lányomra, míg haza nem jövök?

– Az csak természetes, uram.

A két férfi kezet fogott, Andrew ismét megölelte a számára két legkedvesebb hölgyet, aki létezett a világon. Aztán elindult és Sophie csak remélni merte, hogy nem a végzete felé.

Sophie még sosem haragudott Andrew-ra, most viszont rettentően dühös volt rá, amiért magára hagyta ebben a nehéz időszakban. Miért kellett elmennie? Más ember örült volna, ha nem kell belépnie a seregbe, az ő szívbeteg férje pedig önként jelentkezett… Hazaszeretetből. Mert azt hitte, ezzel hamarabb véget ér a háború és hazahozhatja a fiait. Sophie egyedül maradt a lányával, mint annak idején Anthony-val. Szörnyű hónapok következtek, s már azt sem tudta milyen érzés lehet reggelente félelem nélkül felkelni. Sosem rettegett ennyire a holnaptól, mint most. És hiába vetette bele magát a munkába, intézte Andrew helyett az ügyeket, sosem tudott elfeledkezni a szeretteiről egy percre sem, akik ezekben a percekben is veszélyben voltak a frontokon.

A közös ebédek és vacsorák döbbent csendben teltek a házban, túl sok volt az üresen maradt hely az asztalnál...

Aztán az egyik nap hirtelen csoda történt, érkezett egy levél Anthony-tól. A fia azt írta, hogy jól van, ne aggódjanak érte. Nehéz a helyzet Európában és nem gondolta volna, milyen szörnyű a háború, de ígéretet tett a családjának és a szerelmének, hogy túléli. Többek között reméli, hogy otthon minden rendben van és azt üzente a családtagjainak, még egy kicsit tartsanak ki. Odaát nagyon reménykedtek abban, hogy hamarosan véget ér a háború, a németeket sikerült egyre jobban kiszorítaniuk. Amikor Sophie elolvasta Anthony levelét, nem tudta örüljön-e vagy sírjon. Majd egy hónappal később érkezett egy másik levél, végre Justin hallatott magáról, s amikor Sophie megkapta, akkor már zokogott. Kisebbik fia elnézést kért a késésért, de olyan „helyre" osztották be, ahol eddig nem volt ideje levelet írni. Benne van az élet sűrűjében, ahogy ő fogalmazott. Kérte, ne haragudjanak rá, amiért olyan keveset hallat magáról és fogalma sincs, mikor kapják meg a sorait, de ne aggódjanak érte.

Sophie százszor elolvasta a fiúk leveleit, s felébredt benne a remény. Talán Andrew-nak mégis igaza lesz, s egy szép napon épségben térnek haza mindannyian. Mindössze egy hétig tartott Sophie boldogsága, hétfő reggel ugyanis érkezett egy távirat, mely minden reményét, hitét, álmát lerombolta. Amikor átvette a kézbesítőtől már látta, hogy gyásztávirat. Remegett a keze, s nem merte kibontani. Istenem, vajon melyiküket veszítette el? Máris belehatolt a szívébe a fájdalom, hiszen szerette mindhármójukat és nem is tudta, mit kívánjon. Inkább a férje haljon meg a fiai miatt? Mit fog kezdeni Andrew nélkül? Vagy történjen meg az, ami egy szülő életében a legszörnyűbb, veszítse el valamelyik gyermekét? Mikor mindketten oly kedvesek voltak a számára…

– Mi az, anya? – merengéséből egyszer csak lánya hangja ébresztette fel.

– Gyásztávirat – mutatta, mire Janet belekapaszkodott.

– Nyisd ki, anya – mondta elcsukló hangon.

– Nem… nem akarom… – Egyiküket sem akarta elveszíteni, pedig már elvesztette. De kit?

– Meg kell tudnunk… Előbb-utóbb úgyis kiderül… anya…

Sophie mély lélegzetet vett és feltépte a borítékot. A sablon szövegre nem volt kíváncsi… sajnálattal tudatjuk, hogy… Csak a nevet nézte, Justin szerepelt benne…

– Ez nem lehet, hiszen nem rég írt nekem! – kiáltotta fájdalmában, s kiesett a távirat a kezéből, mialatt ő ájultan esett a földre.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

1944. augusztusában, amikor felszabadult Párizs Janet örömmel tekerte hangosabbra a rádiót. Tudta, milyen sokat jelent az anyjának Franciaország, azonban Sophie-t nem érdekelte semmi. Az emberek ujjongtak, a németeket egyre jobban sikerült visszaszorítani és egyre nagyobb kilátás nyílott arra, hogy most már véget ér több évnyi pokol. Azonban Sophie számára a pokol csak most kezdődött. Egy éve temette el a kisebbik fiát és körülbelül fél éve a férjét. Rettentően hiányzott neki Andrew, bárcsak ne ment volna el. Minek kellett beállnia a seregbe? Sophie mindent megtett érte, hogy lebeszélje, de hiába. Nagyon féltette, mintha megérezte volna... Az asszony az idegösszeomlás szélére került, s Janet felfogadott egy orvost, aki hetente többször járt hozzá.

Siralmas hangulat uralkodott a Farlow házban, mindegyikőjük feketében járt, s kénytelen volt Janet átvenni a háziasszony szerepét az anyja helyett. Sophie nem akart enni, a lánya mindig nagy harcok árán tuszkolta belé az ételt. Janetnek is szörnyen fájt az apja és Justin halála, azonban attól sokkal jobban rettegett, mi lesz ha az anyjával történik valami. Szerencsére Thomas mindvégig ott volt mellette és segített

neki, vigyázott rájuk, ahogy annak idején Andrew-nak megígérte. Sophie élő halottként bolyongott a házban, állandóan a férjéről és Justinról beszélt, a nappalai úgy teltek, hogy hol Justin szobájába, hol Andrew dolgozószobájába vagy a hálójukba ült órák hosszat és egyfolytában zokogott. Nézegette a családi fényképeket, albumokat rendezgetett. Csont soványra fogyott, bőre hófehér maradt, hiszen sosem mozdult ki a házból esélyt sem adva annak, hogy egy kis színe legyen. A fekete ruhái még jobban vékonyították, az álmatlan éjszakák gyötrelmeinek nyoma jól láthatóak voltak a szemei alatt, ott tátongtak a sötét karikák. Abból a vonzó, csinos asszonyból, akit annak idején férfiak tucatjai bámultak meg az utcán, most úgy nézett ki, mint egy csontkollekció, egy élő csontváz.

Janet azt hitte, anyja sosem fog kilábalni ebből a kátyúból, holott olyan erős volt és annyi mindenen ment keresztül... Azonban az apja halála nagyon megviselte. Andrew volt az, aki kitartott mellette több évtizeden át és most ismét nem volt kibe kapaszkodnia. Justin is elment, s már csak Anthony maradt, akiért retteghetett. Azonban Sophie biztosra vette, hogy őt is el fogja veszíteni. Miért maradna életben, mikor mindig mindenkit csak elveszített? Xavier-t, a szüleit, Justint, Andrew-t… És a pokolnak még nincs vége. Sophie azt hitte, már jó dolog nem is történhet az életében, amikor újra levél érkezett Anthony-tól. A címzésből már rögtön látta, hogy az a fia kézírása, és amikor felbontotta nem akart hinni a szemének. Anthony azt írta, hogy jól van. Megsebesült a bal combján ugyan, eddig kórházban ápolták, de most már kiengedték és a parancsnoka úgy döntött, hazajöhet.

– Haza? Anthony hazajön? El sem hiszem, anya! – kiáltotta örömében Janet.

– Azt írja, nem kell megvárnia a háború végét. Hamarabb leszerelhet – hosszú hónapok után végre mosoly jelent meg Sophie arcán.

Rengeteg hadi sérült jött haza, s hatalmas tömeg fogadta az érkező katonákat a New York-i kikötőben. Sokan jöttek feketébe ölözve, mint ahogy Sophie is kiszállt az újonnan vásárolt Mercedesből. Hála Andrew elővigyázatosságának, őket legalább anyagilag nem veszélyeztette a háború. Voltak üzleteik, amik tönkrementek és voltak, amik jó hasznot hoztak. Sophie sokat tanult a férjétől, s amikor az beállt a seregbe, a család ügyeit nyugodt szívvel hagyta a feleségére, aki derekasan helyt állt most is, mint bármely nehéz helyzetben, amit a sors mért rá. Olyan nehéz volt átvészelni ezt az időszakot is, mint az összes többit, de Sophie-nak ahogy az ismerősi mondták: vasereje és vasakarata volt. A titka ebben rejlett, ahányszor fogyni kezdett az ereje és úgy érezte, nem bírja a tovább, az akarat segített kilábalni a válságból. Janet hálát adott az égnek, a legjobbkor jött Anthony levele, melynek hatására az anyja szinte újjáéledt. Még a fia haza sem jött, de már Sophie-nak voltak tervei. Elsősorban ez a Mercedes, amit Anthony-nak ajándékoz majd. Megérdemli… Szegény gyerek, megjárta a poklot, amit annak idején az anyja, meg az apja... amit a testvére nem élt túl, mint ahogy Andrew öccse sem. És most Andrew is hősi halált halt a hazájáért. Egy napon talán eljut arra a szintre, hogy büszke lesz rá, most azonban nem érzett mást, csak haragot. Haragot, amiért Andrew otthagyta őket.

De Anthony fia megmenekült és hamarosan hazatér hozzá. A reggeli készülődésnél izgatottan ült tükör elé és majdnem egy teljes év után újra kisminkelte magát. Akkor azzal nyugtatgatta a lelkét, hogy már csak néhány óra. És íme, most ott állt a kikötőben Janettel egymásba kapaszkodva, már csak néhány perc és viszont láthatja a fiát, immár az egyetlent, aki megmaradt neki. A szíve a torkában dobogott, amikor egyszer csak észrevette az ismerős arcot a tömegben.

– Anthony! Anthony! – kiabálni kezdte a nevét, mire a fiú is felfigyelt. Majd észrevette az anyját és mosolygott, miközben látta, hogy az szalad felé.

Anthony-nak még nem gyógyult meg teljesen a lába, bottal járt, de ő is igyekezett az anyja felé, ahogy tudott. És Sophie zokogva repült a karjába.

– Kisfiam… drága kisfiam… – szipogta, mialatt ölelte és csókolta, ahol érte. Jóképű férfi, csodálatos ember, bátor katona lett belőle, aki hősként tért haza, de Sophie-nak mindig is az ő kisfia marad. Mintha csak tegnap született volna, hiszen nemrég még a karjában tartotta, s együtt játszottak Andrew-val háborúsdit. És Anthony hányszor mondta, hogyha felnő, ő is olyan bátor katona szeretne lenne, mint az apja. Hát az élet most ráosztotta ezt a szerepet… S milyen érdekes a sors, akkor is ketten voltak, amikor Sophie elvesztette a szüleit és Xavier-t… Ezúttal is ketten maradtak, a többiek örökre elmentek. Ketten kezdték, az anya meg a fia és most ketten folytatják…

Janet is átölelte őket és hárman zokogtak összekapaszkodva, mint ahogy azt oly sokan tették a kikötőben. Vége, most már tényleg vége… Az emberek azt kívánták, soha többé háborút.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

1945. május 8-án, Anthony hazatérése után egy hónappal Keitel tábornok aláírta a fegyverszüneti megállapodást Karlshorstban. Másnap reggel a rádió egyfolytában csak azt harsogta, hogy május 9-én 0 órakor az európai háború véget ért. Addigra már Sophie fellélegezhetett, többé nem fenyegette veszély a hazáját. Emlékezett, mekkora üdvrivalgással fogadta annak idején a németek veszteségét akkor Európa, Andrew-val és Anthony-val épp Párizsban tartózkodtak, mikor

bejelentették. Az emberek kirohantak az utcákra, ujjongtak, ugrándoztak, énekeltek, táncoltak örömükben.

A II. világháború azonban nem akkor, hanem három hónappal később, az egész világot megdöbbentő esemény után ért véget. Az amerikai légierő atombombát dobott Hirosimára és Nagaszakira, ami szörnyű pusztítást végzett. Japán szeptember 2-án feltétel nélkül kapitulált. Az emberek hitetlenkedve álltak a történek előtt, s mindenki az atombombáról beszélt. Sophie-t is meghökkentette a hír, azonban ő nem foglalkozott vele túl sokat. Örült, hogy Anthony végre köztük lehetett. Ő volt az egyedüli a család férfi tagjai közül, aki túlélte ezt a borzalmas háborút.

Sophie kiment Anthony-val a temetőbe, hogy megmutassa neki Andrew és Justin sírját. Sophie elhelyezte a sírokon a virágokat, amit hozott, majd a fiába kapaszkodott és együtt zokogtak, siratták a szeretteiket.

– Legalább te itt maradtál nekem – sóhajtotta Sophie. Amióta Anthony hazatért, azzal töltötték a napjaikat, hogy csak meséltek egymásnak és kijártak a temetőbe.

Három évet vett el tőlük a háború, volt mit megbeszélniük… Sophie beszámolt arról, mi történt otthon, de az sokkal megdöbbentőbb volt, amint Anthony beszámolt neki a háborús élményeiről. Miken ment keresztül, sokszor csak egy hajszálon múlt az élete és hogy mikor látta utoljára Justint. Ezekben a napokban szorosabbá vált anya és fia kapcsolata, mint bármikor. És Sophie este, mikor magányosan hajtotta álomra a fejét az üres, hatalmas franciaágyban, arról gondolkodott, milyen különös dolgokat produkál néha az élet.

Azelőtt a három gyermeke közül Anthony volt az, aki a legtöbb idegességet okozta neki, most viszont benne volt minden reménye, ő hozta vissza az életbe. És Anthony-nak is szüksége volt az anyjára, jobban, mint valaha.

Vele sem bánt kegyesen a sors. Nem elég, hogy végigszenvedte ezt a háborút, elveszítette az apját meg az

öccsét, mégsem lehetett teljes a boldogsága, mikor hazaért. Otthon nem az fogadta, amire számított és a dolgok nem úgy alakultak, ahogy szerette volna. Akkor még nem gondolt semmi rosszra, mikor látta, hogy Victoria nem ment ki elé a kikötőbe.

– Biztos közbe jött neki valami, anya – mondta Anthony, amit Sophie egyáltalán nem tartott helyesnek. Ugyan mi jöhetett volna közbe? Három éve nem látták egymást, és amikor elbúcsúztak, Anthony megmondta a lánynak, hogy feleségül kívánja venni.

Sophie még most is ott hallotta a fülében fia édesen csengő, szerelmes szavait… S nem akarta elkeseríteni, inkább nem mondta meg őszinte véleményét, hogy mit gondol erről. Tudta, Anthony-nak milyen sokat jelent ez a lány, azonban Victoriának valószínűleg közel sem annyit jelentett. Sophie Anthony helyében ezek után el sem venné a lányt, ha nem fontos neki, hogy épségben hazaérkezett-e a szerelme... Victoria egyszer sem érdeklődött, mindig Sophie kereste meg, megmutatta fia leveleit vagy telefonon értesítette az új hírekről. Az asszony érezte, hogy a fiatalok között közel sincs meg az a vonzalom, ami közte és a férje között volt. Az egyáltalán nem jó, ha egy házasság így indul, azonban Sophie azt is tudta, Anthony-nak minden vágya, hogy Victoriát feleségül vegye. Hát legyen, – gondolta Sophie. Isten ments, hogy beleszóljon az életébe. Ő sem viselte el, ha mások akarták megmondani, kivel házasodjon, inkább fellázadt ellene, bármibe került is. Nem akart ugyanabba a csapdába esni, mint egykor a szülei. Csak azt akarta, hogy a fia boldog legyen végre. Az ő élete, s ha el tudja viselni Victoria hisztijeit, rigolyáit, életvitelét, áldását adja rájuk. Nagyot sóhajtott, mialatt elnézte a fiát, amint az éppen a nyakkendőjét kötötte a tükör előtt. Csodálatos sötétkék öltöny volt rajta, Sophie még a háború előtt varratta neki, de csak egyetlen egyszer viselte, azóta ott állt a szekrényben. Itt volt az ideje, hogy végre

elővegye. Úgy nézett ki, mintha most készült volna és Anthony-t jó érzéssel töltötte el, amint belebújt és drága parfümöt fecskendezett magára. Az utóbbi években csak katonai egyenruhát viselt, s legtöbbször hideg vízben borotválkozott, izzadtan, koszosan lapultak napokig a lövészárkokban… Most pedig úgy festett, mintha valamelyik divatlapból lépett volna ki. Sophie majd elámult, mikor a fia felé fordult, olyan szép, jóvágású férfi lett belőle, széles vállakkal, sötét hajjal és a nőket megbabonázó sötét szemekkel.

Sophie kezébe adta azt a hatalmas rózsacsokrot, amit a fia csináltatott a leendő menyasszonyának, és amikor Anthony elindult az új kocsijával, az anyja sokáig ott állt az ablakban, s könnyek környékezték meg a szemét. Most viszont az öröm könnyei voltak ezek. Anthony felnőtt, meg fog nősülni és Sophie azon gondolkodott, mivel lepje meg az ifjú párt nászajándékként. Végre, hogy Anthony hazatért, az anyja mindent meg szeretett volna adni neki, hogy viszonozza azt a boldogságot, amit Anthony nyújtott azzal, hogy túlélte a háborút és hazajött hozzá…

Már ott volt neki a Mercedes, ami szép ajándék. Azon törte a fejét, mi lenne, ha vásárolna nekik egy házat? Először is meg kell beszélnie a fiatalokkal, hol szeretnének lakni. Az is lehet, hogy Anthony szívesebben maradna a házban az anyjával és Janettel, akkor kialakítana egy külön lakrészt a számukra, hiszen van hely bőven. Talán Sophie is annak örült volna a legjobban, ha nem ürülne ki az a hatalmas ház és ismét élettel telne meg az otthona. De mindenek előtt az esküvőt kell megszerveznie, ami természetesen nagy felhajtás lesz, mert ennyi jár a fiának. És ha belegondolt, hogy ott van Janet is, aki Thomasban igaz társra lelt, úgyhogy több esküvő is kilátásba került. Lesz dolga bőven. Íme, felnőttek a gyerekei és családot alapítanak, ahogy ő tette Andrew-val. Néhány éven belül még unokával is megajándékozzák, akik újra értelmet adnak az életének és kárpótolják azokért, akiket eddig elveszített.

Sophie érezte, nem adhatja fel, élnie kell. Elvesztette a férjét és a legkisebb gyermekét, de a többiekért folytatnia kell, nem adhatja meg magát a gyásznak, a magánynak, a fájdalomnak.

Az élet viszont többször bebizonyította, hiába vannak az embernek álmai, azok nem mindig válhatnak valóra. Izgatottan várta haza Anthony-t, aki csak késő este érkezett meg, részegen. Sophie elképzelni sem tudta, mi történt. Anthony alig tudott feltántorogni a lépcsőn. Victoria kikosarazta. Mint mondta, három év számára nagyon hosszú idő, mialatt azt sem tudta Anthony él-e egyáltalán. Nem várhatott a bizonytalanra, s nem is várta meg Anthony-t. Inkább beleszeretett másba, egy nála tizenöt évvel idősebb férfiba, aki bankigazgató volt. Múlt héten tartották az eljegyzésüket.

Anthony-t nagyon megrázta a szerelmi csalódás, melynek hatására inni kezdett, s elindult a lejtőn lefelé. Sophie mindent megpróbált, hogy visszarántsa, azonban erre a fiúra nem lehetett hatni. Azt kívánta, bárcsak ott maradt volna ő is a lövészárkokban, feleslegesnek érezte a hazatérését. Úgysem hiányzott senkinek. Sophie ilyenkor majdnem sírva fakadt, hát ő egy senki? És Janet? Azelőtt Anthony nagyon szerette a húgát, egyszerűen rajongott érte és védelmezte, most viszont tőle is elfordult. Sophie jól tudta, miért van ez, féltékeny volt a húgára, aki boldog kapcsolatban élt egy némettel, ahogy Anthony hívta Thomast. A háború igencsak megváltoztatta őt, kiölt belőle minden szeretetet és jó szándékot. Túlságosan önfejű lett, makacs, féltékeny, s rettenetesen irigy. Irigy volt mások sikerére, boldogságára, gazdagságára. A következő, nagyobb pofon akkor érte, amikor megtudta, nem úgy örökölt, ahogy szerette volna. Mielőtt Andrew bevonult, végrendeletet csináltatott, melyben Sophie-ra bízta a vállalatok vezetését, a részvényeket és mindazokat a kiváltságokat, mely Anthony szerint őt illette volna elsőszülött fiaként. Amikor Andrew végrendeletét felolvasták, – még egyikőjük sem tudta, hogy

Anthony túléli-e a háborút –, Sophie akkor értette meg, a férjénél ez a harci láz, hogy megvédje a hazáját és a fiait, nem egy bolond ötlet volt csupán, hanem már hónapokkal ezelőtt készült rá. Csak mindezt titokban tartotta a családja előtt. Ezt Sophie az ügyvédjüktől tudta meg, aki jó barátja is volt egyben. Elmondta az asszonynak, Andrew miért tette, miért nem akarta a vagyonát három részre osztani a gyermekei között. Mindegyiknek hagyott hátra egy komolyabb összeget ugyan, de mi volt az a Farlow vagyonhoz képest, ami azóta még nagyobbra duzzadt, hála Sophie-nak. És éppen ebben volt a megoldás kulcsa. Andrew jól tudta, hogy Anthony képtelen jó üzletet kötni, mindig is önfejű volt, tapasztalatlan és túl merész ahhoz, hogy Andrew bárminek a vezetésével megbízza. Egy évbe se telne, s máris csődbe vinné az ingatlanirodát, Sophie divatáruházát és különböző boltjaikat, az éttermeket, eladná a részvényeit, a pénztartalékait pedig eljátszana a tőzsdén. Jól tudta, hogy Sophie-nál megfelelő kezekben lesz mindaz, amit ő egy életen át felépített. Egyáltalán nincs szükség arra, hogy a nagyobbik fia eltékozolja. Justin sokkal megfontoltabbnak tűnt és Andrew úgy tervezte, ha végez a Harvardon, nyit neki egy ügyvédi irodát, amint megfelelő gyakorlatot szerez, azonban a háború közbeszólt. Andrew csak remélni merte, hogy épségben hazatérnek a fiai és mindegyiket elindíthatja a maga útján az életben, csakhogy nem így történt. És azt sem tudhatta előre, hogy ő megússza-e…

Janetben is látott annyi ügyességet és talpraesettséget, hogy megtegye valamelyik áruház vagy étterem kizárólagos tulajdonosává és vezetőjévé. Egyedül Anthony-ra nem mert rábízni semmit, s nem talált olyan feladatot, ami megfelelő lett volna a számára. Nem akart igazságtalannak látszani, éppen ezért hozta meg a döntését, mindhárom gyermekére fejenként egy millió dollár készpénzt hagyott. Ez elegendő arra, hogy mindegyik megalapozza a jövőjét és elindítsa a vállalkozását

azon a területen, ahol szeretné. A többi pedig Sophie-n múlik majd, hogy ennek fejében kire mit bíz nyugodt szívvel, ha eléggé öreg lesz majd a családi vagyon kezelésének és gyarapításának feladataihoz. Andrew leginkább az ingatlanirodát szerette, az ingatlan ügyek a kisujjában voltak, nem véletlenül ez tette ki a torta nagy részét, s többek között Anthony ezért is szeretett volna az apja helyére ülni. De nem tehette...

– Andrew mégsem szeretett engem – mondta egyik este, amikor ismét részegre itta magát. Az anyja mindig megvárta őt a lámpafénynél egy vastag könyvvel a kezében és sosem kérdezte a fiától, merre járt. Nehéz éveket élt meg Európában, túl sok minden bántotta, a sors az utóbbi időben nagy terheket rótt rá. El kellett viselnie a poklot, az apja, az öccse halálát és a kedvese elvesztését.

– Hogy mondhatsz ilyet? Mindig is a saját fiának tekintett téged. – Sophie-t már attól kirázta a hideg, ahogy Anthony az apját szólította. Most hívta először Andrew-nak. Pedig ezt már százszor, sőt ezerszer megbeszélték az életük során attól a szörnyű naptól kezdve, hogy Anthony megtudta az igazságot. Bárcsak sosem tudta volna meg! Annyi fájdalomtól, idegességtől és bánattól kímélték volna meg egymást.

– Akkor miért nem hagyott rám szinte semmit?

Egy millió dollár semmi? Más örült volna, ha ekkora összeg üti a markát, főleg a háborút követően. Mondjuk való igaz, hogy a Farlow család ennél sokkal gazdagabb volt, és ha nincs végrendelet, jóval több pénz üti Anthony markát.

– Egyik gyermekére sem hagyott mást, csak egy megfelelő pénzösszeget ahhoz, hogy elinduljatok. Janet és Justin is ennyit kapott – illetve kapott volna, ha túléli a háborút.

– Nem értem, miért tette. Valóban nagyon szerethetett minket, ha kiszúrta a szemünket egy millió dollárral – jegyezte meg gúnyosan Anthony, s a torkán legurított még egy pohár whisky-t. Úgy itta az erős italokat, mint más a vizet.

Sophie aggódott érte.

– Szerintem azt akarta, hogy először bizonyítsatok… – És csak aztán kapják meg a jutalmat, amire vágytak.

Anthony félbeszakította.

– Mit bizonyítsak még? Túléltem azt a mocskos háborút, miközben ők otthagyták a fogukat. Hát ez nem elég? – kiáltotta Anthony és mérgében a falhoz vágta kiürült poharát.

Az üvegdarabok szanaszét szóródtak a padlón. Sophie döbbenten figyelte, s először el kellett számolnia tízig, hogy lehiggadjon és ne essen neki a fiának. Holott megérdemelte volna, de tudta, veszekedéssel Anthony-nál nem lehet elérni semmit. Csak elmarná maga mellől, azt pedig nem akarta. Nagyobb szükségük volt egymásra, mint valaha.

– Apád nem tudhatta, hogyan alakul a sorsotok. Mindenki egyenlő részt kapott, ez így igazságos.

– Egy frászt!

– Azt szerette volna, ha többit előteremtitek ti magatok, ahogy annak idején ő tette. Nem kért a szülei vagyonából.

– De végül megörökölte – mondta Anthony, s harag tükröződött a szeméből.

– Mint ahogy ti is meg fogjátok örökölni Janettel az egész Farlow vagyont, ha én nem leszek…

Nagyszerű! Arra meddig várjon még? – gondolta magában Anthony, de nem merte kimondani. Inkább szó nélkül sarkon fordult és felment a szobájába lefeküdni. Sophie-nak sajgott a szíve, Anthony pedig forrt a méregtől és másnap délben robbant a bomba, amikor Thomas bejelentette a szándékát, miszerint feleségül veszi Janetet.

– Gratulálok drágám és sok boldogságot kívánok nektek – mondta Sophie a könnyein át, mikor magához ölelte a lányát. Azonban öröme nem tartott sokáig, mert Anthony-t elragadta az indulat és úgy állt fel az asztaltól, hogy közben a székét hátra döntötte.

– Mit képzelsz magadról, te szemét? – lépett oda Thomashoz. – Így akarsz befurakodni a családunkba, mi? Elérkezett a legjobb pillanat... Most, hogy az apám meghalt és Janet örökölt egy „kis” pénzt.

A család értetlenül bámult rá. Janet egyből összerezzent, Sophie-nak meg könny futott a szemébe. Istenem, hát sosem lesz béke ebben a házban? Anthony mindig tett róla, hogy megzavarja a család nyugalmát.

– Anthony, miket beszélsz? – szólt Sophie.

– Megőrültél? – mondta Janet. – Thomas nem a pénzemért szeret engem.

– Maradj csendben, te ezt nem értheted. Nem látsz a szerelemtől – mordult a testvérére, aztán Thomas felé emelte a mutatóujját. – Itt az ideje, hogy véget vessek ennek. Takarodj a házunkból!

– Ebből elég, fiam! – emelte fel a hangját Sophie.

– Te sosem kedveltél engem, igaz? Sajnálom, ha valamivel megbántottalak, de én őszintén szeretem a húgodat és boldoggá fogom tenni – egyedül Thomasnak sikerült higgadtnak maradnia.

– Thomas sosem bántott minket, nem ezt érdemli – magyarázta Sophie, mire Anthony elkapta a fiú ingjét és rázni kezdte.

– Nem? Ilyenek miatt emberek milliói vesztek oda. A te fajtád miatt kellett apának és Justinnak meghalnia. – Látta, hogy mekkora fájdalmat okoz neki ezzel, s kimondottan élvezte.

– Hagyd békén! Thomasnak semmi köze a háborúhoz – Janet most is kiállt a szerelme mellett, mint ahogy azt tette a nehéz időkben. De az isten szerelmére, annak a pokolnak már vége van, mikor az alapján ítélték el az embereket, hogy zsidó-e vagy német.

– Engedd el Anthony és azonnal kérj tőle bocsánatot! – követelte Sophie. Ő szégyellte magát a fia helyett.

– Te áldásodat adod rájuk, anya? Apa forogna a sírjában, ha látná, hogy… Ki tudja, talán éppen egy mocskos német végzett vele, mint amilyen ez itt! – úgy beszélt, ahogy a németek beszéltek róluk odaát, mint egy kutyáról.

– Apád mielőtt elment, megkérte Thomast, hogy vigyázzon ránk. Ha rossz ember lenne, nem fogadta volna be a házába és nem bízott volna minket a gondjaira. Andrew szerette őt.

Sophie nem gondolta, utolsó mondatával felhergeli a fiát. Hát éppen ez volt a baja, hogy Andrew az égvilágon mindenkit szeretett, csak őt nem. Még ezt a Thomast is... És ahogy belenézett a fiatalember szemeibe, meg tudta volna fojtani féltékenységében.

– Rohadt náci! – kiáltotta és az arcába köpött.

Thomas is elvesztette a higgadtságát és ököllel Anthony hasába ütött.

– Rohadt fattyú! – mondta, mellyel tudta, legalább akkora fájdalmat okoz Anthony-nak, mint amekkorát neki okozott a náci.

Anthony egy pillanatra megroggyant, de nem adta fel és visszaütött. Katonaként megtanulta, hogyan kell küzdeni. Pillanatok alatt borzalmas verekedés tört ki kettejük között. Anthony bizonyult erősebbnek, úgy megütötte Thomast, hogy felrepedt a szája. Sophie és Janet sikoltoztak körülöttük, hogy fejezzék be. Közben Thomas a földre került, de Anthony akkor sem akarta abbahagyni, eszeveszettül rugdosta a fiú bordáit, amik már két évvel ezelőtt eltörtek, amikor a szobatársai kegyetlenül bántak el vele. És Janet ezt a kegyetlenséget fedezte fel a bátyjában, még sosem látta ilyennek. Uramisten, mit művelt vele a háború? Odaugrott és belecsimpaszkodott a karjába.

– Hagyd abba, Anthony!

– Ugyan miért? – nézett a húgára gúnyosan. – Minden német ezt érdemli.

– Mert terhes vagyok tőle.

Anthony arcára kiült a döbbenet.

– Tessék?

– Jól hallottad. Thomas a születendő gyermekem apja és hozzá fogok menni ha tetszik neked, ha nem – mondta hihetetlen bátorsággal Janet a bátyja szemébe, majd felhúzta a földről a kedvesét, mialatt Anthony csak állt ott és döbbenten nézte őket, de nem mozdult.

Sophie-nak pedig könnyek jelentek meg a szemében: hamarosan nagymama lesz…

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Janet és Thomas különköltöztek annak ellenére, hogy Sophie többször megpróbálta lebeszélni őket. Azt mondták, így lesz a legjobb mindenkinek. A történtek után nem tudnának egy fedél alatt lakni Anthony-val, akinek tulajdonképpen bejött a számítása; sikerült Thomast elüldöznie a háztól. Azonban az esküvőt nem sikerült megakadályoznia, hiába lett ő a családfő Andrew helyett, mégsem léphetett a helyébe és nem parancsolhatott a házban. Sophie sajnálta a fiát, amiért a háború kiölt belőle minden szeretetet és megértést, de közölte vele, ha továbbra is itt akar lakni, el kell fogadnia a testvére választottját. Megfordult Sophie fejében, hogy ezzel örökre elüldözheti Anthony-t, de nem érdekelte. Amit Thomas-szal művelt, az felháborító. Azonban Anthony nem volt annyira talpraesett, mint Janet, esze ágában sem volt elköltözni. Nem érdekelte más, mint az ivás. És amint hozzáférhetett az örökségéhez, máris elkezdte költeni a pénzét, a munka pedig nem érdekelte. Sophie nagyon nehezen bírt vele.

A következő hónapok ismét félelemben teltek. Anthony egyáltalán nem figyelt oda önmagára, mindig részegre itta

magát és úgy vezetett, száguldozott az utakon, mint egy őrült. Sophie esténként azért imádkozott, nehogy baleset érje. Így is eléggé magányosnak érezte magát, hogy Janet elköltözött, Anthony szinte csak aludni járt haza, Justin és Andrew viszont örökre elmentek… A nappalokat igyekezett munkával tölteni, azok így gyorsan peregtek, csak az éjszakákkal nem tudott mit kezdeni. És hogy ne őrüljön meg a falak között, inkább elővette a fényképeit és azokat nézegette, az albumokat rendezgette. Mindig nagy családról álmodozott, három gyermeket szült, mégis egyre kevesebben voltak… Továbbra is minden nap kiment a temetőbe Andrew-hoz és Justinhoz.

Nem gondolta volna, hogy az élet még tartogat valami jót is a számára azok után, amiken keresztülment. Azonban amikor Janet világra hozta a babáját, minden megváltozott. Egy gyönyörű kislánya született, Lillinek hívták és megszólalásig hasonlított az anyjára. Sophie nagyon sokat segített Janetnek a baba körüli teendőkben, minden nap elment hozzájuk és boldogan dajkálta az unokáját. Anthony is nagyon örült az unokahúgának, rengeteg ajándékot vásárolt a kicsinek. Lilli érkezése békét és boldogságot hozott a családba, Anthony addigra megbékélt Thomas-szal és abbahagyta az ivást. Sophie gondolta, hogy valami nő lehet a dologban, aztán két hónappal később be is igazolódott a sejtése.

A fia egyik este azzal állt elé, hogy szeretne bemutatni neki egy lányt, akit Sarah-nak hívnak. Sophie-nak egyből felcsillant a szeme és azt ajánlotta, ebédeljenek együtt. Nagy izgalommal várta a másnapot, s kellemesen csalódott Anthony-ban, mikor megismerte a szerelmét. Victoria után Sarah egy csodálatos, visszahúzódó teremtés volt, és amikor Anthony megkérdezte mi a véleménye róla, Sophie azt mondta, jobbat nem is választhatott volna magának. Mondjuk nem értette, hogyan tudott egy ilyen lány beleszeretni Anthony-ba, amilyen kicsapongó életet élt mostanában, ezért figyelmeztette is a fiát, hogy becsülje meg ezt a teremtést.

Anthony ismét boldognak látszott, őrülten szerelmes volt és nem is késlekedett. Amikor Lilli egy éves születésnapját ünnepelték, feleségül vette Sarah-t. Nászútra elvitte őt Európába és a fiatalok úgy döntöttek, hogy a Farlow házban fognak lakni. Anthony nem akart elköltözni és Sarah-nak sem volt ellenvetése, Sophie nagy örömére, aki külön lakrészt bocsátott a fiatalok rendelkezésére.

Sarah és Sophie hamar megkedvelték egymást, s az évek során barátnőkké váltak. Náluk sem késlekedett sokáig a gyermekáldás, amikor egy éves házassági évfordulójukat ünnepelték, Sarah örömmel jelentette be a családnak, hogy gyermeket vár, már a harmadik hónapban jár. Anthony rettentően boldog volt, s madarat lehetett volna fogatni vele, mikor fél évvel később megszületett a kisfia, Brandon.

Sophie-nak kipotyogtak a könnyei, amikor a kezébe vette az újszülöttet és arra gondolt, bárcsak Andrew is velük lehetne… Olyan jó volt látni, hogy a gyermekeik felnőttek, a saját lábukra álltak, családot alapítottak, és ami a legfontosabb, boldogok voltak. Bárcsak Justin is átélhette volna mindezt, csakhogy őt túl fiatalon vette el tőlük a háború. Azonban Sophie-nak nem maradt ideje a múlton rágódni, ismét élet töltötte be a házat. A kis Brandon állandóan adott feladatot a szüleinek és a nagymamájának. Mindig sírt és kiharcolta, hogy állandóan dajkálják. Hétvégenként Janeték átjöttek ebédelni, ekkor körülülték azt a nagy asztalt az étkezőben – amit még Andrew-val közösen vásároltak –, s ezek a meghitt, boldog családi összejövetelek Sophie-t a régi időkre emlékeztették. Nagyon szerette a hétvégéket, amikor együtt volt a család, a hétköznapokat pedig reggeltől estig végigdolgozta. Volt is teendője bőven, a Farlow vagyon kezelése elég feladatot adott a számára. Egyik délután, amikor alig látszott ki a papírhalmazok közül az irodában, megcsörrent a telefonja. Thomas hívta remegő hangon, hogy baj történt.

– Janettel? – A lánya volt az első gondolata, a szívébe belenyilallt a fájdalom. Még Thomas ki sem mondta, de Sophie máris megérezte. Az anyai szív megérzi az ilyet.

– Balesetet szenvedett, ahogy hazafelé tartott a kocsijával. Itt vagyok a kórházban, most tolták be a műtőbe. Azt mondják, súlyos az állapota… – Thomas próbálta tartani magát, de nem tudta. Elcsuklott a hangja és az arcán könnycseppek gördültek végig.

– Uramisten! És a kicsi? Vele volt?

– Nem, őt otthon hagyta, a dadánk vigyáz rá.

Micsoda szerencse, – gondolta az asszony, a gyermeknek így nem lett semmi baja. Éppen elég volt a lányáért aggódniuk és hosszú évek óta először félt attól, hogy a sors ismét nehéz csapást mér rá.

– Máris indulok. Melyik kórházban vagy?

Miután Thomas bediktálta a címet, Sophie taxit hívott magának. A kocsija odalent állt a parkolóban, egy Alfa Romeo, de a történtek után nem mert a volánhoz ülni, túl ideges volt ahhoz. Ilyen állapotban különben sem tudott volna a vezetésre koncentrálni. Amíg a taxi megérkezett, gyorsan elintézett még egy telefont, hazaszólt Sarah-nak, aki értesítette Anthony-t. Azonban mire mindannyian beértek a kórházba, már csak Thomas találták ott a folyosón, aki magába roskadva ült az egyik műanyag széken, s arcát a kezébe temetve zokogott.

– Thomas! – Sophie odalépett hozzá, s gyengéden megérintette a vállát. A férfi felnézett rá, aztán közölte az asszonnyal élete legfájdalmasabb mondatát.

– Janet meghalt, Mrs. Farlow... elvesztettem a feleségemet… Sophie hirtelen megtántorodott. Az nem lehet.

– Hogyhogy? Az előbb még azt mondtad, betolták a műtőbe. – És Sophie egyből rohant a lányához, ahogy tudott. Mellette akart lenni, amikor kitolják, megfogni a kezét és megcsókolni a homlokát, hogy megnyugtassa, nem lesz semmi baj.

– Meghalt, mielőtt a műtőasztalra került volna. Az orvos azt mondta, túl nagy sérülés érte a koponyáját és belső vérzése is keletkezett. – Thomas kétségbeesetten nézett fel rá, mint azon a szörnyű délelőttön, amikor összeesve találták az ajtójuk előtt. A tekintete mintha azt kérdezte volna, mi lesz velük ezután? Csakhogy ez esetben az asszony sem tudta a választ. Sophie átölelte, egymás nyakába borultak, úgy zokogtak tovább.

Janetet az apja és a testvére mellé temették. Sophie Anthony-ba kapaszkodott a rövid szertartás alatt és azt hitte, belepusztul a fájdalomba. Ez már túl sok volt, Andrew és Justin után… Még egy gyermekét kellett elveszítenie, s már csak Anthony maradt neki. Már abba is kis híján belehalt, hogy ismét fekete ruhát kellett viselnie.

Anthony tudta, nem hagyhatja egyedül az anyját, nehogy valami ostobaságot műveljen magával. Éppen ezért különös figyelmet fordított rá, s amikor dolgozni ment, hogy helyette irányítsa a család ügyeit, feleségére bízta Sophie-t. Sarah mindig mellette volt, átvitte a gyermekét anyósa szobájába, hogy az játszhasson vele és elkísérte, akárhova ment is, egy pillanatra sem hagyta magára. Mondjuk Sophie mindig ugyanoda ment el, ha kimozdult otthonról, az pedig a temető volt és órák hosszat zokogott a három sír felett. Sarah rettentően sajnálta az asszonyt, akinek annyi mindenen kellett keresztülmennie az életben.

Janet halála után Thomas is éppúgy összetört, mint Sophie. Sokszor átvitte hozzá Lillit és ahogy nézték a gyermeket, még a pillantása is olyan volt, mint Janeté, a szőke selymes hajáról és kék szeméről nem is beszélve. Mintha Janet benne élt volna tovább…

Thomas nagyon szerette a feleségét, annyira megviselte az elvesztése, hogy több mint tíz kilót fogyott és Sophie-nak elmondta az egyik délután, mikor meglátogatta, hogy

pszichiáterhez jár. A vak is láthatta, mennyit szenved ez a férfi, emberi roncs lett belőle. Nem telt el egy év sem a szörnyű tragédia óta, amikor Thomas egyszer csak Sophie elé állt és közölte, nem kívánkozik tovább az Államokban maradni.

– Visszamegyek Németországba, Mrs. Farlow – mondta.

Sophie-nak egyből kikerekedtek a szemei.

– Miért? Hiszen neked itt van az otthonod…

– Nem, amióta Janet meghalt, az otthonunk nem otthon többé. Egyszerűen nem bírok tovább megmaradni a lakásunkban, ahol minden egyes zug a feleségemre emlékeztet.

– Akkor költözz el egy másik lakásba, de ne menj vissza Németországba – kérlelte Sophie. Ő is nehezen viselte a lánya elvesztését és minden egyes nap kínszenvedés volt a számára. Németország olyan messze van, már csak az hiányzik, hogy évente egyszer lássa az unokáját.

– Muszáj, nekem Németország a hazám. Önnek nem hiányzik Franciaország? Nincs honvágya Mrs. Farlow? – tudta, hogy a környezetében Sophie az egyedüli, aki ezt megértheti.

– Ó, dehogynem! Régebben terveztem, hogy visszamegyek oda. Csakhogy itt él a családom, s nem tudnék megválni a gyerekeimtől. – Elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne menjen ki hozzájuk nap mint nap a temetőbe. A szíve sajgott, ha belegondolt, hogy közülük már csak Anthony maradt életben.

– Nekem pedig Németországban vannak. Igaz, szüleim már nincsenek, de fel szeretném kutatni a rokonaimat. Mindenképpen úgy érzem, hogy ott kell új életet kezdenem.

– És mi lesz Lillivel? Igaz, Európában véget ért a háború, de Németországban még mindig zavaros a helyzet. Nagy a szegénység, Lillinek jobb élete lenne Amerikában. És neked gondolnod kell a lányodra… – az asszonyt még a hideg is

kirázta attól, hogy az unokájának Németországban kelljen felnőnie.

– Gondolok rá, éppen ezért jöttem el most magához, Mrs. Farlow. Szerintem sem lenne jó neki, ha magammal vinném. Én viszont képtelen lennék itt maradni, úgyhogy hosszú tanakodás után úgy döntöttem, hogy önre bíznám.

– Tessék? Itt hagynád Lillit nekem?

– Belehalna, ha elvinném innen és nem láthatná. Szerintem Janet is ezt akarná, önnél lenne a legnagyobb biztonságban…

Szóval mégsem veszi el tőle? Sophie meghatódott és széttárta a karját.

– Ó, fiam! – még sosem volt annyira hálás senkinek, mint Thomasnak abban a pillanatban, ahogy megölelték egymást. Most döbbent csak rá, Janet milyen csodálatos embert választott…

Lilli gyógyír volt Sophie számára. Mondjuk először megijedt, mit fog kezdeni egy öt éves kislánnyal, túl öregnek érezte magát a gyerekneveléshez. Azonban Sarah biztosította róla, hogy ugyanolyan jó anyja lesz az unokájának, amilyen jó anyja volt a gyermekeinek. Aztán a menye a fülébe súgta, hogy ismét gyermeket vár.

– Komolyan? Lesz még egy unokám? – Sophie szeme felcsillant. – És hogyhogy ezt Anthony eddig nem említette?

– Egyelőre ő sem tudja, nem mondtam el neki. Még csak a második hónapban vagyok – kuncogott Sarah.

Sophie örült a hírnek, de csak hónapok múlva tudott nevetni, amikor megszületett David, s újabb gyereksírás zengte be a házat.

– Jó reggelt, Mrs. Farlow! Maga már fent is van? – Lucy lépett be mosolyogva Sophie szobájába, hogy beadja a szokásos injekcióját. Meglepődött, mikor ébren találta. Előtte az ágyon régi fényképek hevertek szanaszét.

– Nem tudtam aludni – sóhajtotta, s máris elkezdte felhúzni a karján a hálóingét.

– Az izgalomtól? Elvégre különleges nap ez a mai, nem igaz?

– Nos, igen! Ma vagyok hetven éves. Ki gondolta volna, hogy ezt is megérem? – Annyi mindenen kellett keresztül mennie, annyiszor szeretett volna meghalni... És mégis, amikor fél évvel ezelőtt megérintette a halál szele, úgy küzdött az életben maradásért és az infarktust is legyőzte, mint minden mást az elmúlt évtizedek alatt.

Szerette volna, ha ez a napja is olyan nyugalomban telik, mint az összes többi. De tudta, hogy a többiek nem fogják hagyni, készülnek valamivel… Lucy segített neki felöltözni, aztán behozta a reggelijét és Sophie szokásához híven elolvasta az újságjait és meghallgatta a híreket. Aztán megkérte Lucy-t, készítse el neki azokat a dossziékat, amiken tegnap dolgozott. Át kell futnia néhány szerződést, amit meg kell beszélnie az ügyvédjével, majd fel kell hívnia a bankot is. Azonban most az egyszer a nővér nemet mondott neki.

– Sajnálom, de nem tehetem.

– És miért nem?

– Mert az unokája a lelkemre kötötte, hogy ma a világért se engedjem dolgozni.

Lilli jól ismerte a nagyanyját, még a születésnapján sem engedne meg magának egy kis lazítást. Mindig azt mondogatta, hogy pihenni a sírban kell.

– Ugyan már! Attól nem áll meg a világ, hogy betöltöttem a hetvenet – vonta meg a vállát Sophie. – Kérem, hozza ide az iratokat.

Lucy kiment a szobából, azonban nem a dossziékkal, hanem a tolókocsival tért vissza.

– Mit jelentsen ez?

– Most átülünk ide – mondta sejtelmesen Lucy. – Segítek, jó?

Sophie belátta, jobb ha nem ellenkezik. Pedig világosan megmondta mindenkinek, hogy nem szeretne nagy felhajtást. Kíváncsi volt, mit szerveztek a háta a mögött. S amint Lucy áttolta a nappaliba, elállt a lélegzete. Egy egész csapat gyűlt össze a tiszteletére és kórusban kiáltották:

– Boldog születésnapot!

A szoba közepén egy hatalmas torta volt a zsúrkocsin, rajta tűzijáték, mely abban a pillanatban lángra lobbant, amint a kis csapat énekelni kezdte a „happy birthday”-t. Sophie pedig alig látott a könnyein át. Először Anthony lépett oda hozzá hatalmas virágcsokorral a kezében, majd Lilli következett, de ott volt Sarah a fiúkkal, Sophie ügyvédje és jó barátja, aztán egy férfi, akit oly régóta látott. Thomas csak azért jött vissza az Államokba, hogy őt felköszönthesse… Majd Lucy és a másik két nővér zárta a sort, akik mind olyan odaadóan ápolták őt eddig… s remélték, hogy még hosszú évekig ápolni is fogják…

– Köszönöm, gyerekek… mindenkinek köszönöm… – Sophie alig tudott megszólalni a meghatottságtól. – Örülök, hogy eljöttetek...

Mindenki ott állt előtte, aki kedves volt a szívének. El sem akarta hinni, hogy újra láthatta Thomast. Évek óta nem találkoztak, a férfi nagyon ritkán jött át Amerikába, Lillivel is javarészt telefonon tartotta a kapcsolatot. Csak a lánya születésnapját és a karácsonyt ünnepelték együtt. Sarah-t is elsodorta mellőle az élet, nagyon sajnálta, hogy elváltak Anthony-val. Úgy a szívébe zárta, mintha a saját lánya lett volna. Janet halála után nagyon sokat segített neki, szinte együtt nevelték fel Lillit. Talán ezért nem tudott elképzelni mást, aki Sarah helyébe léphet. És ott voltak a fiúk, Brandon és David. Istenem, hogy megnőttek, épp olyan jóvágású fiatalemberek lettek, mint az apjuk. És ahogy megpillantotta Anthony-t, amint éppen a pezsgősüveggel bajlódott eszébe jutott valami.

– Hogyhogy egyedül jöttél? – kérdezte, miután töltött neki és félre vonultak egy kicsit. Most, hogy újra összegyűlt a család, mindenkinek volt megbeszélni valója a másikkal.

– Kivel jöttem volna? Elhoztam Sarah-t és a gyerekeket.

– Hol van Cecily?

– Fogalmam sincs, anya. Ha őszinte akarok lenni, nem is érdekel.

– Miért? Történt köztetek valami, amiről nem tudok? – Sophie kíváncsian szegezte fiára a tekintetét.

– Semmi más, csak megfogadtam a tanácsodat. Írattam az ügyvédünkkel egy házassági szerződést.

– És? Cecily mit szólt hozzá?

– Szakított velem. Igazad volt anya, nem szeretett igazán. Csak a pénzemet szerette – vallotta be Anthony, azonban a hangjában nem volt szomorúság, csak megkönnyebbülés. Úgy látszik, sikerült túltennie magát a dolgon.

– Szerette volna… – mosolygott Sophie. A fiának végre helyén volt az esze. – Egyébként mióta fogadod meg a tanácsaimat?

– Amióta rájöttem, hogy igazad van. Mindig igazad volt… Sajnálom, hogy olyan sok bosszúságot okoztam neked az életben.

Cecily esete rádöbbentette, ki az akire mindig számíthat és ki az, akire nem. Neki már csak az anyja maradt, aki akkor is kitartott mellette, amikor olyan csúnyán viselkedett vele. Azt hitte, nem szereti, holott Sophie sosem fordult el tőle, mindig mellette állt és segített rajta a bajban. Ne mondott le róla, Maximillian helyett egy csodálatos apát szerzett neki... testvérekkel ajándékozta meg... Tulajdonképpen együtt vészeltek át két világháborút, Andrew és Justin halálát… Sophie volt az aki megvárta, hogy hazajöjjön a háborúból és kiment elé a kikötőbe, mikor Victoria cserben hagyta. S az a korszaka, amikor az italhoz menekült és majdnem elüldözte Janet szerelmét, Lilli apját? Anyja mindig jelen volt és

kirántotta a gödörből, amikor kellett. Sosem hagyta, hogy kicsússzon a lába alól a talaj, holott olykor megérdemelte volna… Most ott ült a tolószékében előtte és csak rámosolygott, azzal a meleg, megnyugtató mosolyával.

– És megannyi boldogságot… Ha te nem vagy, nem élem túl apád és a testvéreid halálát. Miattad csináltam tovább… De megérte, amint látom – Sophie körülnézett a nappaliban, a szerettei boldogan csevegtek egymással. Egyesek a múltat idézték, Thomas mesélt a Németországban töltött éveiről. A fiúk az iskoláról, Sarah az új munkahelyéről.

Ahogy hallgatták őket, Sophie egy pillanatra behunyta a szemét és maga előtt látta azokat, akiket oly nagyon szeretett: Andrew-t, Justint és Janetet... a szüleit és Xavier-t... meg Consuelot... Sosem fogja elfelejteni őket és egy napon majd találkozik velük. Ki tudja, mikor jön el az a nap?

Mire véget ért az ünneplés, Sophie nagyon elfáradt. Lucy visszatolta a szobájába. Sarah úgy döntött, marad még néhány napot a gyerekekkel, csak aztán megy vissza New Yorkba. Thomas pedig egy teljes hónapot akart az Államokban tölteni, mielőtt visszatér Németországba. Szállodában foglaltatott magának szobát, de Lilli ragaszkodott hozzá, hogy nála lakjon. Thomas nem akart a lányánál alkalmatlankodni és meglepődve vette tudomásul, hogy a vőlegénye elköltözött tőle. Ezt nem említette a legutóbbi hívásakor, úgyhogy volt miről beszélniük… Anthony felajánlotta, hogy hazaviszi őket és mielőtt beszálltak volna a kocsijába, Lilli megérintette a vállát.

– Tartozom neked egy vallomással, Anthony bácsi… – mondta, mire Anthony megtorpant és érdeklődéssel nézett az unokahúgára. – Sajnálom, hogy azt feltételeztem rólad: nem szereted a nagymamát. Félreismertelek… kérlek, ne haragudj rám!

– Rendben van. Nem haragszom, ha te is megbocsátod nekem, amiért olyan könnyen lemondtam volna anyámról a

kórházban. Azt hittem, tényleg vége az életének és én csak meg akartam kímélni a további szenvedésektől. Neked lett igazad, Lilli. Anya nagyon erős és remélem, hogy megéli a századik születésnapját is.

– Úgy legyen! – mondták egyszerre Thomas-szal.

Ahogy beszálltak a kocsiba, Sophie az ablakból figyelte őket. Sajnálta, hogy elmennek és ismét üres lesz a ház. Azonban a szíve sosem lesz üres, ott voltak benne mindannyian. Lucy segített átülnie az ágyára és mielőtt lefeküdt volna, kezébe vett egy aranyszegéllyel bekeretezett fényképet, amiről Andrew mosolygott rá, s megcsókolta.

Minden jogot fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a nyilvános előadás, a rádió- és televízióadás, valamint a fordítás jogát, az egyes fejezeteket illetően is.

Minden jog fenntartva.

Kiadó: Pallas Antikvárium Kft.,
3200 Gyöngyös, Kossuth L. út 42. (06-37/311-028)
Felelős kiadó a Kft. vezetője.

Borítóterv – tipográfia © Miroe Design, 2007.
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 270679
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült Caxton betűvel, 15 ív terjedelemben
ISBN 978-963-7524-74-5